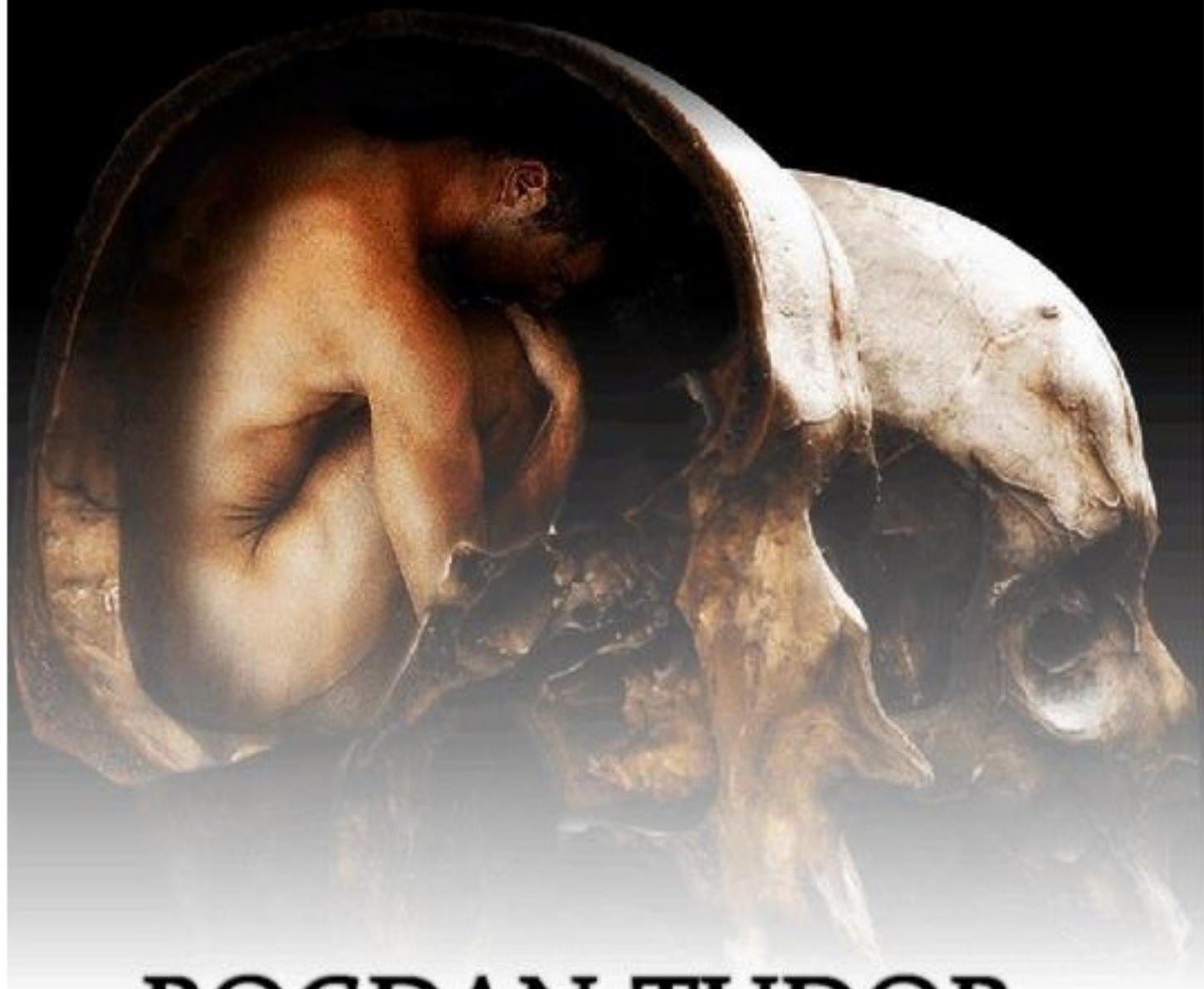

**BOGDAN-TUDOR
BUCHERU**
ANOTIMPURILE

MILLENNIUM BOOKS

Bogdan-Tudor Bucheru

ANOTIMPURILE

TEXAROM & MILLENNIUM
BOOKS
2011

Redactor: Ona Frantz
Ilustrația copertei: metamorphosis

ANOTIMPURILE
Copyright © Bogdan-Tudor Bucheru,
2011

Pentru această ediție, toate drepturile
sînt rezervate
editurii TEXAROM

Reproducerea integrală sau parțială a
conținutului acestui volum fără acordul scris
al editorului constituie o încălcare a Legii
Dreptului de autor și se sancționează potrivit
prevederilor acesteia.

TEXAROM
www.texarom.com
e-mail: office@texarom.com
telefon: 01-520-838-0824

MILLENNIUM BOOKS

e-mail: office@millenniumpress.ro
telefon: 0371-388260
www.millenniumpress.ro

ISBN 978-606-8113-32-6

Cuprins

AL TREILEA VIS

AFACERE DE FAMILIE

DIAVOLUL ALB

MOȘTENIREA

IROQUOIS

ZALM PER OXIS

ÎNTRE LACURI

OLD CITY

DESPRE AUTOR

AL TREILEA VIS

1. Dimineața, în zori

Fiecare avea solzi zimțați, ascuțiți și contorsionați, izbindu-se unul de altul și tăind în carnea care-i susținea, forțând sângele negru și gros să se reverse de jur-împrejur într-o peliculă viscoasă, ce le ușura alunecarea. Iar ei se târau în cercuri tot mai strânse în jurul său, amplificându-i agonia.

Trebuia salvată în primul rînd cutia, cutia pe care o strîngea chinuit la piept cu ambele brațe încordate cu disperare, străduindu-se zadarnic să închidă cu bărbia capacul. Cutia trebuia salvată în primul rînd; cutia și conținutul său. Nimic nu trebuia să intre în ea.

O luă la fugă, nesigur de direcție, în fața lui risipindu-se valuri de oameni mici, chirciți și neclari, cuprinși de o spaimă la fel de mare ca și a sa. Goana lui era însă un drum închis.

Simți atingerea primei jivine care i se încolăcise peste glezne, strecurându-i-se după aceea încet pe sub piele. Apoi urmară celelalte, din ce în ce mai multe, din ce în ce mai reci. Cutia trebuia salvată! Îi topeau picioarele, sorbindu-l apoi, trăgîndu-l în jos, apropiindu-se lacome de comoara sa; zburătoarele se aruncau bezmetice peste el, creștîndu-i ochii cu aripile-fantomă, îndesîndu-i în piept fulgi înecăcioși. Nu vor avea cutia!

Răcni prelung, eliberîndu-se din strînsoarea de gheață, ridică deasupra capului cutia, ca pe un trofeu, și cu un ultim efort trînti capacul. O durere copleșitoare îl forfecă în aceeași clipă; era prea tîrziu! Cea mai mică și mai firavă dintre ființele înaripate reușise, împinsă de valul celorlalte, să se

strecoare înăuntru. O știa acum înăuntrul lui, contopindu-se cu restul, dispărînd.

Căzu frînt, acoperind cu trunchiul său cutia pîngărită. Simțea colțurile, dure la început, apoi slăbind, împungîndu-i abdomenul și coapsele. Se topea în balta de spurcăciuni, destrămîndu-se odată cu acestea.

Cîteva clipe își închipui că sfîrșitul îl va elibera, dar spațiul își reluă conținutul în jurul său. Vibrațiile îl inundară, copleșindu-l. Cunoștea aceste vibrații, cunoștea huruitul înfundat, greu, apăsător și necruțător, care pune pămîntul în mișcare. Iar acum lumea se mișca dedesubt. Nimic nu-l mai putea salva de această agitație perpetuă.

Și cel mai mult se agita sub el corpul desfăcut al femeii, îngropat în răsufări șuierătoare și icnete seci. Totul se strînse într-un țipăt de vită înjunghiată, apoi freamătul se stinse treptat, lăsînd loc pereților să contureze camera.

— Am zis... c-o să crăp... dă dat-asta, șopti Florica în timp ce el se răsturna pe o parte, lac de sudoare, sorbind avid aerul ce refuza să-l îndestuleze.

Sile își reveni după vreun minut și, rînjind, se ridică în fund.

— Zici că-ți plăcu? spuse el, arzîndu-i femeii o palmă peste coapsa stîngă, întinsă peste jumătate din pat.

Ea nu-i răspunse imediat; după ce bărbatul porni spre baie, strigă în urma lui:

— O să m-omori cu zile, Sile... nenorocitul! Cu cît te faci mai al dracu' și mai scorțos, cu-atîta ești mai tare-n coaie!

Sile trînti ușa în urma lui, ca să se asigure că s-a închis, apoi răsuci din răspuțeri robinetul ce purtase cîndva o mică bulină roșie din plastic, dar nu obținu decît un firicel de apă călîie.

După ce se chinui ceva vreme să se spele cît de cît, se opri și se privi în oglinda mare, spartă într-un colț, montată deasupra chiuvetei. Părul

umed îi evidenția și mai mult începutul de chelie. Trupul își pierduse din suplețea de altădată, straturile suplimentare scoțind în evidență faptul că era scund. Se gândi că totuși cu hainele pe el nu părea gras, ci doar îndesat și bine făcut. Și scund.

Luă de pe suport singurul prosop, mirosind a stătut și a umezeală, și începu să se șteargă metodic, apăsător, așa cum se deprinsese încă din adolescență, de pe vremea când se ținea de sport. Făcuse un an de judo, apoi se apucase de fotbal. Nu pentru mult timp, pentru că plecase de acasă, sătul de traiul cu mătușă-sa, scorpia de Eleonora.

Fiindu-i singura rudă rămasă în viață, sora mai mare a lui taică-su îl luase la ea după cutremur, sau mai exact după ce ieșise din spital, pentru că îl scosese de sub dărîmături la mai bine de zece zile de la seism. Era uscat și subțiat ca o stafidă, capabil doar să mai respire.

Îl socotiseră norocos; nu suferise nici măcar o fractură. Doar picioarele îi fuseseră prinse sub un dulap, imobilizându-l acolo. Așa stătuse zece zile, așteptînd lîngă trupul surorii mai mici, captivă între același dulap și bucata de zid care-i sfărîmase capul.

La început plînsese, țipase, neînțelegînd prea bine ce se întîmpla. Apoi trecuse prin toate fazele disperării, sfîrșind prin a se cufunda într-un delir continuu, amestec de vis, moarte și viață. Făcuse pe el, prima oară de nevoie, apoi de frică, apoi iar de nevoie și apoi numai de frică.

Cînd îl aduseseră la lumină, pierduse de multă vreme orice legătură cu realitatea. Prima amintire care reușise după aceea să i se fixeze în minte era cea a salonului de spital și a sorei care îl avea în grijă. Trăise multă vreme cu impresia că femeia aceea între două vîrste, zîmbitoare și excesiv de corpolentă, îi salvase viața. Probabil că acesta era motivul pentru care rămăsese cu o anumită slăbiciune pentru femeile mai plinuțe.

Apoi apăruse în ușa salonului mătușa Eleonora, care-l înhățase ca pe o moștenire nesperată, subțirică, dar totuși folositoare. Niciodată nu pricepuse ce aștepta bătrîna de la el. Doar de cicălitori și de certuri avusese parte în casa ei. Îl tîrîse dintr-o biserică în alta pentru „a lăsa spiritul divin să se pogoare asupra sa”. Îl bătea și-i vorbea de Dumnezeu, în tot felul de pilde, de fiecare dată cînd încălca vreuna dintre stupidele reguli stabilite în egală măsură pentru el și pentru pisica ei răsfățată.

Nu că l-ar fi deranjat puțină chelfăneală – după ce trecuse pragul zilelor de neviață, nimic nu-l mai putea speria –, dar isteria femeii îl scotea din minți. Pe la treisprezece ani tranșase definitiv problema; într-un acces de furie, îi spusese mătușii Eleonora că el făcuse un pact cu diavolul ca să scape de sub dărîmături și că, dacă nu-l lasă în pace, îl va chema pe Necurat să-l elibereze de ea. De atunci bătrîna domnișoară nu-l mai deranjase; oricum crescuse prea mare ca să mai poată fi bătut de o babă neputincioasă și prea încăpățînat ca să mai ia seama la vorbele ei. Urmase o perioadă de liniște, în care învățase să-și poarte singur de grijă. Apoi, pe la șaisprezece ani, se hotărîse să termine cu viața plicticoasă de copil de la oraș și plecase pe șantier. Acolo își terminase și liceul, la „fe-fe“, deși munca brută, zi-lumină, îl îndepărtase treptat de orice aspirație intelectuală. Apoi, noaptea, începea adevărata distracție. Tot soiul de prieteni grosolani, dintr-o bucată, veniți care de pe unde văzuse lumina zilei, îi țineau tovărășie pînă-n zori. Iar femeile muncitoare, majoritatea ofilite, îmbătrînite prematur, țineau cu tot dinadinsul să-i împărtășească din experiența lor de viață.

Se mai întorsese doar ca să vîndă casa și să alunge pisica după moartea mătușă-sii. La un an după aceea se nimerise să se trezească după o beție cruntă în Cimitirul Învierii. Nu știa cum ajunsese acolo, nu-și mai amintea nici măcar unde și cu cine

băuse, dar strălucirea zorilor îi dezvăluiseră locul de odihnă al ultimei sale rude. Cum simțea o deosebită presiune interioară, își deschisese cu mișcări nesigure pantalonii și se descărcase pe mormînt. Trăise o asemenea ușurare, încît de atunci, de cîte ori se întîmpla să-l apese vreo problemă, vreo neliniște, venea să urineze pe mormîntul Eleonorei, eliberîndu-se astfel.

— Ceva de halit? întrebă Sile cînd se întoarse în cameră.

— Îhî... stai nițel, spuse femeia, îndreptîndu-se spre bucătărie.

Își pusese pe ea un halat vechi, scurt și fără cordon, ros în cîteva locuri, pe care nu-l încheiase, fiindu-i prea strîmt.

El se așeză în singurul fotoliu din încăperea, întinzîndu-și trupul gol. Răsfoi ziarul de marțea trecută, găsit alături; corupție, NATO, sărăcie, FMI, dezastre, crime. Porni apoi televizorul, blocînd sonorul, și apăsă în neștire butoanele telecomenzii, amestecînd canalele într-o învîlmășeală liniștitoare. Privirea îi alunecă în cele din urmă prin ușile larg desfăcute pînă la Florica. Pe cînd se învîrtea în jurul aragazului, prin deschizătura halatului i se întrezărea din cînd în cînd părul pubian, cel mai stufos și mai negru pe care-l văzuse el vreodată; era probabil o chestie moștenită în sînge, de la bunica ei, țiganka.

— Na! Halește! îi spuse ea, vîrîndu-i mîncarea sub nas.

Bărbatul luă farfuria pe care se întindea o omletă ațoasă, acoperită în mare parte de două bucăți de pîine rupte la nimereală. Și-o puse pe genunchi și începu să mănînce încet, urmărind din ochi femeia care se îndrepta spre baie.

— Ce-ai, fă, la gît? se opri el din mestecat, observîndu-i urmele groase care-i acopereau pielea.

Florica se întoarse spre el, ușor nesigură, apoi își propti mîinile în șolduri, dezgolindu-și

coapsele.

— Ce-am?... Da' când ți-ai vîrît mîinile-n gîtu' meu, nu te-ai întrebat că ce-am?

Sile se încruntă, conștient că îl luase valul, așa cum pătea tot mai des în ultima vreme.

— Parc-ai căpiat dracu' dă tot! Că bagi spaima-n mine tot mai rău... Ia uite ce-mi făcuși, continuă ea, dezvelindu-și umerii, pe care se amprintaseră adînc mai multe șiruri de dinți, după care se întoarse brusc și porni iar spre baie. Ori vrei să sfișii, ori vrei să mă...

Trînti ușa în urma ei, lăsîndu-l pe Sile să se uite lung. Bărbatul își reluă mestecatul după ceva timp, înghițind rar și în silă, pentru că pofta îi dispăruse.

Depășise măsura, îi era clar acest lucru, dar nu asta îl deranja, ci faptul că devenea incapabil să se controleze. Îl speria chiar. Nimeni nu se plînsese de el pînă acum. Ce-i drept, în ultimul timp, Florica îi atrăsese atenția deseori că devenise cam brutal, că o sperie, că nu se simte în siguranță în prezența lui. Nu o luase în serios pentru că, pe de altă parte, se arăta din ce în ce mai satisfăcută.

Problema era că începuse să piardă contactul cu realitatea; tot mai des se simțea singur, nemulțumit, copleșit de tot felul de închipuiri. Se obișnuise să fie stăpîn pe sine în orice situație – și, slavă Domnului, ajunsese în cele mai de neînchipuit posturi! – iar haosul care se instalase acum în capul său nu prevestea nimic bun.

Abandonă mîncarea, așezînd farfuria jos, lîngă fotoliu, apoi își strînse hainele.

2. Dimineața, ceva mai tîrziu

Pentru prima dată își dădu seama că mersul cu liftul îl indispunea, așa că numără cele nouă etaje coborînd pe scări.

Ieși în stradă; dimineața de sîmbătă nu era deloc aglomerată, toate gospodinele bulucindu-se spre piața care se afla de cealaltă parte a blocului. Privi Șoseaua Pantelimon într-o parte și în cealaltă, nehotărît, apoi porni agale spre Iancului.

Nu-i era foame, nu-i era sete, nu era obosit, dar se simțea de parcă tocmai l-ar fi călcat trenul. Sau, mai de grabă, de parcă urma să-l calce trenul și să-i împrăstie trupul cale de cîtiva kilometri. Se opri cuprins de un frison. Oare de unde îi veneau aceste imagini? Îl copleșeau de-o vreme, apărînd de niciunde, tulburîndu-l, lăsîndu-l apoi cu impresia că le cunoștea dinainte. Exact ca acum, cînd putea să rememoreze fiecare piatră, fiecare traversă care-i mușcase din carne.

Intră în primul magazin, amenajat, conform modei recente, la parterul unui bloc, într-un apartament. Imediat ce zări cei cîtiva cumpărători, neliniștea îl părăsi. Privi ușurat galantarele înțesate cu de toate, de la ciocolată și brînză pînă la chiloți de damă și anvelope.

Se opri cu privirea asupra ultimei cumpărătoare rămasă, care se pregătea și ea să plece.

— ...neapărat să mă duc acasă! îi spunea vînzătoarei. Am senzația că s-a întîmplat ceva...

Sile o urmări cum iese pe ușa puțin cam strîmtă pentru ea, apoi își întoarse atenția spre tînăra cu aer de fată fugită de acasă, care se holba la el din spatele vitrinei frigorifice Arctic umplute într-o devălmășie completă cu mezeluri, lactate, cîrnuri, pește și înghețată Polar. Ar mai fi fost totuși loc să încapă și uscățiva vînzătoare. Dar ea înghețase deja, cu gura larg căscată, de parcă ar fi încercat să se opună frigului printr-un țipăt.

Bărbatul ieși din magazin calm, relaxat. Pe cît de rău îi fusese înainte, pe atît de bine îi era acum. Privi cu coada ochiului peste umăr și o văzu pe tînăra cea firavă cum o rupe la fugă pe stradă.

Zîmbi mulțumit de sine, deși nu pricepea ce anume făcuse. Însă era conștient că făcuse ceva.

Se opri în ultima clipă, nas în nas cu un bețiv care-și balansa în față ca pe o pavăză sticla aproape goală.

— Mie... nu mi-e frică... de tine! scuipește acesta printre dinți.

Sile îl împinse într-o parte, după care traversă strada printr-o zonă nemarcată, oprindu-se la mijloc pentru a face loc tramvaiului 5 să treacă. Apoi rămase privind pentru câteva clipe în jur, la șoseaua momentan pustie în acel loc; buna dispoziție îi pieri la fel de repede cum apăruse. Era singur în mijlocul asfaltului și această perspectivă nu-l încânta deloc. Se grăbi să ajungă pe trotuar, apoi prinse din urmă un șir de trecători.

El și ea își plimbau copilul, un băiețel de cel mult doi ani, îmbrăcat frumos, ca de sărbătoare. Mai era și un bătrînel care se clătina sub povara a două sacoșe pline-ochi, iar ceva mai în față un puști care își ținea cu dificultate echilibrul pe role.

Vasile Stroe îi urmă cu privirea în pămînt, încercînd să se lămurească ce se petrecea cu el. Brusc, revăzu în fața ochilor cutia. Aceea din coșmarul ce-l cuprinsese peste Florica, stricîndu-i socotelile. Trase aer adînc în piept, privi înainte ca să se asigure că ceilalți erau în fața lui pe stradă și apoi, liniștindu-se, se strădui să-și aducă aminte ce era cu nenorocita de cutie.

Simțea că nu era prima oară cînd o întîlnise. Dar nu-și amintea clar nici un detaliu. Era sau părea să fie din carton, nici prea mare, nici prea mică; o cutie oarecare. Iar cutii poți găsi oriunde, chiar și aici, pe stradă. La serviciu, la institut, aveau o magazie întreagă plină de cutii, unele goale, alte îndesate cu tot felul de vechituri. Își aminti că una dintre ele îi atrăsese atenția în mod deosebit. Se strecurase în magazie împreună cu Grig și, ca de obicei, îl călărise vreo jumătate de oră. Și în tot acest timp rămăsese cu impresia că

una dintre cutii, mare și învelită în straturi succesive de hîrtie și scotch, aflată sus, pe ultimul raft, era gata să le cadă în cap. Crezuse chiar, la un moment dat, că o vede prăvălindu-se.

Își întrerupse amintirile și se opri din mers. Ajunsese în intersecție, cei din față se răsfiraseră care încotro. După o clipă de ezitare, se îndreptă spre stația de tramvai, pe al cărei refugiu se înghesuiau cel puțin douăzeci de persoane. Apoi cutia îi reapăru în minte. Se întreabă dacă în magazia aceea începuse totul.

Sunetul prelung al tramvaiului care oprea îl făcu să tresară. Stația se golise pe nesimțite; n-ar fi putut să spună unde dispăruseră cu toții. Doar bețivul acela agasant îl ajunsese din urmă și se strîmba la el. Cei cîțiva călători care coborîseră se îndepărtau grăbiți, așa că Sile se văzu nevoit să urce în hardughia de fier și sticlă care circula pe linia 34.

— Aveți un bilet în plus? îl întîmpină scurt o duduie cam trecută, fluturîndu-i pe la nas o bancnotă de o mie de lei.

Dintr-o singură privire, bărbatul o făcu să dea înapoi.

— Controlul, șopti ea disperată, retrăgîndu-se în celălalt capăt.

Sile nu avea bilete. Nu folosisese niciodată bilete; cunoștea majoritatea controlorilor din oraș, iar cei pe care nu-i cunoștea n-ar fi reușit să-l intimideze, mai ales acum. Se simțea întrucîtva stăpînul acestui tramvai.

Se așeză pe singurul scaun liber în apropiere și, imediat, două femei care țintiseră același obiectiv se agățară ostentativ de bara de deasupra sa, revărsîndu-se în mare parte peste el.

O vreme, îl priviră acuzatoare, dar nu le acordă nici o atenție, uitîndu-se în gol prin geamul semitransparent, încărcat de mizeria atîtor zile. În stratul gros de praf, cineva scrisese „Moarte

rapidiștilor“; apoi altcineva tăiașe și corectase ultimul cuvânt: „Moarte tuturor“.

După ce înțeleseseră, într-un târziu, că n-aveau nici o șansă să se așeze, cele două își plasară sacoșele peste picioarele lui, după care își sloboziră gurile.

— O murit și Vasilescu ăl tânăr, reluă discuția cea mai vîrstnică dintre ele. Astă-vară, la mare, înecat.

— Ei, nu! Ca să vezi, frate...

— Era terminată mă-sa... singuru' copil... I-o spus să nu se ducă, c-or să plece cu toț' mai târziu, da' el nu și nu... dă parcă îl trăgea ața, nu alta.

— Cînd îți vine ceasul, nimic nu te poate scăpa! completă cealaltă, care, sub greutatea propriilor cărnuri, alunecase între timp, ajungînd cu cotul în ceafa lui; nu era deloc cald, dar femeia transpira din abundență, iar sudoarea i se scurgea de-a lungul brațului și picura în părul lui Sile.

— Cum o ajuns, și-o arucat hainele și-o intrat în apă. L-a scos după trei zile! Cic-o avut o sută de lei în gît...

— În gît?! Ca să vezi...

— Da, da! Și-a lu' Popicu tot așa o fost. Amîndoi copiii i-o găsit tăiați ca pe vite! Mai ieri am auzit...

— Ca să vezi... Trebuie să fie ceva cu eclipsa asta, cu inundațiile, cutremurele, seceta...

— Și războiu'! completă bătrîna. N-o mai fi mult, îți spui io! Și oamenii parcă s-au schimbat, s-au înrăit... că d'aia nu le ajută nici Dumnezeu. Ai văzut ce-o zis părintele? Păcatele ne roade sufletu' și mult n-o mai fi pînă-n clipa judecății.

— Ca să vezi, frate... Că și pe vremea mea oamenii erau altfel, cu frica lui Dumnezeu și cu respect pentru cei în vîrstă, încheie cealaltă, uitîndu-se cu subînțeles spre el.

Sile își pierdu răbdarea și, îndreptîndu-și spatele, se eliberă de povara nedorită. Apoi se răsuci spre cele două, gata să le tragă o înjurătură,

dar reacția lor îl opri. Femeile rămăseseră cu gura căscată, privindu-l fix, îngrozite. Ca la un semn, se buluciră spre ușă, abandonându-și sacoșele împrăștiate pe jos, și tișniră afară. Tramvaiul se opri la Bucur Obor, dar numai câteva persoane urcară, restul rămaseră pe refugiu, privind intrigate cele două trupuri pe care un microbuz încercase zadarnic să le evite. Sîngele țîșni în mijlocul drumului, scurgîndu-se spre gura de canal din apropiere, înfundată, de altfel.

— Morții mă-sii! șopti Sile printre dinți, încercînd să scape de gândurile care-l năpădiseră.

Ce avea el de-a face cu toate astea? La urma urmelor, astfel de lucruri se întîmplă neîncetat, peste tot.

— Nu mi-e frică dă tine! Auzi? ajunsse pînă la el strigătul bețivului.

Tramvaiul își reluă mișcarea zgomotoasă, iar Sile își mută privirea în față; chiar lîngă cabina vatmanului, atîrnînd grațios de bară, se întindea silueta adolescentină a unei fete. Părul vopsit în roșu i se scurgea pînă peste fesele încă crude, acolo unde fusta i se termina brusc, lăsînd coapsele dezgolite să se lupte cu frigul și cu privirile poficioase.

Sile tresări; i se păruse că o recunoaște pe Alina, dar se înșelase. Pe Alina o întîlnise tot în tramvaiul 34, cu trei sau chiar patru luni în urmă. O abordase imediat, așa cum obișnuia în astfel de situații. Pieptul ei mușca sălbatic din rochia strîmtă, care mai mult descoperea trupul proaspăt, lipsit de orice inhibiție. Gambele cambrate o susțineau pe pantofii cu talpă înaltă, făcîndu-i fiecare mușchi să vibreze la cea mai mică mișcare. Părea un mustang neîmblînzit, gata de fugă. Iar el se simțise dator să încalece, exact ca eroii filmelor care-l fascinaseră în copilărie.

N-a fost ca de obicei, cînd trebuia să-și utilizeze tot arsenalul de gesturi, fraze, zîmbete, galanterii și apropouri. Se cuceriseră reciproc,

aproape instantaneu. Următorul weekend îl petrecuseră la ea, profitînd de lipsa părinților. O făcuse femeie și ei îi plăcuse la nebunie; în plus, și el se simțise grozav.

Se mai întîlniseră apoi de vreo două-trei ori, pe apucate, și gata. Se luase cu altele și, oricum, vraja inițială se cam destrămase. Își reamintise de ea cu cîteva zile în urmă și încercase s-o găsească. La început păruse încîntată să-i audă vocea la telefon, apoi entuziasmul i se estompase, pentru ca, în final, răceala din glasul ei să contureze un refuz categoric. Nu-l dezamăgise atît eșecul în sine, cît modul în care se produsese schimbarea atitudinii ei, în numai cîteva minute.

— Cuie să fie, că găuri sînt destule, șopti pentru sine răstălmăcirea care îl făcuse celebru în București și nu numai.

Reveni cu privirea la făptura ce-l captiva. Tînăra se aplecase să-și șteargă pantofii, expunîndu-și picioarele cu o candoare tipică generației. Sile zîmbi, amintindu-și cît se chinuia altădată, pe cînd era la școală, ca să privească sub fustele fetelor.

Un miros apăsător, uscat și acru, îi lovi nările; se răsuci, acoperindu-și cu palma nasul și gura. Chiar în dreptul lui se oprise o cerșetoare. Încovoiată îngrozitor sub zdrențele sale, astfel încît răsuflarea ei scîrboasă îl izbea drept în față, femeia aștepta.

— Valea! se răsti el. N-am ce să-ți dau!

— Ei, dar nu-ți cere baba nimic! chicoti ea. Am venit să-ți...

— Cară-te d-aici! Putrezi-ți-ar oasele, hoască nenorocită!

— Sînt deja putrezită, răspunse ea, îndepărtîndu-se. Dacă ai nevoie de mine, știi unde să mă cauți.

Sile încercă zadarnic să deschidă geamul de lîngă el, fierul ruginit al ramei refuzînd să cedeze. Renunță în cele din urmă, așezîndu-se la loc

resemnat. Tramvaiul ajunsese pe Iancu de Hunedoara, iar tînăra se pregătea să coboare.

Se gîndi că ar fi trebuit s-o agațe; puștoaicelor le place întotdeauna cînd sînt luate în seamă de bărbați. Ar fi reușit? Ori tipa ar fi fugit urlînd?

Trase aer adînc în piept; mirosul pestilențial dispăruse. Sau se obișnuise cu el. Așa cum se obișnuise și cu dorința de nestăvilit a femeilor de a ajunge în patul lui. Prima oară, cînd tovarășa de la partid profitase de curiozitatea lui de adolescent, se simțise tulburat, dezorientat și chiar păcălit, dar apoi, dintr-odată, înțelesese care era menirea, vocația sa, și totul căpătase sens.

— Auzi?! Mie nu mi-e frică! urlă din nou bețivul.

Tresări. Intraseră în pasajul Victoria, însă nu acest lucru îl deranja. Realizase brusc că Alina era ultima lui lipeală adevărată. Exceptînd-o pe Florica, în cazul căreia era deja rutină, Sile nu mai avusese nici o legătură serioasă în ultima vreme. Nu putea fi vorba de începutul decadentei, pentru că se afla în deplinătatea forțelor sale, mai viril decît oricînd, cea mai clară dovadă fiind Florica, cunoscută drept cea mai nesătulă din oraș.

3. Amiază

Urcă în tramvaiul care oprise în stație. Toți ceilalți coborîră în grabă, dar Sile nu luă în seamă agitația lor. Îl rodea gîndul că farmecul său nativ era pe ducă. Chiar mai mult decît îl iritase pe vremuri ideea că e steril – mai toți amicii săi se treziseră la ușă, măcar o dată, cu o mămică furioasă, dar lui nu i se întîmplase niciodată așa ceva, ceea ce începuse să-l intrige tot mai mult.

Scăpase însă de obsesia sterilității. Se întîmplase totul într-o noapte friguroasă. Se întorcea de la un chef care se terminase înainte de a începe, undeva prin Ferentari. Efectul alcoolului

era pe sfîrșite, iar el se grăbea să iasă de pe străduțele înguste și întunecate înainte ca gerul să-l dovedească. Îi atrăsese atenția un lucru cu totul neobișnuit pentru locul și orele acelea: o limuzină, mai neagră decît noaptea fără lună, ocupa jumătate din drum. Luminile de poziție, abia pîlpîind, păreau niște torțe în bezna din jur. Aștepta.

Portiera se deschisese cînd Sile mai avea de făcut doar doi pași pînă la mașină. Un bărbat înalt, subțire, îmbrăcat în negru se oprise în fața sa, tăcut. Nici locul, nici necunoscutul nu-l impresionaseră pe Sile. În schimb, animalul cocoțat pe umărul străinului îi dăduse fiori. O pisică fusiformă asemenea unui șarpe, unduindu-și neîncetat blana întunecată. Ochii nu-i străluceau, pentru că globii oculari îi lipseau, lăsînd în locul lor două găuri cu margini ușor fosforescente, o continuare a întunericului.

— Te știi de undeva? întrebuse Sile, nesigur, deși și-ar fi dorit să pară stăpîn pe situație.

Vocea îi sunase străină, iar liniștea care-i urmase îi accentuase falsitatea.

— Nu mă cunoști... încă, rostise celălalt într-un tîrziu. Dar eu te cunosc bine.

Nedumerirea lui Sile crescuse și mai mult, dar nu îndrăznise să mai vorbească, așteptînd în tăcere ca bărbatul în negru să continue.

— Știu că vrei să ai un copil. Și eu la fel. Dacă ne înțelegem, vom fi amîndoi mulțumiți! Accepți?

Făcuse semn că da, deși nu-i înțelegea spusele. Simțea doar că nu trebuie să-l contrazică.

— Dincolo de casa asta în paragină, arde un foc, îi arătase străinul clădirea de peste drum. Întreabă de Fă! Dacă-i faci felul, pîntecele ei va rodi.

Îi urmase îndemnul, precum cel mai umil sclav. Aburii alcoolului îi dispăruseseră brusc din cap, lăsînd loc unei groaznice ameteți. În spatele ruinei, în umbra flăcărilor ce mistuiau gunoii

strîns de pe străzi, cîteva figuri ofilite își încălzeau oasele.

— Care ești Fă? șoptise el, dar glasul îi răsunase poruncitor.

O mîna întinsă îi indicase o grămadă de lucruri vechi, peste care se zvîrcolea un trup lung, ciolănos, băiețos. Sile se năpustise asupra lui cu o poftă pe care nu o mai încercase pînă atunci. Băutura sau drogul, ori poate amîndouă la un loc, învălmășiseră creierii fetei, amestecîndu-i fanteziile printre suspine și gemete. Părea că face sex cu toți bărbații din lume, iar el se afla acolo doar ca să profite.

După ce-și terminase treaba, se strecurase printre stafiile ce străjuiau focul, întorcîndu-se în stradă. Bărbatul în negru îl aștepta calm.

— Foarte bine, Sile! Știam că ai să te descurci de cînd te-am văzut la mormîntul mătușii. Va zămisli un băiat... folositor, îi spusese el în timp ce urca în limuzină. Sămînța ta va rodi de data aceasta, așa cum ți-am promis. Cu ajutorul tău, va da rod și a mea, la timpul potrivit.

Vehiculul plecase ușor, fără zgomot, topindu-se treptat în noapte. Iar el își urmase drumul, ajungînd în cele din urmă pe Calea 13 Septembrie. Pe vremea aceea trăia cu Sevastița, o femeie moale și proastă, dar plină de bani.

Tramvaiul frîna brusc, zgîlțîindu-l zdravăn. Ridică privirea, însă un flash îl orbi pentru o clipă. Apoi totul se schimbă; cabina de metal se topi treptat și geamurile dispărură. Un jet de sînge gros îl lovi ca un bici peste față.

Cercul perfect se strîngea încet, încet, limitîndu-i aria de acțiune, scăzîndu-i șansele de scăpare. Agită zadarnic împotriva acestuia țeasta cu păr negru, ten tuciuriu și dinți strălucitori a Floricăi. Corpul femeii, decapitat acum și răsfîrnt pe jumătate, era sfîrtecat tot mai mărunț de șirul felinelor întunecate, înlănțuite în jurul lui Sile.

Cutia era el și el era cutia. Dintotdeauna. Pisicile știau, se temeau, dar o forță teribilă le mîna tot mai aproape, spre pieire. Spre moartea lor și a lui. Trebuia să se salveze! Trebuia să salveze cutia!

Limbile alungite, însetate de sînge, îi biciuiau torsul, însoțite de țipetele copilului. Alte urlate ajungeau la el dinăuntru. Sămînța era în cutie, era în el, și acolo trebuia să rămînă pînă în ziua de apoi.

Jivinele se topeau una într-alta, înmulțindu-se apoi la nesfîrșit, șoptindu-i chemarea, îndemnul, porunca. Nu se va supune, pentru că era ultimul. Și primul totodată. De el depindea totul. Și nimic.

Fălcile nesătule mușcau pămîntul de jur-împrejur, sfîrtecînd oameni, mașini, case, poduri, adîncind mormînt după mormînt. Miorlăitul fiarelor zguduia solul cuprins de febră.

Țipătul lung, disperat, îl smulse pe Sile din scaun, izbindu-l cu capul de geamul slinos. Durerea îi calmă nervii, aducîndu-l la realitate. Dintr-o privire înțelese că era singur. Vatmanul părăsise tramvaiul după ce îl oprise în curbă, blocînd circulația lîngă gară. Dinspre Polizu, coloana de mașini dăduse drumul claxoanelor, transformînd zona într-un infern. De cealaltă parte, pe Griviței, dinspre podul Grant, situația părea ceva mai bună.

Fără să mai stea pe gînduri, pătrunse în cabina de comandă și se așeză pe scaun. Își dorise dintotdeauna să conducă un astfel de vehicul. Manetele se mișcară ușor, spre uimirea lui, și tonele de fier se puseră în mișcare. În cîteva clipe vacarmul încetă, dar pentru Sile momentele de luciditate deveniră dureroase.

Alergînd pe șinele strîmbe, roase de rugină, hardughia îl purta cu viteză maximă. Amintirea coșmarului îl apăsa tot mai greu, pentru că-i trezise la viață acea spaimă organică, adînc sădită în el demult, sub dărîmături.

Opri în cîteva stații; deschise ușile larg, așteptînd minute bune. Oamenii ezitau, apoi renunțau să urce. Unul singur pășise pe scară, același bețiv cu gura spurcată, care părea că-l urmărește neîncetat, dar apoi încremenise pe trepte, agățat de bară. Se văzuse nevoit să se ducă la el și să-i facă vînt jos.

Apoi i se făcu o sete groaznică. Ce n-ar fi dat să fie la o terasă, amețit bine. Prin Herăstrău. Cu toți amicii săi filfizoni lîngă el, să le asculte frazele pretențioase, cugetările găunoase și planurile de doi bani. Alexandru și-ar fi recitat poeziile, mereu altele și mereu aceleași. Iar Mihailov ar fi fost primul care să-l ia în bășcălie.

Abandonă tramvaiul în intersecția cu Dorobanți. Îi căzuse privirea pe florăreasa din colț și simțise brusc nevoia să intre în vorbă cu ea. Cu ea sau cu oricine altcineva.

— Cît vrei pe flori?

Femeia, trecută de patruzeci, scundă și buhăită, privise pînă în acel moment, din spatele tufelor ce se înălțau din găleți, blocajul din mijlocul străzii.

— Care-ți plac, maică? Hai să-ți fac safteaua! spuse ea cu o voce groasă și puternică, ce-l făcu să vibreze de plăcere.

— Toate! Le iau pe toate...

— Da' ce faci cu ele, mînca-ți-aș?

— Vreau... să ți le dăruiesc! își îndulci el glasul, după care își mușcă buza.

Țiganca se holbă la el, apoi o rupse la fugă. Rămas singur, bărbatul încercă să-și țină echilibrul. Valuri lente săltau asfaltul plin de crăpături, întrerupte doar de smucituri și vibrații haotice. Privi cu disperare la trecătorii din depărtare, care păreau să nu sesizeze pericolul. Cutremurul începuse și nimic nu-l putea stăpîni.

— Bună ziua! răsună în spatele său un glas plin de siguranță, care îl smulse din mijlocul

seismului. Dați-mi voie să vă prezint oferta firmei noastre. Vă răpesc doar două minute.

Lîngă el apăruse un bărbat între două vîrste, cu o chelie avansată, ochelari, costum bleumarin la două rînduri și cravată cu arabescuri roșii pe fond albastru. Pe umărul drept îi atîrna o geantă de voiaj, tot albastră, a cărei greutate îl îndoia puțin de spate.

— Sînt agent comercial și aș dori să...

Cuvintele i se pierdură în privirea fixă a lui Sile, ale cărui pupile dilatate topeau lumina.

— Tu... nu ești agent comercial! spuse el apăsător, de parcă ar fi rememorat un pasaj cunoscut. Tu ești unul dintre aceia... Robert Popa! Ai început o treabă... și ar fi cazul s-o duci la bun sfîrșit.

Omul se clătină la auzul acestor vorbe, apoi se retrase încet, mergînd cu spatele și ținîndu-și geanta imensă în față ca pe o pavăză. Sile nu avea de gînd să-l urmărească; știa că individul se va descurca. El și ceilalți pe care îi avea în spate. Văzuse asta.

Singurătatea se instalează brusc, făcîndu-l să se simtă pierdut. Pulsațiile pămîntului ajungeau din nou la el. Scrișnind din dinți, Sile porni la pas pe lîngă dughenele din colțul străzi, abandonate acum. Dinspre Piața Dorobanți se apropia un autobuz și, printr-un efort de voință, Sile o rupse la fugă spre stația de peste drum. Ajunse la timp. Urcă prin ușa de la mijloc, moment în care, ca la un semn, toți călătorii se grăbiră să coboare.

— Stai! Rămîi aici, cu mine! spuse Sile, agățîndu-l pe șofer în ultima clipă.

Îl împinse cu forța pe scaunul de lîngă ușa.

— Așa! Am nevoie de tine. Stai aici, numai eu te pot apăra! Peste tot în jur sînt viermi, îi spuse, intuind spaima din mintea bărbatului.

Acesta, tînăr și bine făcut, scîncea precum un prunc. Groaza de pe chipul lui îl liniști pe Sile.

— Așa te vreau!

Se așeză la volan și închise ușile. Era o mașină din cele noi, olandeze, complet automatizate. Pe bord, alături de o icoană cu fecioara și pruncul, era lipită o întreagă colecție de nuduri. Le cercetă pe rînd, admirativ.

— N-ai gusturi rele! rînji el spre celălalt, apoi porni.

După ce reuși să treacă de intersecție, atingînd ușor unul dintre cele două vagoane ale tramvaiului, zîmbi mulțumit.

— Nu-i chiar așa de rău! Ce zici, amice? întrebă el după ce coti prin Piața Romană, pătrunzînd apoi pe Magheru. O plimbare prin centru...

Bărbatul era incapabil să răspundă. Venele de lîngă tîmple i se zbăteau tot mai puternic, iar în golțul gurii îi apăruse o spumă gălbuie.

Sile frînă. Individul avea nevoie de ajutor, altfel...

— Doar n-o să crăpi! Ce, nu știi de glumă?

4. După-amiază

Trecu pe lîngă biserică, apropiindu-se de ruine. Locul îl atrăgea, deși nu știa să mai fi fost vreodată pe acolo. În stînga, ceva mai jos, în spatele copacilor desfrunziți, se auzea strigătul unei bibilici. Zîmbi, pentru că nu-și amintea să mai fi văzut o astfel de pasăre în oraș. Coborî în interiorul dărîmăturii. Pereții din cărămidă rezistaseră doar cu sprijinul pămîntului care-i înconjura. Două camere largi, lipsite de tavan, și o intrare, dinspre pomi, erau tot ce se mai păstrase din vechea cetate. Într-un colț, două capre placide rodeau niște bețe.

Sile se răsuci, cercetînd atent zidurile. De mai multe ori la rînd. Apoi zări spărtura, care parcă se deschisese singură în fața sa.

Pătrunse prin crăpătura strîmtă și joasă. Colțurile îi împunseră coastele, ghidîndu-l cale de cîțiva metri, după care îl sloboziră. Se opri în întuneric, bîjbîind cu mîinile în gol. Mirosul acru i se înfipse în creier, amețindu-l pentru moment.

— Care ești? ajunsse la el glasul subțire, anevoios. Oi fi din ăia... Robert Popa... Nu mai am tinichele!

— Nu, șopti Sile, care începuse să bănuie lucrurile din jurul său.

O lumină difuză, slabă, la limita perceptibilului, se scurgea în aerul stătut. Lîngă peretele opus, ghici silueta chircită a babei.

— Sînt Sile... Stroe Vasile.

— Aaa! Vestitul Sile! chicoti bătrîna.

Vedea acum destul de clar încăperea joasă, umedă, la capătul căreia îl aștepta, în spatele unei măsute, femeia.

— Da' intră, nu sta acolo ca o piatră! Stai jos!

Sile se așeză pe jos, de cealaltă parte a mesei. Sub el, ceva rece și moale zvîcni scurt, apoi se calmă.

— Ajunseși la vorba mea. Nu m-ascultași mai deunăzi. Acu' să nu fie prea tîrziu...

Bărbatul prinse brusc curaj; își fixă coatele pe masă și rosti apăsător:

— Termină, babo! Spune tot ce știi!

— He, he, he... Pe mine nu mă sperii.

Nu putea să-și dea seama dacă tremurul mîinilor ei se datora fricii sau vîrstei. Îi prinse amenințător antebrațul stîng.

— Vorbește, sau te rup în două!

Înainte de a termina, simți osul frîngîndu-i-se în palmă ca un băț mîncat de carii.

— Apăi, rîse sau mai degrabă chițai hîrca, fiecare os... fiecare oscior mi-a fost rupt de trei ori pîn-acu'.

— Vorbește! repetă el, rugător de data aceasta. Nu mai sînt același... pe care-l știi tu!

— Nu mi-e frică de tine, oricine-ai fi! Pentru că îl am pe fiul tău, copilul Vicențiu.

— Ce fiu? tresări Sile, după care urmări cum bătrîna scoate de sub masă o figurină diformă. Țasta?

Dădu din cap neîncrezător, în silă, dar apoi își aminti de Fă, de promisiunea necunoscutului, de felina ce răspîndea lumina întunecată, exact ca aceea care îl înconjura acum.

— Omul în negru! șopti.

— Iată – rînji baba, agitînd stîrvul deasupra capului –, iată copilul pe care ți l-a făgăduit! Cu asta ți-a luat sufletul!

— Ce suflet?! răcni Sile. Eu nu cred în astfel de lucruri! Nu mai cred în astfel de lucruri... de foarte multă vreme.

— Și cui îi pasă? Lui? În nici un caz! Ai fost de acord cu schimbul și el și-a ținut promisiunea... în felul său. Iată sămînța ta încolțită! Acum sămînța lui trebuie să rodească în trupul tău! Așa v-ați înțeles.

— Dar nu vreau! protestă el, după care își îndulci vocea. Tu știi atît de multe! Ajută-mă, te rog!

Femeia rînji, privind îndelung mumia minusculă din mîinile sale.

— Prea tîrziu. Nu mai vreau să te ajut. Ești pierdut definitiv! N-ai ce-mi face, nu mi-e frică de tine. Pleacă!

Sile înțelese că nu va obține nimic de la ea; nu în acest mod. Cercetă rînd pe rînd pereții. Erau înțesați cu avortoni uscați, de toate formele și de toate mărimile, doi cîte doi, față în față. Din ochii lor lipsă izvora acea lumină, mai apăsătoare decît bezna, care se tîra pe lîngă obiecte, ocolindu-le. Ei erau sursa aceluia miros greu, care-i intrase bătrînei în carne.

— Încerci să mă păcălești! spuse el, din ce în ce mai sigur pe sine.

Cu cât vedea mai clar ceea ce încerca hoasca să ascundă, cu atât chipul pământiu al acesteia devenea și mai negru. Simțea cum frica o deschide pentru el ca pe o carte veche și prăfuită.

— Știi de ce te temi. Nu poți să mă minți. Te urmărește blestemul ciobanului Bucur... L-ai trădat. I-ai batjocorit locul sfânt! continuă Sile.

— Stai! Nu e ce crezi! Încercă ea să se apere, stăpînindu-și cu greu tremurul.

— Celălalt ți-a sucit mințile... l-ai înșelat pe Bucur.

Smulgîndu-i din mînă hoitul pruncului nenăscut, Sile îl întoarse cu fața spre ea.

— Privește-i ochii, scorpie! Privește-i dacă poți!

Femeia își acoperi chipul, plecîndu-și fruntea a neputință. Tremura toată, ca o frunză. Cînd, în cele din urmă, bărbatul zvîrli stîrvul jos, bătrîna se liniști.

— Am greșit, șopti ea, și port păcatul ăsta de sute de ani. Dar nu e totul pierdut.

— Crezi că-l poți păcăli? Crezi că te vei izbăvi... pe tine și pe toți ceilalți? arătă el cu mîna spre pereți.

— Ascultă-mă! Tu n-ai de unde să știi, dar planurile sale sînt aproape de soroc.

— Termină! porunci Sile. Spune-mi ceva folositor! Ce-i cu visele astea?

Bătrîna trase aer în piept, cu greutate, apoi vorbi:

— Ai avut două viziuni, dar ultima, a treia, va sfîrși transformarea. După aceea, nici un muritor nu va mai putea să-ți țină față. Doar cei fără de frică... dar aceștia nu există.

— Dar ce se întîmplă cu mine?

— E un blestem, o corvoadă... depinde numai de tine s-o transformi într-un avantaj.

— Nu pricep... De ce trebuie să sufăr atît?

Femeia oftă. Și tăcu.

— Vorbește odată!

— Darul pe care-l ai se întoarce împotriva ta dacă nu-l folosești contra altora. El doar stârnește furtuna, prăpădul vine de la sine. Orice-ai face, îl slujești. N-ai de ales.

Liniștea hrubei rezona tot mai puternic cu vacarmul din mintea sa. Senzația de siguranță se topise; o supusese pe scîrba de babă, nu mai simțea nici o satisfacție acum.

5. Seara

În lift se simțea precum într-un carusel defect. Ambulanța care aștepta la ușa blocului îi sporea tensiunea și îl intriga în același timp.

— ...era în luna a treia, auzi glasul unei vecine în timp ce trăgea de ușa înțepenită.

— Fugi d-aci! Nici n-a venit legistul!

În fața lui, în lumina ștersă de pe palier, cei câțiva gură-cască se lipiră de pereți, îngroziți, lăsînd liber culoarul ce ducea spre apartamentul Floricăi. Jandarmul în uniformă decolorată care păzea ușa larg deschisă se topi pe scări și Sile intra nestîngherit.

Florica atîrna în mijlocul sufrageriei, agățată de lustră. Pe obrajii tuciiurii i se scurseseră ochii spărți; în locul lor, adînc înfipite în orbite, erau două monede de cîte o sută de lei. De la gît în jos, pielea îi era jupuită în fișii subțiri și lungi, care coborau pînă la podea.

Sile se învîrtea de cîteva ori în jurul cadavrului, așteptînd apariția unui cît de mic sentiment. În cele din urmă renunță.

Ajunse în stradă fără ca nimeni să-i iasă în cale. Se lăsă purtat de pași, lipsit de orice simț de orientare. Cunoștea fiecare stradă pe care călca, dar o ceață cleioasă îi tulbura judecata. În fața ochilor îi stăruia chipul orb al Floricăi, cu cele două lacrimi imense pe față.

Cînd se dezmetici, ajunsese deja pe cheiul Dîmboviței. Recunoscuse zona, știa și care era locul spre care se îndrepta. Urcă pentru prima oară scara abruptă, roasă de pașii credincioșilor. Erau puțini în acel moment, prea puțini, chiar și pentru micuța biserică a lui Bucur. Intră cu mers nesigur. Nu-i era prea clar de ce venise; el nu credea în astfel de lucruri. Dimpotrivă, din cauza mătușii sale, le urîse multă vreme.

Privirea tulbure și mintea confuză îl împiedicau să sesizeze ce se întîmpla în jurul său. În cele din urmă, se așeză în genunchi și privi fix înainte, fără să vadă ceva. Îl încurca nu atît faptul că uitase cum și cui să se roage, cît acela că nu știa pentru ce sau pentru cine să se roage.

— Apără, Doamne...

Nu putea să se roage pentru sine, n-avea nici un rost, nici un sens. Părinții, sora, toți ai lui erau ruși de el de multă vreme. Martie '77 îi despărțise viața în două. De cei vii nu-l lega absolut nimic.

— Am... am avut un copil...

Cînd păși din nou pe trotuar, pămîntul se smuci sub el. Nu luă în seamă hurea greu și înfundat, care făcea să vibreze geamurile clădirilor din apropiere. Totul era numai pentru el.

Ajunse în strada principală, pe malul apei. Un grup de vreo cinci, șase copii se împrăștie în fața sa. O zbughiseră care încotro văzuse cu ochii. În urma lor rămăsese o cutie mare de carton, ambalaj tipic pentru electrocasnice. Sile îi arse un picior, aruncînd-o în stradă, după care își văzu de drum. Dar acum nu-și mai putea scoate din minte cutia. Cutia din vise. Ar fi putut totuși să fie de vină, pentru tot ce i se întîmpla, cutia de la institut.

Poate că vreun dobitoc rătăcise ceva materiale radioactive pe acolo și acelea îi zăpăciseră creierul, de ajunsese să aibă viziuni apocaliptice la tot pasul. Greu de crezut; îi cunoștea prea bine ca să știe că nu erau chiar atît de tembeli.

Grig, de exemplu. Era cercetător principal gradul II, îmbătrânise înainte de vreme, albise și se coșcovise simțitor, iar ochelarii care de-abia reușeau să-i țină la un loc toate dioptriile îi dădeau aerul unui moșneag fugit din azil. Își spunea Grig, nu de la Grigore, ci de la Grigoriu. Nu îndrăznise toată viața să se apropie de o femeie, ajungând în final să fie o femeie.

Se opri. Luminozitatea din jur scăzuse semnificativ. Întoarse capul brusc; limuzina neagră se apropia din urmă lent, silențios.

— M-ai păcălit! strigă Sile, ridicând pumnul.

Portiera se deschise în dreptul său și omul în negru îi zîmbi.

— Nu-i adevărat! Mi-am îndeplinit promisiunea... în limitele permise de înțelegere.

Sile strînse din dinți. Nu știa ce să spună.

— Ești liber să faci la fel dacă poți, continuă celălalt. Dar trebuie să-ți ții făgăduiala.

Capul disproporționat de mare al pisicii apărură lângă cel al stăpînului său. Bărbatul înghiți în sec, conștient că revolta lui era inutilă.

— Nu te teme, acum ești omul meu. Mîna mea dreaptă. Ai să vezi în curînd, vei fi altfel după ultimul vis. Am planuri mari pentru tine! încheie el, închizînd portiera.

Sile se uită multă vreme în urma mașinii. Apoi se simți singur. Și nesigur. Și neputincios. Un cutremur era inevitabil. Numai gîndul la ceea ce se putea întîmpla îi dădea fiori. Ce va fi după al treilea vis.

6. Seara, tîrziu

Bătu cu pumnul în ușă. Știa că soneria nu funcționează. Cînd începu să-l doară mîna, lovi cu cealaltă. Pentru o clipă i se păru că observă ceva sus, la balcon.

— Hei! strigă el. Deschide!

Într-un târziu, auzi vocea sculptorului:

— Cine e?

— Eu! Sile!

— Care Sile?

O clipă rămase fără grai, apoi strigă din nou:

— Sile, ramolitule! Ce, ai uitat de câte ori ți-am tras-o?

— Pleacă! Nu te cunosc!

Sile se strădui să-și stăpânească furia, dar îi era tot mai greu. Îl rodea din interior, forțându-l să izbucnească.

— Cum nu mă cunoști, Moșule? Sînt eu, Sile.... Ne știm prea bine! N-ai tu trei alunițe în linie pe fund?

— Tot orașul știe asta! Pleacă!

— Ascultă, trebuie să vorbesc cu tine! N-am ce...

— Fugi! urlă celălalt. Fugi! Nu vezi că arde casa?

Nu ardea casa, dar Sile putea să vadă flăcările din mintea lui Moșu'. Înainte de a apuca să-i mai spună ceva, bătrînul se aruncă în gol. Trupul se frînse cînd se lovi de sol.

Sile se prinse de gard, ridicîndu-se ca să poată vedea mai bine. Nu murise încă. Partea de jos a corpului era cuprinsă de spasme, iar pe gura larg deschisă și pe nas îi șiroia sîngele.

— La dracu'! blestemă Sile, apoi o rupse la fugă pe scările de piatră dintre clădiri.

În minte îi persista, parcă mai vie ca oricînd, amintirea ultimului chef pe care-l dăduse Moșu'. Se îmbătase îngrozitor, vomase tot, apoi iar băuse. Se culcase la nimereală, cu cine îi ieșise în cale, apoi băuse din nou. Le povestise despre cutremur și profețise sfîrșitul lumii. O vreme aruncaseră cu sticle după pisicile din vecini. Mai ales una mare și neagră îl întăritase rău cu miorlăielile ei. Apoi băuse iar.

Își mai amintea că se amuzaseră cu toții pe seama lui, acuzîndu-l că violase o statuie. Mai spre

zori, o ștersese cu statuia, el și cu încă vreo doi, a căror identitate nu-i era clară. În stradă îi atacase cineva, vreun nebun din partea locului; cum era prea beat ca să se bată, o rupsese la fugă. Un taxi îl adusese acasă. Pe vremea aceea trăia împreună cu Sanda și Clara, mamă și fiică.

Dar acum Moșu' crăpase și nu mai putea fi vorba de petreceri. Iar el stătea la poalele Dealului Mitropoliei. Ar fi trebuit să știe că așa se va întâmpla. Tot așa cum ar fi trebuit să observe că în ultima perioadă tot mai multă lume îl ocolea, omițînd să-l invite la chefuri.

Începuse să poarte moartea cu el, dar nu sesizase acest lucru decît azi, după ce apăruseră visele. O grămadă de semne pe care nu le luase în seamă pînă acum.

— La dracu' cu toate astea! La dracu' cu omul negru! urlă el, dar nimeni nu-l auzi.

Piața Unirii era pustie, nici măcar gunoierii cu zarva lor nocturnă ori vreo jigodie schiloadă nu tulburau liniștea. Ferestrele blocurilor erau îmbrăcate în beznă. Nici una nu se opunea nopții.

— Unde sînteți? șopti el, apoi ridică vocea. Vă găsesc eu! Nimeni nu poate să scape de mine!

Traversă piața de-a dreptul. În față, luminat de felinarele aliniate de-o parte și de alta, bulevardul i se deschidea larg, conducîndu-l spre clădirea Parlamentului. Se gîndi că poate intra în ea nestingherit. Că poate conduce întreaga țară prin teroare, dacă vrea. Bănuia că asta își dorea omul negru.

— Îți arăt eu ție! promise în noapte. Și Sile poate fi șmecher...

Se întoarse spre malul Dîmboviței. I se părea că de firul apei se legau șansele sale de a-și înșela stăpînul.

„*Fă ca mine!*”, îl sfătuisese hoasca lui Bucur. „*Slujește-l atunci cînd n-ai încotro, dar încurcă-i planurile cînd îți stă în putere! Distruge-i oamenii!*”

Urmări curgerea lentă a râului prin albia de beton. Undele reflectau întunericul și el se aplecă peste balustrada metalică pentru a fi mai aproape. De beton și apă se legau cele mai frumoase amintiri ale sale. Cei trei ani de șantier îl învățaseră să guste ce era mai bun în viață. Dar toate acestea trecuseră, nu mai valorau nimic acum. Nu se va mai putea apropia de cineva fără să-l înspăimânte.

Urlete prelungi spulberară pustiul. Se uită spre Piața Operei. Ceva se apropia. Sau cineva. Lumina aceea, care nu-i deslușea nimic, grea și oarbă, îl învălui dintr-odată.

Puhoiul venea tot mai aproape, punând pământul în mișcare. Le putea vedea acum capetele diforme și trupurile feline, ce pluteau în valurile vii. Țipetele lor mute îl anunțau că îl caută, că doresc cutia. Curgeau și din partea opusă, împresurându-l. Trebuia să scape! Pentru totdeauna!

Stolul se rotea deasupra sa, tot mai aproape, tot mai zbuciumat, nerăbdător, urmînd îndeaproape lațul terestru ce-l capturase. Esențialul era să se salveze. Să salveze cutia. Cutia ce lua acum forma unui sicriu. Sicriu imens, pe care valul îl aducea tot mai aproape. Capacul deschis îi înghițea părinții, sora, mătușa, pe Florica, pe Moșu', pe șoferul de autobuz. Îi slobozea în schimb pe toți acei Robert Popa, incredibil de mulți, pe hoască și, în final, pe cel care avea să fie el. Domnul în negru, cu pisica lui pe umăr, ținea socoteala.

Alături, apa prinsese să clocotească, aruncînd asupra sa bule fierbinți. Robert Popa, multiplicat în mii de exemplare, purtînd mii de chipuri, strigînd cu mii de glasuri, îl soma să-și accepte menirea. Să-și accepte puterea, să se apere, supunîndu-i pe ei, sau să piară. Mîinile lor mușcau deja din trupul său, sfișiindu-l fibră cu fibră, provocîndu-l. Urlă prelung, conștientizîndu-și alegerea.

AFACERE DE FAMILIE

Askho se strecură lipit de zidul înghețat, deschizând calea pentru Rokan, care se asigura că nimeni nu le luase urma în decăzutul Olikas, cîndva mîndria imperiului Crotor. În depărtare, dincolo de periferia mahalalelor depopulate, se ridicau spre cerul întunecat urletele sălbăticiunilor. Soarele Pitic nu reușea să răzbească prin stratul compact al norilor care începuseră deja să-și verse încărcătura de ploaie grea, aducînd-o din ce în ce mai aproape. Se putea ghici ușor după murmurul tot mai puternic ce cuprindea străzile înguste, pe alocuri chiar strangulate de pereții caselor năruite.

Contopiți în noaptea umedă, cei doi se strecurau nevăzuți, ferindu-se de rarele petice de lumină ce mai apăreau din cînd în cînd la cîte o fereastră. Se opriră doar cînd în fața lor se ridică zidul pe jumătate sfărîmat al vechiului palat. Ceva mai în dreapta, ieșind practic dintre ruine, le atrase atenția o casă joasă, cu acoperișul plat, după moda vremurilor de început. „Acolo!“, indică Rokan cu ambele brațe superioare.

„La Huga“, anunța inscripția stilizată de deasupra intrării, apoi cu litere mai mărunte: „Afacere de familie“. Nici o urmă de lumină nu întîmpina eventualii trecători și Askho schimbă o privire scurtă cu celălalt înainte de a păși înăuntru. Ușa veche se deschise ușor și, contrar așteptărilor, fără zgomot, permițîndu-le să înainteze prin bezna coridorului strîmt. După doar cîteva perechi de pași, o a doua ușă cedă la fel de tăcut în fața lor. Dincolo de ea îi învăluia o lumină slabă, dar în același timp coplesitoare. „Infraroșii“, își spuseră amîndoi în același timp.

Dură doar o clipă acomodarea la noul mediu. De cealaltă parte a încăperii largi, dar cu tavanul

apăsător de aproape, Huga îi privea circumspect și totodată bucuros, din spatele unei mese înguste. Era ora la care apăreau de obicei clienții cu dare de mînă. Cei doi nu puteau însă desluși detaliile neobișnuite de pe fața lui Huga, doar o simplă prelungire a trupului larg, ținut la un loc de nenumăratele chingi ce-i compuneau vestimentația. Aveau de-a face cu un vierme possian, exact așa cum fuseseră preveniți. Deși era greu de crezut, se spunea că aceștia erau nemuritori sau cel puțin că aveau o viață foarte lungă. Se credea chiar că unii dintre ei apucaseră timpurile de început ale universului.

În timp ce Askho pășea spre Huga, Rokan își propti picioarele posterioare în tocul ușii, relaxîndu-le pe cele din față, apoi își încrucișă cele patru brațe în semn de nepăsare supremă. Era conștient că dincolo, în culoarul întunecat, cineva deja păzea intrarea.

— Cu ce vă pot fi de folos... la această oră tîrzie a nopții? se strădui Huga să pronunțe cît mai corect cuvintele crotore.

Askho nu răspunse imediat, dîndu-i celui alt timpului necesar ca să-i remarce statura athletică, impunătoare, specifică rasei dominante în galaxie. Nu purta decît o bustieră scurtă, care nu reușea să-i acopere cele trei rînduri de sîni de pe abdomen, iar organele genitale uriașe, bisexuate, îi atîrnau ostentativ între picioarele din spate. Huga rîse în sine sa de orgoliul prostesc al crotorilor, dar apoi se muștră pentru momentul de slăbiciune. La urma urmei, cine era el să judece infinitele căi ale universurilor?

— Ne poți oferi cei mai buni mercenari din galaxie, rosti rar și accentuat crotorul, fixîndu-l cu privirerea lui aspră.

Possianul încercă să-și ascundă surprinderea printr-un horcăit prelung, apoi își drese glasul

— Mercenari? Eu?

Faptul că se sărise peste introducerea uzuală, uneori ridicol de lungă, îl punea în încurcătură. Devenea clar că nu avea de-a face cu neguțători, ci cu războinici care mai întâi acționează și doar apoi negociază.

— E foarte simplu, Huga! se răsti Askho. Ne dai ce ai mai bun, imediat, iar noi îți dăm banii pe care-i dorești. Poate și ceva în plus, dacă sîntem mulțumiți de prestație.

Possianul cumpăni o clipă, după care își luă curajul să vorbească răspicat:

— E simplu pentru Domnia Ta, dar pentru mine e o afacere ce trebuie ținută pe picioare. Sînt milioane de yani de cînd familia mea investește în acest domeniu. Și un moment de nesăbuiță poate distruge totul. Să-mi fie cu iertare... dar imperiile vin și trec, civilizațiile apar și se duc, chiar și galaxiile dispar, însă o afacere bună nu are moarte!

— Nimeni nu vrea să-ți strice afacerea, spuse crotorul încercînd să-și înmoaie glasul. Sîntem aici pentru afaceri... Toți avem de cîștigat, te asigur!

Huga se simți pentru o clipă mîndru că reușise să-i țină piept războinicului, apoi ridică cele două mîini gelatinoase, în semn de împăcare.

— Ce anume v-ar interesa? Și în ce scop?

— Scopul nu e treaba ta! i-o reteză crotorul. Arată-ne ce ai mai bun și noi vom alege. Prețul nu contează!

Possianul se aplecă încet și ridică de pe masa din fața sa un dosar gros, cu copertele îngălbenite și pe alocuri roase de mușegai. Apoi îi făcu semn cumpărătorului să se apropie și începu să răsfoiască paginile vechi. La un moment dat, indică o imagine ceva mai proaspătă.

— E Bhala, spuse el. A luptat în garda primului împărat crotor, acum mai bine trei mii de yani.

— Hm... Nu mi se pare deosebit!

Huga atinse figura încremenită a lui Bhala și, într-o clipă, încăperea se luminează ca străbătută de

un fulger. Unul dintre pereți dispăru cu desăvârșire, făcând loc unei arene în mijlocul căreia se ridica mîndru anticul războinic.

— La ordinul tău, stăpîne! spuse acesta, ridicîndu-și brațele înarmate.

Înainte de a-și sfîrși cuvintele, Rokan era deja alături de Askho, în gardă, cu coama zbîrlită și coada ridicată.

— Nu-i nevoie, îi temperă Huga. Nu ne poate vedea sau auzi. Și nu poate părăsi arena fără permisiunea mea. Ce ziceți? Nu-i grozav?

Așa cum stătea pregătit de luptă, crotorul părea mai solid și mai feroce decît cei doi luați la un loc.

— Nu... nu cred! comentă Askho. Războinici ca el sînt destui și în ziua de azi.

Cu un singur gest, possianul făcu imaginea să dispară. Era puțin dezamăgit de insucces, dar nu putea să se dea bătut de la prima încercare.

— Dar ce tehnică e asta? întrebă Askho, privindu-l pieziș. Cum de e posibil ca un crotor să fie sclavul tău?

— O, nu, protestă Huga. Nu e sclav. Lucrează doar pentru mine... în schimbul unui serviciu din trecut.

Crotorul nu părea prea convins de răspunsul primit, dar nu insistă.

— Ceea ce ați văzut, continuă possianul, e rezultaul unei tehnologii mai vechi decît galaxia noastră. Nu mă întrebați cum anume funcționează, că nu știu. E o moștenire de familie. Și nu cred să mai fie mai mult de două-trei astfel de aparate în tot universul cunoscut.

Cei doi schimbă o privire scurtă, apoi Rokan se depărtă ușor, reluîndu-și poziția din pragul ușii.

— Foarte interesant acest obiect, zise Askho. Și ușor de pierdut...

Possianul simți amenințarea din vocea celuiilalt, dar se strădui să nu-și piardă firea. Mii de

yani de negocieri îi întărise încrederea de sine.

— N-am nici o grijă, Domnia Ta! Fără mine, toți acești războinici sînt nefolositori. Contractele îi obligă numai față de mine, față de familia mea, continuă el, mulțumit că-l pusese la punct pe încrezutul crotor. Dar să trecem la afacerea noastră. Aceasta este Okyo-Muhha.

O nouă străfugerare aduse în fața lor o mogîldeață nu mai mare decît un prunc neîntărcat.

— Deși nu pare, o prezentă Huga, nimic nu scapă puterii sale parapshice pe o rază de o sută de muni. E un taxian de la marginea Galaxiei Roșii.

Războinicul privi lung la făptura minusculă din arenă, doar un maldăr de carne diformă, fără nici o escrescență vizibilă, oricît de mică.

— Cîte persoane poate anihila simultan?

— Dacă e vorba de crotori, cam douzeci... poate chiar douăzeci și cinci! se grăbi negustorul să completeze.

— Nu... mu e suficient! decise Askho după încă un moment de gîndire. Altceva?

Possianul oftă în felul său, sugîndu-și buza stîngă. Apoi îl schimbă pe micul taxian cu un înfiorător animal înaripat. Aproape de trei ori mai înalt decît un crotor obișnuit, creatura era învăluită complet în propriile-i aripi, ca o mantie, excepție făcînd capul mare, ce părea însă a fi doar extensia unei guri uriașe.

— I se spunea „Pasărea Spațiului“. Civilizația lor a dispărut demult. Sînt ființe care trăiau în spațiul liber, atacînd astronavele. În plus, au capacitatea ca, pentru o scurtă perioadă de timp, să se deplaseze defazat în spațiu-timp, ajungînd nevăzute în orice loc. Acesta este asasinul perfect! accentuă Huga.

Deloc impresionat, Askho se întoarse spre possian, înfoindu-și coama.

— Nu, nu, nu! N-avem nevoie de asasini!

— Dar, Domnia Ta... ce pot face dacă nu știu de ce anume aveți nevoie? Am aici, arătă el spre

dosar, mii de războinici. Îi pot oferi pe toți, la urma urmei. E o întreagă armată!

— Avem deja o armată! se răsti crotorul, smulgându-i dosarul. Ești complet nefolositor!

Nu gestul îl făcu pe negustor să încremenească, ci revelația care îl luase prin surprindere: cei doi musafiri nu erau alții decât Askho și Rokan, perechea inseparabilă, războinicii indestructibili, liderul bicefal al rebeliunii ce-și propusese distrugerea actualului împărat și revenirea la vechea orînduire a imperiului: supremația războinicilor și a codului onoarei. În fața lui stăteau cele mai temute ființe din sfertul de galaxie ce alcătuia Imperiul Crotor. Și, pentru ca totul să fie și mai rău, possianul ghici în privirea celui alt că acesta știa că el știa...

— Domnia Ta, își căută el cuvintele, cum am spus mai înainte... această afacere de familie durează de milioane de ani, și asta datorită a două principii de bază. Primul este satisfacerea dorinței clienților, indiferent ce presupune aceasta, Iar al doilea... discreția absolută.

Askho se relaxă treptat, după care îi înapoie dosarul învechit.

— Deci... să vedem dacă am înțeles bine, reluă Huga, stăpîn pe sine. Un război ar dura foarte mult și ar distruge miliarde de vieți. Un asasinat ar încălca flagrant codul războinicilor. Doar o luptă față în față ar rezolva rapid și onorabil situația.

— Xihan n-ar accepta niciodată provocarea, completă Askho. De aceea avem nevoie de ajutorul tău. Ne trebuie ceva... sau cineva care să ne ajute să ajungem față-n față cu împăratul. Doar atît cerem. Mai departe ne ocupăm noi.

Aparent, Huga nu mai dăduse ascultare ultimelor cuvinte. Începuse să-și răsfoiască dosarul, căutînd ceva anume. I se citi tresărirea pe chip cînd găsi ceea ce căuta.

— Domniile Voastre, vă ofer cea mai diabolică minte care a trăit în acest univers! anunță

el triumfător. Cel mai mare tactician al lumii! Recunosc că uneori chiar și eu apelez la ajutorul lui... în scopuri personale.

Înțelegînd că a lungit destul momentul, possianul atinse una dintre ultimele pagini și, după ce lumina orbitoare ce urmă se stinse, în mijlocul arenei rămase o făptură bipedă, mărunță și aparent complet inofensivă.

— Glumești?! protestă Askho în primul moment. Asta nu e decît... Asta e... E un om!

Stupoarea care îi împietri chipul produse un chiot de bucurie în sufletul lui Huga. Le mulțumi în gînd strămoșilor care îi lăsaseră moștenire o astfel de colecție teribilă, apoi sparse liniștea:

— Da, e chiar un om, Domniile Voastre. Cea mai cruntă ființă pe care a cunoscut-o praful stelar! Cea mai groaznică maladie care a bîntuit universul!

— Dar credeam... — își regăsi Askho glasul — credeam că au dispărut...

Negustorul savura din plin fiecare clipă. Aceste momente de glorie le aștepta uneori și sute de yani. Iar în ultima vreme erau din ce în ce mai rare.

— Da, continuă el, civilizația umană a dispărut atunci cînd restul ființelor vii din universul antic s-au coalizat împotriva ei. A fost cel mai mare război ce se poate imagina! Numai după ce oamenii au fost eliminați a început ceea ce noi numim „Lumea”...

Rokan, care se alăturase din nou perechii sale, vorbi pentru prima oară:

— Nici nu credeam că au existat cu adevărat.

— Cîndva lumea a fost numai a lor, spuse apăsător Huga. Dar au dispărut, cu o singură excepție. Numele său e David Bornstein — și arată spre om. Numele acesta înseamnă „Cel care omoară uriașii”. Strămoșii lui au fost regi ai Pămîntului! E cea mai de preț moștenire pe care o am.

Cei doi priviră insistent la bărbatul care, indiferent, își scărpină barba crescută peste măsură.

— Peste o jumătate de yan, spuse Askho, vom fi pe Hallun, planeta imperială. Dacă planul tău nu va da roade, vom porni războiul. Dacă ne trădezi...

— Omul meu nu va da greș! accentuă Huga, neluînd în seamă amenințarea. Își va face treaba peste o jumătate de yan, așa cum doriți, Domniile Voastre. Dar totul are un preț, deschise el partea negocierii care îi oferea cea mai mare plăcere.

— Spune suma.

— Păi... nu e vorba de bani. Banii au o valoare trecătoare.

— Spune odată ce vrei! se răsti crotorul, neobișnuit cu tergiversările.

Soarele dublu al sistemului Hallun făcea viața în exteriorul orașului aproape imposibilă. Tocmai din acest motiv fostul împărat alesese acest loc pentru a-și construi capitala, rămasă acum moștenire celui mai feroce fiu al său, Xihan. Aspru și neîndurător, acesta își mărea la nesfârșit imperiul galatic, neluînd în seamă pe nimeni. Se mîndrea că își elimina dușmanii chiar înainte ca aceștia să se nască. Trufia nemăsurată îl orbise complet, făcîndu-l vulnerabil acolo unde se aștepta cel mai puțin. O întreaga flotă se pregătea de luptă, nu foarte departe de inima puterii sale, așteptînd ca Askho și Rokan să dea ordinul de atac.

Cei doi trecuseră deja de trei zile de scutul exterior al metropolei în care optzeci de miliarde de crotori îndeplineau poruncile lui Xihan. Omul viermelui se ținuse de cuvînt și provocase o diversiune în partea opusă a orașului. Nu-și puteau da seama ce anume se întîmpla acolo, dar după toate aparențele avea loc o luptă acerbă. În fața lor mai stătea acum doar grădina imperială; la capătul

ei se afla palatul de vară, în care spionii indicaseră că se află împăratul în această perioadă.

— Să ne grăbim! spuse Rokan.

Askho se conformă. Încă nu era convins că înțelegerea făcută cu viermele Huga era convenabilă pentru ei. La început chiar se înfuriase, simțindu-se jignit de propunerea possianului. Acceptaseră în cele din urmă, după ce fuseseră convingși că nu aveau nimic de pierdut. Dacă planul omului eșua, în mod obiectiv, nu aveau decît să treacă la cealaltă opțiune: lupta deschisă pe toate fronturile. Dacă însă reușeau să pătrundă la împărat și să evite măcelul îndelungat și cu soartă incertă, erau datori să-i întoarcă serviciul lui Huga, după propriile lui reguli...

Grădinile imperiale erau păzite de nenumărați andro-gardieni, dar ei erau dotați cu cel mai nou sistem de camuflare, astfel încît se puteau strecura nevăzuți pe lîngă mașinile insensibile. Doar un războinic adevărat ar fi simțit apropierea lor, chiar și fără să-i zărească. Xihan prefera însă roboții, mult mai ușor și mai ieftin de produs și de întreținut, bazîndu-se în conflicte mai mult pe cantitate decît pe calitate. Folosea războinicii doar atunci cînd nu avea încotro.

După ce trecură de ultimul rînd de arbori giganți, încovoiați sub povara propriilor ramuri, cei doi rebeli ajunseră la una dintre intrările secundare ale palatului. Înainte de orice reacție, Rokan îl decapită pe coordonatorul gărzilor din acea zonă, un crotor tînăr, nu foarte iscusit în lupta directă. Apoi, folosindu-i echipamentul, le ordonă androizilor să elibereze aria, trimițîndu-i să supravegheze zidul exterior. Șterseră împreună urmele atacului, continuîndu-și precauți înaintarea. Încăperile incredibil de mari, reflecînd grandomania împăratului, erau flancate de coridoare înguste, destinate slugilor. Cum ei purtau deja uniforma imperială, nimeni nu-i luă în seamă, permițîndu-le să se amestece în sistemul de

întreținere al clădirii. Majoritatea servitorilor care nu erau androizi proveneau din colonii, fiind subspecii care nu îndrăzneau să ridice privirea la un crotor.

— E prea ușor..., șopti Askho, dar continuă să meargă înainte.

Chiar dacă ei ar fi dat greș și ar fi fost prinși, ordinele date erau foarte clare, permițând declanșarea rebeliunii după o perioadă-limită. Nimic n-ar fi putut opri atacul, în afară de eliminarea lui Xihan.

Se găseau deja în dreptul trecerii ce le-ar fi permis accesul în camerele private, prin intermediul căilor de deservire. Douăzeci de androizi flancau intrarea, coordonați de trei crotori. Rokan folosi sistemul de comandă capturat pentru a le induce mașinilor funcția de autodepanare, care anihila orice alt ordin pînă la executarea completă, făcîndu-le astfel inutilizabile pentru o scurtă perioadă de timp. Cele trei gărzi nu apucară să înțeleagă ce anume se întîmplă înainte de atacul fulgerător al lui Askho. Erau războinici cu experiență, numai că de data aceasta șansa nu era de partea lor. În urma scurtei lupte trupurile li se împrăștiară printre mașinile încă inactive. Rokan alterase deja sistemul de supravegere, forțîndu-l se retransmită numai informațiile anterioare atacului. Apoi se repezică amîndoi să întrerupă alimentarea androizilor, scoțîndu-i astfel definitiv din funcțiune.

Nu mai era cale de întoarcere din acel moment, și acest lucru îl știau prea bine. De iuțeala cu care se mișcau depindea totul acum. Folosiră codurile celor uciși pentru a depăși cîmpul de forță ce proteja interiorul palatului, după care porniră în fugă prin culoarele strîmte. Anihilară patru rînduri succesive de gărzi înainte de a ajunge în ceea ce părea a fi centrul geometric al subteranelor.

— Deasupra... deasupra trebuie să fie! indică Rokan, iar Askho îl urmă, strecurîndu-se în liftul

pneumatic îngust destinat servitorilor.

Cînd ușa acestuia se deschise din nou, o senzație de fierbințeală le cuprinse trupurile. Fără îndoială, se aflau în „camera de foc“ a lui Xihan, pereții acoperiți în întregime cu „pietre vii“ nelăsînd nici o urmă de incertitudine. Zvonurile ce spuneau că peste un miliard de taloxiți fuseră uciși pentru a le fi extrase aceste pietre se dovedeau acum adevărate. Legende străvechi, barbare, amețiseră multe minți, povestind despre puterea magică, dătătoare de viață lungă și potență nesfîrșită, a „pietrelor vii“, acestea reprezentînd de fapt simplul rezultat al unei dereglări hormonale destul de comune în rîndurile taloxiților.

Toate aceste gînduri de o clipă se spulberară atunci cînd îl zăriră pe împărat aplecat deasupra imensului birou din mijlocul încăperii. De o parte și de alta îl flancau două gărzi mahorșe, ale căror brațe imense, protectoare, barau calea oricărui atac. Înainte ca acestea să reacționeze, proiectilele aruncate de Rokan le spulberară centrul nervos, lăsîndu-le trupurile să cadă în mișcări spasmodice.

— Ce-i? tresări Xihan, ridicîndu-se.

Întorcîndu-se spre ei, chipul său trecu de la furie la uimire, apoi din nou la furie. Nu se îndoiau că-i recunoscuse.

— Luptă sau mori! strigară într-un glas, repezindu-se spre el.

Împăratul își desfăcu doar brațele, eliberînd mînea de carne pe care o ținuse pînă atunci în palme. În timp ce se prăbușeau, cei doi rebeli recunoscuseră taxianul ce-i doboră zdrobindu-le voința, înghețîndu-le mușchii. „Trădare!“ răsună în capetele lor înainte de a fi golite și reumplute apoi cu o forță teribilă, de parcă tot universul s-ar fi îngrămădit în interior.

Răpuși pe podeaua încrustată cu prețioasele pietre, văzură cum se apropie de ei unealta trădării, omul lui Huga. Chiar în picioare stînd, abia îi depășea în înălțime.

— Contractul a fost îndeplinit, spuse omul cu o voce slabă, aproape imperceptibilă. Cred că sînteți de acord... doar vă aflați în fața împăratului! rînji el. Hm... Ar fi fost mult mai simplu și mai inteligent din partea voastră să cereți moartea lui. Dar asta nu e treaba mea. Oricum, în mărinimia sa, Xihan a fost de acord să vă cruțe viața, permițîndu-vă să îndepliniți partea ce vă revine în urma înțelegerii cu Huga, încheie el.

Complet paralizați acum, rebelii mai reușeau din cînd în cînd să se agațe de lumea exterioară. Percepură încătușarea și transportul ca pe niște imagini sparte, străine și indifferente.

— Îți place, Huga, cum le-am potrivit pe toate? se mai auzi la un moment dat glasul firav.

— Genial, aș spune, stăpîne David!

Cînd deschiseră din nou ochii, lumina orbitoare din jur se topi în cîteva clipe, lăsîndu-le vederii arena largă în mijlocul căreia se aflau. Un singur schimb de privire le ajunse pentru a restabili contactul. Erau din nou împreună, indestructibili, invincibili. Nu se vedea nimic altceva în jur decît zidurile strălucitoare ce-i țineau captivi, dar bănuiau că dincolo de ele viermele Huga își prezenta marfa.

Un nou flash îi reduse la tăcere, aruncîndu-i înapoi în somnul absolut ce-i încarcerase și mai înainte. Apoi, parcă doar la o clipă distanță, își reveniră din nou, de data aceasta față în față cu possianul. Alături, mărunț, dar nepăsător, îi stătea omul David.

— A venit timpul să-mi întoarceți favoarea, li se adresă Huga.

— Ai trădat, ticălosule! izbucni Askho. O să...

— Hei! interveni bărbatul. Cine pe cine amenință aici? Să fie clar, ați pierdut pe mîna voastră. Nimeni n-a trădat pe nimeni.

Războinicii crotori își încordară furioși mușchii, conștientizând însă prezența câmpului de forță ce le-ar fi împiedicat orice tentativă de nesupunere.

— Fie, acceptă Askho. Ce vreți de la noi?

— Xihan v-a cruțat cu condiția ca timp de trei sute de yani să nu se mai audă de voi, reluă Huga. Cei trei sute de yani au trecut de ceva vreme.

— Ce s-a întâmplat cu rebelii? îl întrerupse Rokan. Au învins?

Pentru prima dată, Askho se simți dezamăgit de reacția camaradului său. Chiar dacă și pe el îl rodea dorința de a afla soarta insurecției, nimic nu l-ar fi putut face să-și afișeze neliniștea într-un mod atât de evident.

— Nu s-ar putea spune că au învins... dar nici nu au pierdut, răspunse possianul, mulțumit că cei doi se dovedeau maleabili. După ce ați fost capturați, Xihan a preferat să facă pe mortul... la propriu. Când vestea morții sale a devenit publică, rebelii s-au îndreptat spre Hallun, desconspirându-și pozițiile și intențiile. Trupele imperiale au profitat de această slăbiciune și au atacat. Prinși în inferioaritate, rebelii au avut înțelepciunea de a se retrage, risipindu-se cu pierderi grele. Apoi Xihan a revenit la viață, întărindu-și faima de invincibil și nemuritor. Au mai fost lupte de-a lungul timpului, dar numai pe plan local. Mai sînt cîteva centre de rezistență chiar și astăzi, când imperiul crotor a pus stăpînire pe întreaga galaxie.

Războinicii ascultară în tăcere scurta istorie. Nu era nevoie de cuvinte pentru a-și exprima speranța că nu era totul pierdut, că țelul lor încă mai putea prinde viață, chiar dacă aceia care îi susținuseră dispăruseră de mult.

— Spuneți ce misiune avem. Apoi vom fi liberi! rosti Askho.

— Sigur, se auzi vocea omului. Veți fi liberi dacă veți supraviețui și nu veți da greș.

— Noi nu dăm greș! anunță războinicul, ridicându-și cele patru brațe.

Possianul își dresă glasul, după care reluă:

— David vrea să vă reamintească faptul că, în caz de eșec, contractul vi se prelungește cu încă trei misiuni, așa cum știți deja.

— Singurul nostru eșec vi se datorează vouă, și asta nu se va mai repeta! accentuă crotorul. Care este misiunea noastră?

Viermele nu se grăbi să răspundă; doar într-un târziu, după ce discută cu omul într-o limbă necunoscută, spuse către cei doi:

— Nu e o misiune obișnuită, pentru că nici clientul nostru nu e unul obișnuit. E vorba de strănepotul lui Xihan, actualul împărat, Tukorh.

Așteptă câteva clipe, delectându-se cu expresiile de uimire, ură și speranță ce se amestecau pe chipurile celor doi. Apoi continuă:

— Împăratul se află într-o situație foarte delicată. De-a lungul timpului și-a eliminat toate rudele ca nu cumva să ridice pretenții. De curînd și-a ucis propriul fiu, bănuindu-l că intenționează să-i ia locul mai devreme decît e cazul. Accesele paranoice îi tulbură mintea tot mai des și tot imperiul suferă din cauza asta. Nu are încredere în nimeni și vede conspirații peste tot în jurul său.

Viermele se opri, permițîndu-i lui David să intervină:

— A venit la noi pentru a angaja gărzi de corp, cele mai bune cu putință. Imediat m-am gîndit la voi! Sînteți cei mai celebri războinici acum, nume de legendă în toată galaxia. A fost încîntat de sugestia noastră. Mai ales că l-am convins foarte ușor că dorința de libertate, specifică tuturor crotorilor, prevalează în cazul vostru asupra oricăror altor porniri belicoase.

Omul se întoarse spre Huga și-i șopti ceva, suficient de clar însă ca cei doi să prindă câteva cuvinte:

— ...deloc deștepți... minune că au pus mîna pe galaxie...

Revenind la crotori, pămînteanul reluă:

— Timp de zece yani trebuie să-l păziți pe Tukorh. Dacă scăpați cu viață, voi și el deopotrivă, sînteți liberi de contract, spuse el zîmbind într-un fel anume, lipsit de înțeles pentru ceilalți. Dacă nu...

Askho și Rokan se înțeleseră dintr-o singură privire. Era o singură cale de urmat. Poate că nu erau cei mai deștepți războinici din galaxie, dar nu se îndoiau că, deși oamenii pieriseră pe cîmpul de luptă, afacerile lor vor dăinui veșnic.

DIAVOLUL ALB

1

Prima lovitură îi izbi ficatul, a doua stomacul, iar a treia, în sex, îl trânti jos, chircit ca un prunc neajutorat. Flegma fierbinte îi intră în ochiul drept, scurgându-i-se apoi încet pe obraz. După câteva secunde mai primi un șut în coaste, dar deja nu mai simțea durerea; cu pleoapele strânse, își închipuia frustrarea bărbosului, care își pierdea din nou obiectul muncii.

— Potolește-te, Balama! se auzi de după ușă vocea subțire a paznicului. Poate-l umpli de vînătăi, că dăm toți de dracu', imbecilule!

— Da'i moale, dom' sergent, ca un cur dă fată mare! se văită Balama, după care îl mai scupă o dată.

Pași grei, rari și ușor împiedicați întrerupseră discuția celor doi.

— Grigore, ce face Marcel Pereanu?

— E aci, cu Balama, domnu' căpitan...

Vizorul din ușa metalică se deschise, făcînd loc feței late a căpitanului Drăgan. De jos, de pe podeaua din beton, Marcel îl privi fix; voia să vadă reacția ofițerului care-l reținuse seara trecută și care în cursul interogatoriului făcuse eforturi disperate pentru a se comporta politicos.

— A căzut singur, dom' căpitan, bălmăji bărbosul.

— Ridică-l, boule! se răsti Drăgan. Vezi că vine acum Miroiu, de la Speciale.

Vizorul se închise cu un zdrăngănit sec, iar Balama se grăbi să-l ridice. Îl purtă apoi ca pe un balot, așezîndu-l pe patul de jos. Îi șterse fața cu mîneca, apoi îl ciupi de obraji, rînjind.

— Ești marfă, mânca-ți-aș! încheie, cățărîndu-se în patul lui.

Cîteva momente bune, Marcel se luptă să-și păstreze echilibrul, așezat pe salteaua tare, scobită în centru, cu tălpile fixate pe cimentul rece, dar parcă totuși în aer. Cînd reuși să se scoale în picioare, sîngele prinse să-i circule din nou prin corp, făcîndu-l să simtă pumnii încasați.

— ...douăzeci de ani n-o să ajungi plutonier! prinse el firul discuției de dincolo. N-ai stofă, bă Grigore, asta e... Te porți domnește cu toți pîrliții ăștia și ești mîrlan cu ăia subțirii.

— Ei, domn căpitan...

O ușă trîntită, apoi alți pași coborînd scările și o tuse forțată îl făcură pe Marcel să fie și mai atent. Vizorul se deschise din nou, numai cîteva secunde, apoi vocile se contopiră într-un murmur neclar. Se apropie, lipindu-și urechea de tabla groasă, fără să-l ia în seamă pe bărbosul care se zgîia la el.

— ...dăm drumul, zici? Poate scoatem ceva...

— E o pistă falsă, Drăgane. Gîndește-te puțin: omu' tocmai și-a pierdut nevasta și fata într-un accident stupid, el a scăpat ca printr-o minune... Iar acum îi dispare fără urmă băiatul, care și așa era bolnav.

— Dar nu crezi...

Pierdu sensul cuvintelor următoare, iar după zgomotul tot mai slab înțelese că ceilalți se îndepărtau. Se retrase și el, așezîndu-se la loc. Acum, cînd știa că va fi eliberat, ar fi trebuit să se bucure, dar era în continuare rupt de realitate, asistînd pasiv la toate evenimentele care îl copleșiseră în ultimele două luni. Pentru că trebuia să facă totuși ceva, își îndreptă privirea asupra ceasului de la mînă, care mai funcționa încă, în ciuda cadranului lovit.

— Ce, bă? Te-ai sictirit dă mine, frumosule? strigă Balama de deasupra, apoi, cu un șuierat

lung, își eliberă gazele intestinale, umplînd celula strîmtă cu un miros usturător. Acu’i mai bine? rîse el.

Marcel așteaptă aproape o oră pînă ce ușa se deschise și sergentul apăru zîmbitor în cadrul ei. Era un băiat de cel mult douăzeci de ani, cu fața plină de coșuri, subțire și stîngaci în uniforma prea largă.

— Hai, domnu’ Pereanu, urmați-mă. Sînteți liber, spuse el.

— Da’ io? sări și bărbosul. Io nu merg?

— Ba mergi în pizda mă-tii, se răsti Grigore, trîntind ușa în urma sa și întorcîndu-se spre Marcel. Pe aici, vă rog. Să nu-i purtați pică lu’ Balama, mai spuse aproape în șoaptă. E doar un spărgător nenorocit, da-și pierde ușor firea.

După ce-și recuperează lucrurile și ieși din secția de poliție, se trezi împresurat de vînzoleala matinală a cartierului. Parcă nimic nu amintea de noaptea petrecută în aceeași încăpere cu Balama, de întrebările absurde ale ofițerilor, de acuzațiile voalate sau de dispariția lui Adrian. Tresări; ar fi trebuit să se agite, să facă ceva pentru a-și regăsi fiul, dar disperarea sa depășise de mult limitele suportabilului.

Scîrțîitul căruciorului cu care se întorcea de la piață bătrîna care trecea prin fața lui era la fel de lipsit de importanță ca și viața sa de pînă atunci. Tresări din nou; pentru o clipă se văzu alături de Irina, împingînd amîndoi căruțul în care dormea băiețelul lor. „E un dulce, nu-i așa? Nu simți că totul are un rost acum, că îl avem pe el?”

Amintirile îl purtară pe nesimțite spre cimitir. Mînat de ele, nu ținu socoteala drumului; schimbă tramvaiele mecanic, ocoli tarabele florăreselor aproape fără să le vadă, se ciocni de cîteva persoane, suportînd indiferent injuriile lor, apoi pătrunse pe aleea îngustă, care-l purtă pînă în fața mormintelor gemene. De-abia acolo se trezi la

realitate, copleșit de durere. N-ar fi trebuit să vină iar la cimitir.

Pietrele funerare, proaspăt așezate, marcau diferența dintre viață și moarte, dintre fericire și dezastru. „Irina Pereanu, 27 de ani. Cei dragi nu te vor uita niciodată!“ Iar un pas mai încolo: „Adina Pereanu, 4 ani“.

— Iartă-mă, șopti el plecându-și capul. N-am fost în stare să am grijă de Adrian... Dar de acum va fi altfel, îți promit!

Ea își iubise atât de mult fiul! Băiatul ei cel deosebit! Renunțase la studii pentru a-l avea, își luase de lucru pentru a-l putea îngriji, trecuse peste sfaturile părinților, peste sfaturile prietenilor și chiar peste lipsa lui inițială de entuziasm.

— Îți promit! repetă cu toată vocea, apoi se întoarse hotărât și se îndreptă spre ieșire.

2

Părăsi strada principală și, ocolind un magazin de curînd apărut, intră pe aleea care ducea spre blocul său. Abia aștepta să se arunce în pat și să adoarmă. Spera să aibă parte de primul somn bun din ultimele săptămîni.

— Fii liniștit, Marcel, acum ai scăpat de griji.

— Poftim? tresări el, oprindu-se să-l privească pe străinul care-i atrăsese atenția.

Un bărbat între două vîrste, ușor încăruntit, îl privea sprijinit de gardul ce delimita terenul de sport al școlii. Era slab, uscat chiar, și purta un costum subțire, deschis la culoare, de vară, cam nepotrivit cu locul și momentul în care se afla. În mîna stîngă avea o pipă mare, maronie, aprinsă, dar o ținea într-un fel ciudat, mai mult ca pe un instrument decît ca pe un accesoriu.

— Am spus că nu trebuie să-ți mai faci probleme! repetă el mai tare, în timp ce Marcel se străduia să-și amintească dacă îl cunoștea. Grijile

tale iau sfârșit astăzi, pentru că eu sînt Domnul-Dumnezeul tău! Crede în mine și vei fi izbăvit!

Cîteva clipe, nu înțelese sensul cuvintelor. Apoi însă trecu mai departe, aruncînd printre dinți:

— Alt nebun!

— E greu de crezut? auzi în urma sa. Dar e adevărat! Pot să te ajut! Pot să-ți aduc femeia înapoi!

Marcel înțepeni pentru o clipă – ticăloșia individului era prea mare! – apoi își relua mersul.

— Îți pot găsi progenitura pierdută!

Se răsuci brusc și țîșni asupra necunoscutului. Din cîteva salturi era lîngă pieptul lui, înșfăcîndu-l cu ambele mîini de guler.

— Unde-i Adrian? Tu l-ai răpit, nenorocitul?

Surprins, celălalt scăpă pipa și încercă să se apere:

— Greșești, Marcel! Eu pot să...

— Unde e? Spune-mi, sau...

Bărbatul se smuci, sperînd să scape din strînsoare, dar Marcel se aruncă asupra lui cu toată puterea. Căzură amîndoi, izbindu-se de gardul de beton.

Cînd își reveni din amețală, îl lovi mirosul puternic de umezeală. Întunericul din jur, legăturile de la mîini și picioare, aerul jilav și locul foarte rece în care stătea chircit îl încredințară că se află aruncat într-o pădure. Gîndul că fusese răpit îl înspăimîntă numai o clipă; fără să-și dea seama, îl aduseseră mai aproape de fiul său. Bănuia că e vorba de același sau aceiași răpitori.

Își căută o poziție mai comodă și, aproape pe nesimțite, își eliberă mîinile. Reuși destul de repede să-și dezlege picioarele. Din depărtare ajungeau pînă la el zgomote slabe venite din trafic. Se înșelase, era într-un parc. După primi pași, recunoscu Cișmigiul și în mai puțin de cinci minute ieși în stradă.

Cercetă zona; se înnoptase, dar felinarul de alături și luminile mașinilor de pe stradă îi

înfățișară un bulevard întreg. Recunoscui imediat Știrbei Vodă. Mai liniștit acum, își spuse că avea de-a face cu un răpitor nebun. În mod ciudat, această constatare veni ca o ușurare. Poate că ar fi fost mult mai rău dacă fiul său ar fi ajuns în mâinile unui criminal în serie ori în ale unui pedofil.

Oricum, trebuia să ajungă cât mai repede să discute cu Drăgan sau cu celălalt, Miroiu. Se îndepărtă grăbit, căutînd din ochi stația de autobuz; era doar zece seara și ar fi trebui să circule încă. Îi atrase atenția o potaie care traversa strada drept spre el. Un cîine mic, alb-murdar, ale cărui picioare din spate erau stîlcite și uscate. Se deplasa numai pe picioarele din față, ținîndu-și trupul într-un echilibru precar.

Marcel se opri, uitînd pentru moment de nebun și de răpire. Urmări animalul care se apropia de el privindu-l fix, în timp ce-și flutura coada bearcă.

— Ce-i, mă? se aplecă, încercînd să-l mîngîie, dar cățelul se feri, continuîndu-și drumul pe trotuar.

După cîtiva metri, se opri și privi înapoi spre Marcel, parcă așteptîndu-l. Avea ochi mari și calzi, ca de copil. Intrigat, bărbatul se hotărî să-l urmeze. Prinzînd curaj, cîinele își iuți atît de neobișnuitul mers. Cînd ajunse la intersecția cu linia de tramvai, coti la dreapta, pe Strada Berzei. După o clipă de indecizie, porni și Marcel în aceeași direcție, dar deja fără convingere; rememorarea ultimelor sale întîmplări îl făcea să uite treptat de călăuza sa bipedă.

Cînd zări în față, pe partea stîngă, primele lumini din Piața Matache, se văzu nevoit să ocolească un grup de copii ce stăteau jos, pe asfalt.

— Vrei o fată, Șefu'? îl întrebă, ridicîndu-se, unul dintre ei, un puști arămiu, de cel mult doisprezece ani.

Marcel nu-l luă în seamă, deși băiatul îl mai urmări cîțiva metri, repetîndu-și cu insistență întrebarea. De-abia scăpă de el, cînd din spatele unui grilaj metalic îi ieși în cale cu pași nesiguri o fetiță îmbrăcată în zdrențe care-o acopereau doar pe jumătate.

— Nenea... nenea... vei mama?

Îl șocară atît propunerea, cît și asemănarea izbitoare a micuței cu Adina la vîrsta cînd abia începuse să meargă. În timp ce fetița îl agăță cu o mîină de pantaloni, trăgîndu-l cu o forță pe care n-ar fi bănuț-o, se strecură pe lîngă ei, intrînd în curte, corcitura cea schiloadă, de care uitase între timp. Simți din nou imboldul de a o urma, așa că se lăsă condus prin poarta masivă, înțepenită în poziție semideschisă. Traversă o curte mică, murdară, cu o grămadă de gunoaie și resturi inutile aruncate de o parte și de alta a unei poteci de cîțiva metri lungime. Cîinele și copilul se așezară jos, lîngă cele două trepte care precedau intrarea lipsită de ușă a casei. Marcel privi cîteva clipe joaca lor, apoi păși înăuntru. Îl întîmpinară un culoar întunecat în față și o scară în spirală pe partea dreaptă. Fără să judece, porni să urce, scîrțîitul puternic marcîndu-i fiecare pas făcut în semiîntuneric. Nu îndrăzni să se sprijine de balustrada șubredă, din lemn crăpat, ce vibra la fiecare mișcare.

La primul etaj calea i se înfundă în dreptul unei uși prin crăpătura căreia răzbătea o urmă firavă de lumină. Încrederea i se topi dintr-odată, de parcă altcineva l-ar fi purtat pînă acolo, nu propriile-i picioare. Un miros greu de identificat, dar parcă familiar, îl învălu, sperîndu-l de-a binelea. Se răsuci pe jumătate, gata să se retragă, cînd o voce caldă și veselă îl făcu să împietrească.

— Vîno! Te aștept!

Ușa se deschise fără zgomot, lăsînd făptura ei să apară în cadru.

— Irina! gemu bărbatul. Cum...

— Hai, intră, prostuțule! spuse ea trăgându-l înăuntru.

Era fosta lor cameră din căminul studentesc, cu pereții tapetați cu postere pentru a acoperi tencuiala desprinsă, cu linoleumul dezlipit prin colțuri și cu cele două paturi metalice alăturate într-unul unic.

— Irina....

Își înghiți cuvintele; nu avea curajul, nu putea să-i spună că nu mai este. Femeia își petrecu brațele după gâtul lui, ridicându-se pe vârful picioarelor. Purta cămașa roz, subțire, semitransparentă, care-l făcea întotdeauna să se înfioare la o simplă atingere. Tentația era irezistibilă, așa că o strânse în brațe cu disperare, pînă ce ea gemu de durere, apoi se prăvăliră în pat.

— Te iubesc, Irina! șopti, aruncîndu-și hainele. Te iubesc! răcni apoi, contopindu-se cu ea.

Trupurile lor vibrară din nou ca unul singur, lăsînd freamătul saltelelor să le măsoare pofta. Orbit și asurzit, Marcel uită totul, pierdut în fericirea regăsită.

— Ești minunat! îngăimă ea cînd corpurile li se desprinseră.

— Cum e cu putință? întrebă el în timp ce-i admira zîmbetul, curbura feței, nasul, ochii brun-verzui pe jumătate închiși și fruntea netedă, lipsită de micile riduri care o împovăraseră cîndva.

Se îmbrățișară din nou, cu și mai multă pasiune. Secunde sau zile, clipe sau vieți, totul dură la nesfîrșit, într-o perpetuă chemare a dragostei lor.

Îi privi formele suple, așa cum trebuiau să fie, în timp ce cobora din așternuturi. Era perfectă pentru el. Întru totul perfectă.

— Vrei cafea?

Nu-i răspunse, urmărind-o cum își aprinde o țigară. Se lăsase de fumat cînd aflase de prima sarcină. Adrian! Se întoarse pe spate, închise ochii și, după ce-și mușcă buza, spuse:

— Irina... cum de e cu puțință așa ceva?
Tu...

Se opri. Nu se aștepta la un răspuns, dar acesta veni:

— Ce-i, frumosule? Nu-ți plăcu?

Sări în sus, privind stupefiat la trupul de alături. Așezat pe marginea patului, Balama rânjea timp, cu barba vraște, cu sînii grași scurși peste burtă, care la rîndu-i se răsfrîngea peste coapsele la fel de păroase ca și fundul său mare. Cînd reuși să tragă aer în piept, Marcel sări spre ușă urlînd și, după ce aproape o smulse din balamale, țîșni afară. Cu un ultim efort, se sprijini de zidul aspru și, îngenunchind, începu să vomite. Aruncă tot ce înghițise vreodată. Se opri sufocat, apoi vărsă din nou, din ce în ce mai mult, pînă cînd se scufundă într-o baltă de mizerii.

— ...mai bine? auzi neclar întrebarea.

Un tînăr blond, înalt, îl ajută să se ridice și-l trase cîtiva pași mai încolo.

— Ești nou aici? Prima oară în Lumi?

— Ce... ce se întîmplă?

Se afla în cu totul altă parte, în plină zi, lipit de un bloc de pe o stradă centrală, dar nu putea să-și dea seama unde. O grămadă de trecători curioși se oprise pentru a-l privi, gol și murdar, îngrozit și neajutorat.

— Eu sînt Cato, spuse blondul. Lasă-mă să...

— Mi-e rău! gemu Marcel și se prăbuși.

Celălalt îl ajută să se așeze, apoi îi masă tîmplele.

— Ai răbdare, efectul drogului e pe sfîrșite.

Nu mai auzi continuarea și nici nu mai întrebă nimic. Se contopi cu întunericul din jur.

3

Ajuns în fața propriei sale uși, deveni mai atent. Era încuiată doar sus, deși își aducea bine

aminte că la plecare răsucise cheia și în broasca de jos. Intră precaut; se auzeau zgomote din bucătărie, mirosea puternic a mîncare, iar lumina de pe hol era aprinsă. Ca un fulger îl lovi gîndul: Irina?

— Sînt aici, Marc! se auzi strigat și răsufă ușurat, dar și dezamăgit.

Era Adriana, numai ea îi spunea așa, Marc. Îl deranjase dintotdeauna, nu înțelegea de ce, însă era cea mai bună prietenă a Irinei, așa că nu protestase niciodată.

— Cum te simți? îl întrebă ea, ieșindu-i în întîmpinare; peste haine își pusese un halat al Irinei, iar asta îl indispușe și mai mult.

— Bine..., mormăi, după care răspunse anemic la sărutul pe obraji.

După ce scăpă de Adriana, care se întoarse în bucătărie, îl cuprinse remușcarea. Se gîndi că era cazul să treacă peste antipatia pe care i-o purta. La urma urmei, femeia părea cît se poate de bine intenționată. Se nimerise să-l viziteze chiar a doua zi după răpirea sa, găsindu-l într-o stare jalnică, și, chiar dacă îl deranjase insistența ei, acceptase să se lase ajutat și-i dăduse un rînd de chei.

— Dimineață am fost la poliție! spuse el tare, intrînd în sufragerie.

— Te-ai hotărît! Și?...

— N-au crezut o iotă! Cred că n-am vorbit cu cine trebuie, continuă el. N-am dat de tipul ăla... Miroiu.

— Ai răbdare, Marc! veni răspunsul din bucătărie. Poliția se mișcă greu, dar rezolvă multe cazuri.

Bărbatul zîmbi amar, așezîndu-se în fotoliu. Cine să rezolve? Sergentul Grigore, care probabil că nici măcar nu reușise să noteze corect tot ce-i povestise? Îl privise ca pe ultimul nenorocit, făcînd eforturi vizibile să-l urmărească pînă la capăt, apoi promisese fără chef că va lua legătura cu cei de la brigada specială.

— Masa e gata! anunță Adriana.

Se ridică, dar era nesigur pe mișcările sale. Revăzu în minte toată întâmplarea, de la întâlnirea cu străinul acela pînă la momentul în care se trezise chircit lîngă gardul școlii, singur, complet răvășit și fără nici o explicație. De-abia a doua zi observase semnul minuscul de pe braț, ca de întepătură.

— Poftă bună! îi ură ea după ce se așeză la masă.

Nu-i răspunse; îi era greu să ascundă faptul că prezența ei îl nemulțumea. Pînă acum simțise casa goală, fără Irina și copii, acum o simțea și străină. Începu să mănînce, în timp ce femeia se întoarse la aragaz. Adriana era genul de persoană care considera că i se cuvine tot ce e mai bun pentru că avusese întotdeauna parte, fără efort, de tot ce e mai bun, iar Marcel, care se zbătuse din greu pentru orice lucru, nu agrease niciodată astfel de oameni. Irina îl înțelegea, chiar dacă nu-l aproba întru totul.

— O să treacă, vei vedea!

Marcel tresări, revenind la realitate; înțepenise cu mîna în aer, privind fix bucata de pîine. Adriana se așezase pe scaunul de alături și, înainte ca el să poată reacționa, își trecu degetele prin părul lui. Se retrase puțin, tulburat; Irina obișnuia să-l mîngîie atunci cînd îl vedea abătut.

— Iartă-mă, simți el nevoia să se scuze. Dar lucrurile merg tot mai prost Azi m-a chemat Stamate, directorul. După jumătate de oră de bla-bla-bla, a reușit să-mi spună că sînt pus pe liber.

— Dă-i dracului, Marc! Găsești tu ceva mai bun. De fapt, chiar meriți ceva mai bun!

O clipă, o privi cu alți ochi; i se păru chiar convingătoare în încercarea ei de a-l încuraja. Apoi se gîndi că va trebui să-și vîndă apartamentul pentru a scăpa de datorii. Se împrumutaseră la toți cunoscuții – rude, prieteni, foști colegi – pentru a-

și putea cumpăra o casă. O mare parte din bani veniseră chiar de la Adriana.

— Adevărul e... că nu-mi mai pasă. Nu vreau decât să-l găsesc pe Adrian. Trebuie să dau de nemernicul ăla care l-a răpit!

După câteva momente, continuă:

— Cred că m-a drogat atunci... Altfel cum s-ar explica?

— Da, e posibil. Acum sînt tot felul de substanțe... Și Nicki... Îl știi pe Nicki, nu? Cel de-al treilea soț al meu, pe care l-am cunoscut în Danemarca.

Marcel aprobă din cap, deși nu reușise vreodată să țină socoteala bărbatilor Adrianei. În afară de Daniel, primul ei soț, împreună cu care îl botezase pe Adrian, nu mai strînsese relația cu nici unul.

— Nicki o luase razna de tot! Zăcea zile întregi. Cred că lua niște halucinogene sau așa ceva. A murit la vreun an după ce ne-am despărțit. Nici nu vreau să-ți spun în ce hal ajunsese!

Marcel se ridică de la masă sub privirea ei nedumerită.

— Trebuie să ies... Mă întîlnesc cu un amic... poate îmi găsesc ceva de lucru, minți el la repezeală.

Odată ajuns în stradă, se simți mai bine. Întoarse capul și o zări la geam pe Adriana făcîndu-i semn cu mîna. Spera din toată inima că va pleca pînă se va întoarce el. Era prea plină de bună dispoziție, prea dornică să fie de ajutor, prea serviabilă! N-avea altceva mai bun de făcut în perioada asta, probabil. Terminase ultimul divorț cu aproape jumătate de an în urmă – îi povestise Irina detaliile, dar, ca de obicei, el nu reținuse nimic – și acum era în perioada în care își căuta un nou soț. Marcel se poticni, înfiorat la gîndul că putea să fi pus ochii pe el. Se liniști însă repede; Adriana nu se arunca decât la cei din lumea bună, plini de bani și cu multă influență.

Se hotărî să intre într-un mic bar de la stradă, unul dintre cele apărute în ultima vreme ca ciupercile după ploaie. Nici nu apucă să se așeze bine, cînd un glas din spate îl făcu să sară în picioare:

— Crezi că poți fi rezonabil de data asta?

Lîngă el se opri se nebunul care își spunea Dumnezeu. Marcel privi repede în jur: erau vreo opt-zece oameni plus personalul. Își impuse să fie calm pentru a profita cît mai mult de situație.

Străinul luă loc la masă, aparent fără să observe crisparea lui, așa că se așeză și el.

— Unde-i Adrian? întrebă Marcel după ce-și regăsi vocea.

Celălalt nu-i răspunse. Comandă mai întîi bere pentru amîndoi, apoi așteptă în tăcere. Marcel se văzu nevoit să-i accepte jocul. Îi studie îmbrăcămintea, care îi trezea aceeași senzație de nefiresc ca și la prima lor întîlnire: o cămașă albă de mătase, sacou din lînă în tonuri de gri-deschis, pantaloni din bumbac de un alb imaculat, la fel și ciorapii, pantofi de lac, tot albi.

— Deci ce spuneam? vorbi necunoscutul după ce o chelneriță încă adolescentă le umplu paharele.

— Se pare că ai un avantaj... știi multe despre mine, iar eu nici măcar nu te cunosc.

— Așa e și firesc, zîmbi celălalt, dar într-un fel ciudat, doar cu buzele, fără să-și clintească nici o altă parte a feței.

— Deci?

Mai întîi sorbi o înghițitură de bere, apoi scoase din buzunarul de la piept pipa și o pungă cu tutun. După ce trase primul fum, răspunse:

— Sînt Dumnezeuul tău.

— Da? Și eu sînt Moise!

Omul zîmbi iar, de data aceasta mișcîndu-și puțin și obrazii.

— Nu mi-am propus să fondez o nouă religie ca să mîntuiesc lumea, dacă la asta te gîndești. Eu

sînt numai Dumnezeuul tău și pe tine vreau să te salvez. Atîta îmi stă în putere.

— Cîta modestie! încercă Marcel să-și stăpînească nervii. Să înțeleg că-mi poți rezerva un loc în rai?

— Nu există rai pentru pămînteni. Dar acum există Lumile... Radharc!

Marcel goli paharul de bere, sperînd ca asta să-l mai răcorească. Discuția îl încinsese; își bănuia fața aprinsă și tîmplele fierbinți. Străinul ori era complet nebun, ori juca un joc foarte bine pus la punct. Dar cu ce scop?

— Nu-ți ofer fericirea, dar te pot învăța cum să-ți trăiești viața cu adevărat și cum să recuperezi tot ce ai avut... cum să iei tot ceea ce ți se cuvine. Trebuie doar să scapi de prejudecăți, de morala asta inhibitoare.

— De ce eu? ridică Marcel vocea. Ce-ai cu mine, omule? Cu ce ți-am greșit?

Celălalt nu se lăsă impresionat, urmărindu-l calm cum se agita. Oricum, Marcel nu mai reușea să fie atent la altceva decît la gîndurile sale, care păreau să i se dilate în capul ce-i stătea gata să plesnească.

— Te-am ales pentru că ai suferit destul. Meriți să cunoști și partea bună a vieții. A fost și o parte de hazard...

Pentru un moment, numai cît o clipire din ochi, Marcel simți că-și pierde cunoștința. Percepu totul dilatat, ca pe o alunecare fără sfîrșit.

— ...în alegerea mea. Dar asta nu mai are importanță acum. Vei fi mîntuit dacă vei crede în mine din tot sufletul. Lasă rațiunea deoparte!

Marcel nu răspunse. Privi în jur încercînd să găsească ceva care să-i fie de folos, ceva care să-l ajute să înțeleagă ce se petrecea cu adevărat. Dar întîlni doar chipuri indifferente, captivate numai de paharele ce le stăteau în față.

— Văd că ești obosit, reluă străinul. Uite cum facem: ne întîlnim mîine seară, tot aici. Te mai

gîndești pînă atunci. Vrei să te conduc?

Marcel refuză, apoi se ridică și ieși fără să privească în urmă. Se simțea ca și cum îl lăsa pe individ să scape, dar nici nu voia să forțeze nota. Trebuia să vorbească cu cineva despre toate astea, cît mai repede. Fie și cu Adriana.

Se grăbi spre casă, ros de gînduri contradictorii. Cînd ajunse lîngă blocul său, încremeni de uimire. În fața scării, veseli și gălăgioși, se jucau Adina și Adrian.

— Tata! strigă fetița cînd îl zări, alergînd apoi spre el. Uite ce am! îi arătă o păpușă pe care o ținea de un picior.

Bărbatul o luă în brațe, strîngînd-o la piept fără nici o vorbă. Închise ochii și, pentru un moment, uită totul.

— Unde e mama? șopti el într-un tîrziu.

— Acasă! E acasă! răspunse Adrian, care se apropiase și el. Mi-ai adus cartea?

— Ce? Nu... n-am avut timp – își aminti el că îi promisese o carte de colorat. Dar mîine trec s-o iau!

Îl sfișia dorința ca totul să revină la normal, dar știa că nimic nu va mai fi ca înainte. Le dădu drumul înapoi la joacă, apoi fugi pe scări. Cu fiecare treaptă simțea tot mai acut durerea pricinuită de noua farsă a nebunului.

— Irina?! Unde ești? strigă după ce intră în casă.

— Aici! La noi! veni răspunsul.

Fugi spre dormitor, împiedicîndu-se de un scaun postat în mijlocul holului.

— Nu te ridică! încercă s-o oprească atunci cînd ajunse în cameră. Toate astea... nu sînt reale!

— Ce tot spui? spuse femeia, apropiindu-se. Nici ăsta nu-i adevărat? – și îl sărută pe buze.

Marcel cedă imediat, îmbrățișînd-o. O împinse spre pat și îi smulse hainele. Apoi și le scoase pe ale sale și se aruncă peste ea. Irina își

desfăcu larg picioarele, oferindu-i-se așa cum numai ea știa s-o facă.

— Te iubesc, Irina! Te iubesc!... Nu vreau să te pierd! gemu bărbatul în timp ce strînsoarea ei creștea tot mai mult.

Brusc, îi văzu capul pe jumătate zdrobit, plin de sânge, dar cu privirea mai vie ca oricând. Urlă de furie, teamă și disperare, dar brațele frînte refuzară să-i dea drumul.

— Nu te opri, șoptiră buzele putrede. Iubește-mă.

Se supuse, primind sărutul lor. Simți limba moale, destrămată în șuvoiul de viermi, cum îi umple gura pînă la sufocare. Apoi, treptat, recăpătă gustul dulce, unic, inconfundabil.

După ce se liniștiră, se cercetară încet, cu grijă, de parcă se cunoșteau pentru prima dată. Trupul ei, atît de perfect acum, alături de al lui, încordat și contorsionat.

— Spune-mi, îl îndemnă ea. Ce ai?

— Ai murit, Irina... Ai murit, răspunse el, înfruntîndu-i privirea.

— Ce importanță are? Nu sînt lîngă tine?

Bărbatul negă din cap, refuzînd să accepte ideea. Irina îi cuprinse fața în palme, ocrotitor.

— Nu te bucuri? Sînt aici.

— Nu știu... Nu cred că mă pot bucura cu adevărat.

— Eu mă bucur de aceste clipe, Marcel! Tu mă iubești... iar eu sînt fericită. Vîno! – și îl trase spre fereastră. Privește!

Afară, jos, copiii se jucau mai departe, smotocind un cîine de pripas. Recunoscuse imediat potaia mică, albă și schiloadă. Adrian era foarte vioi, nu vădea nici un semn al bolii.

— Nu poate fi real, repetă Marcel și începu să se îmbrace.

— De ce? întrebă Irina. Eu voi fi mereu aici, copiii la fel. Trebuie doar să accepți acest lucru.

Marcel deschise ușa să iasă, dar se opri în cadrul ei. Își dorea totuși să fie alături de Irina. Se răsuca, gata să-i ceară iertare, însă rămase cu gura deschisă. Camera, Irina, totul dispăruse. În schimb, se holba la el cu fața desfigurată Popeasca, bătrîna de la etajul șase, într-o cămașă de noapte plină de sînge, cu cărnurile atîrnîndu-i. Vasile, soțul ei, mic și firav, o izbi din nou cu levierul. Apoi încă o dată, și încă o dată, pînă cînd femeia rămase complet nemișcată în mijlocul băii. Abia atunci se opri Vasile, gîfîind din greu, și întorcîndu-se sesiză prezența lui Marcel.

— A meritat-o! se destăinui el, lăsînd levierul să cadă lîngă closet. Toată viața...

Marcel se întoarse spre hol, dar acesta dispăruse, înlocuit de pavajul străzii. Un camion claxonă chiar lîngă el, orbindu-l cu farurile. Cineva îl smulse din fața mașinii și îl tîrî pînă pe trotuar, înainte de a-și da seama ce se întîmplă.

— Era s-o pățești!

— Cato? întrebă Marcel, începînd să-și revină. Mulțumesc... Eu sînt Marcel, se simți dator să adauge. De fapt ar fi fost o moarte fictivă, nu?

Tînărul, căruia cu greu i-ar fi dat douăzeci de ani, îl privi consternat, apoi dădu să plece. Se răsîgîndi în ultima clipă și-i făcu semn să-l urmeze.

— Ce naiba cauți aici? Chiar nu știi că ai șanse minime să supraviețuiești unei morți în Lumi?

Marcel mări pasul ca să-l poată privi din față. Reușise să repereze zona în care se aflau: capătul dinspre autostradă al Militarilor.

— Radharc? își aminti el. Eu nu vreau să fiu aici!

— Nu mai spune!

Marcel îi povesti pe nerăsuflăte despre întîlnirea cu nebunul și consecințele ei. Pe măsură ce-și relata întîmplările, Cato devenea tot mai atent.

— E cum nu se poate mai rău, spuse el la sfârșit. Ai dat peste un maestru... peste un Diavol, adică.

— Diavol?!

Blondul se opri și îl prinse de mîneacă.

— Ascultă! Dacă vrei să te ajut, fii atent și nu mă tot întrerupe. De ce oare am parte de toți fraierii! spuse mai mult pentru sine. Trebuie să prinzi din zbor! Mai întâi... să mergem într-un loc mai sigur. Cu ocazia asta o să primești prima ta lecție de navigație. Un bun Navigator este foarte prețuit aici!

Se opri la vreo zece pași de un panou publicitar, atrăgîndu-i astfel atenția asupra lui.

— Dacă am avea hărțile Radharcului, ar fi foarte simplu. Dar nimeni nu le are. Pentru navigare în Lumi te poți folosi de balize, care delimitează cele trei lumi, continuă el, observînd nedumerirea lui Marcel. Sau delimitează domeniile din fiecare lume. Iar markerii indică drumul, scurtătura spre o anumită destinație. Ce vezi pe acolo?

— O reclamă pentru whisky...

— Aparent. Privește paharul pe care-l ține în mînă!

În mijlocul plajei – pe care Marcel o asocie cu Costineștiul –, cu marea plină de valuri într-o parte, era întins un fotomodel topless. Paharul plin din mîna dreaptă reflecta neclar un vîrf de munte.

— Munți, șopti el.

— Exact! O contradicție flagrantă, munți pe litoralul românesc. Iată o baliză care indică o posibilă trecere spre lumea Nobiliei.

Marcel se uită lung la panou, apoi la Cato și apoi din nou la panou.

— Vino! spuse celălalt, trăgîndu-l cîțiva metri. Aici e locul.

Și îl prinse de braț, chiar de lîngă cot, forțîndu-l să întindă mîna.

— Ce?

Sub ochii săi, palma i se despică în trei părți, parțial suprapuse. Își mișcă speriat degetele, toate cincisprezece. Blondul îi zîmbi, împingîndu-i și mai mult brațul, pînă ce apărură nouă imagini distincte, ramificate din cele trei inițiale.

— Sînt o infinitate de posibilități, îi explică, retrăgîndu-i mîna. Pe un astfel de nod se bazează cei care susțin posibilitatea omniprezenței în Lumi.

— Dar...

Cato îl împinse brusc, făcîndu-l să-și piardă echilibrul.

— Trecerea se face într-un moment de discontinuitate a percepției...

În cîteva momente Marcel reuși să-și dea seama că se află la marginea unui parc. În depărtare se zărea ceva care aducea vag cu Dealul Mitropoliei.

— E fosta Piață a Unirii, îi explică tînărul. Așa arată acum în lumea Nobiliei...

Marcel îl urmă, încă amețit de schimbarea atît de rapidă. Intrară în ceea ce i se păru că ar fi restaurantul Calul Bălan.

— Hai la etaj, îi spuse Cato după ce schimbă cîteva vorbe cu o tînără mică și negricioasă care păzea ușa.

Era aglomerație, din vacarm desprinzîndu-se cîte un cuvînt ici-colo. Urcară pe scară, conduși de o puștoaică roșcată, care avea drept veșmînt doar o fundă mare și roșie prinsă peste mijloc. Fata le indică o masă cu două scaune, apoi dispăru în mulțime. După ce se așezară, Marcel aruncă o privire în jur. Ceea ce diferea în mod evident față de amintirea sa asupra acestui loc era geamul imens, dintr-o singură bucată de sticlă, care înlocuia peretele opus intrării. Priveliștea pe care o descoperea dincolo nu părea să justifice prezența ferestrei. O grădină nu prea mare, cu teren nisipos din care se ridica niște lujeri mari și groși, destul de inestetici.

— Sînt Florile-fecioare, comentă Cato. Pentru ele vine majoritatea celor de aici. Dar să revenim. Un Navigator bun depistează cu ușurință balizele. Dacă poți să-ți controlezi atenția, atunci poți să treci peste o baliză nedorită.

— Și dacă nu?

— O ocolești. Treci pe partea cealaltă a străzii. Important este să-i sesizezi prezența. În lumea Nobiliei e mult mai simplu. Balizele și markerii se rezumă la oglinzi, la orice obiect care reflectă lumina, mai exact. Vezi oglinda din colț? arată el spre peretele opus. E calea spre alt bar... barul lui Damian.

Marcel rumegă cîteva momente informațiile cu care era bombardat. Frațiuni de secundă, lucrurile păreau că se leagă, pentru ca apoi să se destrame.

— Spune-mi... Mi-ai arătat cum se despică realitatea în mai multe posibilități. Cum de ajungi totuși într-un loc bine definit? Cum se alege?

— Alegerea unei destinații unice o asigură balizele, ăsta e rostul lor. Iar pentru a te folosi de ele îți trebuie multă experiență... și talent. De aceea Navigatorii buni sînt atît de căutați... și de bine plătiți.

Marcel se încruntă, privind neîncrezător spre interlocutorul său.

— Plățiți? Cu ce să-i plătești într-o lume imaginară?

— Cu singurul lucru care are valoare oriunde și oricînd: cu informații! Traficul de informații este adevărata putere de aici, din Radharc, asta face Lumile periculoase. De aceea se încearcă îngrădirea accesului, consumul drogului e doar un pretext pentru asta. Dacă ar exista un pretext similar, cu siguranță că și internetul ar deveni prohibit!

Blondul se opri, așteptînd ca vorbele sale să-și facă efectul. Se vedea pe chipul său că postura de atoateștiutor îi făcea plăcere.

— Bine..., spuse Marcel, dar eu am aflat de Lumi abia acum cîteva zile.

— E dovada că se tem să se afle adevărul și că...

Se opri, ridicîndu-se. Apoi făcu semn cu mîna spre cineva din spatele lui Marcel. Răsucindu-se, acesta o văzu apropiindu-se pe femeia care păzea intrarea.

— Mulțumesc, Neli! spuse Cato după ce ea trînti pe masă un dosar gros. Iată un exemplu, reluă el, privind în urma femeii. Mi-e datoare de la o afacere mai veche, așa că ne dă informațiile care ne trebuie.

Marcel începu să frunzărească dosarul, neștiind cu precizie ce trebuia să caute. Fiecare pagină prezenta cîte o figură, alături de nume și adresă. Bărbați și femei de toate vîrstele și națiile. Erau chiar și pozele unor animale.

— Recunoști ceva?

Nu-i răspunse decît cînd întîlni chipul diavolului.

— Ăsta e! E nebunul! Ceva mai tînăr, dar sînt sigur...

— Costel Filimon, spuse Cato după ce privi și el. Nu-mi e cunoscut... dar asta nu înseamnă nimic. Ar fi cazul să dăm de el.

Larma din jur se amplifică brusc; toată lumea se îngrămădi în dreptul ferestrei.

— Hai și noi! îl îndemnă Cato să se ridice. Înflorește o Floare-fecioară.

Se strecurară prin mulțime, ajungînd pînă la urmă într-o poziție care să le permită urmărirea spectacolului. Într-o margine a grădinii, unul dintre lujerii grotești se umflase peste măsură, devenind un bulb imens. În partea superioară i se desprindeau niște fișii, ca niște imense petale de carne.

— Vezi? se auzi prin vacarm întrebarea lui Cato.

Bucăți mari se desprinseră treptat, iar două dintre ele se ridicară deasupra, zbatându-se spasmodic. Marcel tresări când înțelese că erau două brațe umane, pline de sânge. În urma lor, floarea muribundă dezveli capul, apoi umerii, pieptul și restul corpului. Un trup adolescentin, bine conturat, care se curăță de la sine de mizeria din care se ridicase. Fata păși pe nisipul uscat, care absorbi ultimii stropi de sânge, în aclamațiile spectatorilor.

Cato îl împinse înapoi și, după ce se așezară la masă, spuse:

— Acum, că virgina a fost născută de Floarea-fecioară, toți vor să intre în posesia ei. Va fi o licitație...

— Dar cum e cu puțință? prinse glas Marcel. Așa ceva...

— În Radharc totul e posibil! se răsti blondul. Încă n-ai înțeles? Asta e prima regulă: trebuie să te aștepți la orice. Iar dintre toate lumile, schimbă el tonul, cea a Nobiliei mi se pare cea mai... aparte. Închipuiește-ți ce curaj a avut ea ca să încerce să creeze un paradis, o lume a tuturor plăcerilor. E culmea nebuniei, la urma urmei! Să împaci dorințele tuturor... Imposibil!

— Înțeleg...

— Poate că de aceea lumea Nobiliei se degradează cel mai repede. Fiecare în parte o sabotează. Dar din când în când Nobilia ne răsfăță cu una din creațiile ei, mereu alta, mereu mai minunată. Dar fiecare e exploatată și distrusă repede... ca Florile-fecioare.

Cato se pierduse în admirația sa pentru Lumi, iar Marcel nu îndrăzni să-l întrerupă. Nu înțelegea cum se putea folosi de Radharc, dar bănuia că, într-un fel sau altul, toate astea îl vor ajuta să-și regăsească fiul.

— Să mergem! spuse tînărul, ridicîndu-se. Să-ți găsim omul.

Marcel îl urmă îndeaproape. Ajunși în stradă, se opriă lângă un chioșc de ziare. O vânzătoare rotofeie moțăia sprijinită de el.

— Dacă privești ziarele, revistele, ai să observi că toate prezintă știri sau imagini despre dezastre, tragedii, crime, îi atrase Cato atenția. Adică acest chioșc e o baliză pentru lumea lui Matei, cea din care am venit. Închide ochii și fă un pas în față.

Cînd Marcel redeschise ochii, se aflau pe peronul Gării Basarab. Un tren tocmai sosise în stație și fluxul de pasageri îi năpădi rapid. O clipă crezu că din cauza lor îl cuprinsese amețeala.

— Cato! se agăță el de tînăr. Dar e aiurea... niciodată nu știi unde ajungi...

— Pînă te obișnuiești, e mai greu. Apoi totul capătă un sens. Hai, îl îndemnă el spre ieșirea din gară. Un amic de-al meu și-a construit domeniul în zona în care se află omul tău. Și-a marcat o scurtătură de aici, așa că o să profităm și noi.

Cato se opri lângă o gură de canal, se aplecă și îndepărtă capacul. Fără să mai dea explicații, sări înăuntru, lăsîndu-l pe Marcel perplex. Deja oboseala îi încetinea reacțiile. Aburul ce se ridica împrăștia o duhoare puternică. Ținîndu-și respirația, se lăsă să cadă înăuntru. Sări speriat într-o parte, evitînd în ultimul moment mușcătura cîinelui și lăsîndu-l să latre furios în urma lui.

— Mi-e rău... Cred că drogul meu e pe sfîrșite, îi spuse lui Cato după ce-l ajunse din urmă. Așa că trebuie să ne grăbim.

Săriră un gard, apoi tînărul îl împinse pe poarta unei magazii. De acolo pătrunseră într-un restaurant, apoi într-un magazin și în final în baia unui apartament.

— Salut, Cato! spuse bărbatul care stătea pe scaun, cu pantalonii în vine.

Blondul îi făcu semn cu mîna, după care sări în cada plină, trăgîndu-l și pe Marcel, care pierduse șirul schimbărilor. Se treziră tot într-o

baie, un WC public de data aceasta. Ieșiră din cabina mizeră și urcară la suprafață.

— Piața Moghioroș! exclamă Marcel la vederea magazinelor de brânzeturi și carne.

Nu mai apucă să audă răspunsul lui Cato. Capul i se prăvăli de-a rostogolul ca o minge spartă.

— E ora închiderii, băga-mi-aș! Scoală! îl zgâlțîi cineva.

Se ridică de pe masă, încă amețit, și privi în jur la barul pustiu, apoi întâlni fața lipsită de chef a chelneriței.

4

Se îmbracă, poate puțin cam gros pentru vremea de afară, apoi intră în sufragerie.

— Mă duc la întâlnire, îi spuse Marcel Adrianei, care îl privi dezaprobat, încrețindu-și micile riduri din colțurile ochilor, vizibile în ciuda straturilor de fond de ten.

— E periculos, Marc. Mai bine anunță poliția.

Începuse să se obișnuiască cu prezența ei; îl făcea să nu se mai simtă copleșit de ultimele evenimente. Îi povestise totul, nu pentru că i-ar fi prețuit părerea, ci pentru propria sa ușurare. Să împartă toate grijile cu un martor pasiv era soluția cel mai la îndemână pentru echilibrul său psihic.

— Mai trec mâine pe la prânz, continuă femeia. Dacă n-ai apărut pînă atunci...

— Nu-ți face griji, o să mă descurc! spuse el înainte de a ieși pe ușă.

La ora cinci fix intră în barul de la stradă, care afișa cu mîndrie emblema „Blue Melodies“. La aceeași masă, așezat pe același scaun ca și în ziua precedentă, cu spatele spre intrare, străinul aștepta.

— Bună ziua, domnule Filimon! salută Marcel cu voce tare, accentuîndu-i numele.

Celălalt se răsuci încet spre el, îi zîmbi în felul acela al lui, rezervat, apoi îi făcu semn să se

așeze.

— Văd că ți-ai făcut temele, îi spuse în loc de bun-venit. E plăcut să înveți pe furate, dar, crede-mă, e mult mai bine să înveți de la un profesor adevărat!

Marcel strînse din dinți, abținându-se să-i dea replică.

— Crezi că nu știu de șmecherul ăla? Cato? întrebă Filimon, urmărindu-l cum tresare. Doar sînt Dumnezeuul tău!

— Mi-a spus că ești un Diavol. Un diavol în alb! completă Marcel, privindu-i hainele.

— Cato e doar un naiv irecuperabil. A prins cîteva trucuri mărunte, dar e complet inofensiv, altfel aș fi intervenit.

Dîndu-și seama că avantajul pe care se bazase dispăruse complet, Marcel vorbi cîntărindu-și atent cuvintele:

— Am venit pentru Adrian. Suport orice... îți cînt și imnuri de slavă... dar îmi vreau fiul înapoi!

Așteptă încordat răspunsul, timp în care Filimon își curăța nelipsita pipă.

— E un început, mormăi acesta după ce trase primul fum. Poate nu cel pe care mi l-aș fi dorit, dar e un început.

— Adrian! Vreau...

Celălalt îi făcu semn să tacă, încruntîndu-se.

— Toate la timpul lor! Nu uita că nu ești în postura de a cere. Poți doar să mă rogi... să mă implori. Acum, că am clarificat lucrurile, continuă Filimon pe un ton mai moale, te invit la o călătorie în Radharc.

Întinse spre Marcel unul dintre cele două pahare aflate în mijlocul mesei, pe care acesta le bănuia a fi pline cu Coca-Cola.

— Bea. O să te duc pe poarta principală de data asta.

Marcel se văzu nevoit să se supună. Resimți mult mai puternic șocul trecerii; un vârtej dureros îi zdrobi oasele, ca într-o nouă naștere. Pentru scurt

timp se simți privit, cercetat, analizat bucată cu bucată de o privire atotputernică, după care regăsi pământul sub picioare.

— Sîntem în Petrator, lumea lui Petre, anunță Filimon. Pe aici intră majoritatea. Adică gloata, completă el disprețuitor.

Marcel recunoscuse zona din prajma Intercontinentalului și, alături, Piața Universității. Dar distanțele păreau nereale, parcă mai mari. Foarte mulți trecători, unii cu o aparență de normalitate, alții cu înfățișări bizare.

— Nu toți reușesc să-și păstreze sau să-și aleagă un trup complet, îl informă Filimon. Unii nu reușesc să intre, alții se destramă odată ce ajung aici. Dacă n-ai fi cu mine, ai avea mari probleme.

— Ce facem aici? întrebă Marcel sec.

— Aici primești prima lecție! Dacă nu ai un îndrumător și nu ești capabil să-ți fixezi o destinație anume, ajungi în centrul lumii lui Petre.

Nu-i răspunse, sesizînd o derivă lentă față de Hotelul Dunărea. Deși își promisese că va răbda orice pentru a da de urma lui Adrian, în acele momente bărbatul își simțea furia crescîndu-i peste măsură. Nu-i plăcea deloc faptul că nebunul îl juca pe degete.

— Cine sînt ei? Întemeietorii..., îl întrebă cînd Intercontinentalul ajunsese în dreptul balconului universității.

— Nobilia, Petrei și Matei, spuse celălalt, îndemnîndu-l să traverseze. Adevăratul lor merit nu e acela că au fost primii, creatorii. Genialitatea lor a constat în aceea că n-au construit o simplă replică a realității, ci trei, fiecare în parte deosebită, concretizînd cele trei concepte fundamentale: binele, răul și ambiguitatea. Fațetele realității. Aici poți alege fără greșală care îți este locul.

Se opri în fața intrării; Filimon îi făcu semn să se uite în jos, lîngă trepte.

— Urmărește furnicile. Am făcut niște semne. Ele ne marchează drumul spre domeniul meu. În lumea lui Matei...

Insectele mișunau și în interiorul clădirii, pînă la etajul unu, în dreptul unei săli. Înăuntrul ei însă nu mai era nici una. Doar rafturi înțesate de cărți, acoperind pereții. Marcel privi întrebător spre Filimon, dar nu primi decît un zîmbet chinuit drept răspuns. Își întoarse atenția spre rîndurile compacte de cărți, oprindu-și privirea pe un volum mare și înnegrit de praf: *Lumea furnicilor*. Puse mîna pe carte, dar aceasta îi alunecă, lovindu-l peste picior.

— Bravo! îi strigă celălalt în ureche, iar el tresări cînd percepu schimbarea.

Se afla în fața unei mici tonete galbene, a RATB-ului.

— Intri, sau ce?! se răsti la el vînzătoarea.

Filimon îl trase într-o parte, apoi deschise ușa tonetei și-l împinse înăuntru. Încăperea se dilată brusc sub presiunea fumului, a luminii slabe și groase și a muzicii dezlănțuite.

— Asta e discoteca mea! țipă Filimon pentru a se face auzit, apoi îl trase la o masă așezată într-un colț.

Înaintarea era foarte dificilă, pentru că ringul de dans ocupa toți pereții, inclusiv tavanul. Dansatorii, mai mult sau mai puțin dezbrăcați, se împleteau din toate părțile și din toate direcțiile, într-un amestec greu de străpuns.

— A fost ideea mea! se laudă Filimon, care urcase pe peretele din față, căpătînd astfel o poziție perpendiculară față de a lui.

Marcel păși la rîndu-i pe perete; sub privirile sale, încăperea păru că se rotește, aducîndu-l în picioare, alături de Filimon. Se așezară la o masă din apropiere, aparent singura. În mijlocul ei se afla un mic bol cu jărat, ale cărui flăcări subțiri se strîngeau într-un ghem de foc, din ce în ce mai mare, cam la o palmă deasupra. Cînd ajunse la

dimensiunea unui pumn zdravăn, bulgărele se sparse brusc, eliberînd o pasăre aprinsă, care țîșni ca o săgeată, pierzîndu-se imediat printre dansatori.

— Ingenios, nu? spuse Filimon, dar Marcel nu reacționează, așa că întinse pe masă o foaie de hîrtie. Astea sînt Lumile, rupse el foaia în trei. Iar asta este Radharc! continuă după ce strînsese bucățile de hîrtie într-un ghemotoc. Unul singur, dar cu trei fețe...

— Înțeleg, șopti Marcel. De aceea sînt posibile scurtăturile. Dar nu...

În timp ce o nouă pasăre de foc se năștea și își lua zborul, o femeie de pe peretele alăturat se apropia de ei. Aproape că nu i se vedea chipul din cauza șerpilor subțiri care-i atîrnau din cap, unduindu-se neîncetat. Desfăcîndu-și haina de blană, ea începu să danseze chiar în fața lui Marcel, frecîndu-și fundul gol de obrazul său. Era exagerat de slabă și-i simțea oasele zdrobindu-i pielea.

— N-o lua în seamă! îi șopti însoțitorul lui. Va renunța repede. Asta dacă nu cumva te interesează, continuă după ce dansatoarea se depărtă. Toată lumea vine aici pentru distracție fără limite. Totul e să nu cazi pe mîna nimfomanelor, zîmbi el cu subînțelese.

Marcel privi în jur la gloata care se agita încontinuu, dezordonat, de parcă fiecare avea alt ritm, altă melodie.

— E uimitor! șopti pentru sine.

— Poftim? A, la început n-a fost chiar așa... Acum patru, cinci ani nu exista nici măcar jumătate din ceea ce e azi. Doar baza lăsată de creatori... și puținul făcut de primii veniți. Cel mai mult s-a dezvoltat lumea lui Matei. Era și firesc! Unii o numesc iad, sau Mateiad, prin opoziție cu Paradisul Nobiliei.

— Dar ce rost are, la urma urmei? răbufni Marcel. La ce folosește toată această mare iluzie?

Ca de obicei, celălalt nu răspunse imediat. Începu în schimb ritualul umplerii pipei. Când termină de așezat tutunul, întinse mîna spre o blondă care își unduia ostentativ trupul gol chiar lîngă ei și îi smulse cîteva fire din părul pubian, pe care le îndesă apoi în pipă, spre stupoarea lui Marcel.

— Dă o savoare aparte, spuse el după ce trase un fum. Ce rost are?... Credeam că n-o să mai întrebi. Păi, Radharc poate face diferența dintre un om... un om adevărat, vreau să spun, și restul, cei care trăiesc fără țel, înșelîndu-se zi de zi că truda lor are un scop anume. Scuza și pavăza lor e morala, binele societății. Aici poți avea tot ce îți oferă lumea reală, și chiar mai mult. Chiar nemurirea.

Marcel încercă să-și ascundă disprețul pentru vorbele mari, ce se voiau profetice. Pe de altă parte, se simțea pierdut în această lume nesfîrșit de ciudată, dar pentru el înspăimîntător de atrăgătoare. Bănuia că undeva în toate acestea se ascundea o capcană, alta decît cea a dependenței. Și încă nu aflase nimic despre fiul său.

— Gata cu lecția a doua, anunță celălalt, ridicîndu-se. Pregătește-te pentru următoarea.

Ieșiră în stradă, lîngă chioșcul de bilete. Zona i se părea lui Marcel cunoscută, totuși nu reușea să-și dea seama unde se afla. Șoseaua era intens circulată la acea oră și zgomotul atît de obișnuit nu-i oferea nici un indiciu.

— Vezi? spuse Filimon, atrăgîndu-i atenția către mijlocul străzii. E plin de cioburi acolo.

Marcel ridică din umeri, pentru că nu pricepea unde bate. Rămase pe loc, contrariat; celălalt aștepta ceva, dar el nu înțelegea ce anume. Privi mai atent spre partea opusă și i se blocă răsuflarea cînd o zări pe Irina, care mergea agale alături de copii. Chiar atunci o mașină trecu peste cioburi, iar explozia roții îl asurzi peste o clipă.

Virînd brusc, mașina intră pe celălalt trotuar, lovindu-i în plin pe cei trei.

— Nu se poate! sări Marcel, dar însoțitorul lui îl reținu.

Auzea urletele mulțimii stîrnite brusc și, deasupra tuturor, plînsete de copil. Simți în piept o arsură ca un ghem de foc; îl văzu pe Adrian disperat în mijlocul străinilor, în timp ce trupurile Irinei și Adinei zăceau împrăștiate pe jos. Recunoscu acum Șoseaua Pantelimon și locul în care i se destrămase familia.

— Cred că nu vrei să vezi mai departe, spuse Filimon, trăgîndu-l după el. Ceea ce s-a întîmplat sub ochii tăi este doar un exemplu. E vorba de ceea ce unii numesc „efect placebo“.

— Placebo?! repetă Marcel, încă marcat de cele petrecute.

— Exact. Dacă reproduci toate... sau, mă rog, aproape toate condițiile care descriu un eveniment din lumea reală, există mari șanse ca acesta să evolueze identic și aici. Dacă ești suficient de abil, în felul acesta poți afla informații foarte utile. Te-ai întrebat vreodată de ce sînt atît de mulți cîștigători la loterie în ultima vreme? Sau de ce unii miniștri demisionează subit?

Marcel nu-i răspunse. Șocul îi trecuse aproape complet și ajunsese acum într-o stare de apatie binefăcătoare. Îl urma pasiv pe Filimon către spre Piața Delfinul.

— Dar altceva trebuie să reții din această lecție, reluă celălalt. Ghinionul... hazardul... sînt doar scuze pentru cei incapabili să-și asume propria existență. De ce n-ai ridicat cioburile? se opri, întorcîndu-se spre Marcel, care îi evita privirea. Ai fi eliminat acea minusculă posibilitate și ai fi evitat tragedia. Oricine ar fi putut să ia cioburile, dar nimeni n-a făcut-o!

Își reluă drumul. După cîțiva pași, scoase din buzunarul hainei un pachet de țigări plin, pe care îl lăsă să cadă, trecînd mai departe.

— Ce faci? întrebă Marcel, ajungându-l din urmă.

— Joc jocul zeilor: provoc soarta. Nu știu dacă va ridica cineva acel pachet. Nu știu dacă îl va fuma singur sau îl va împărți cu prietenii. Știu doar că în una dintre țigări am injectat nicotină pură.

Apărută ca din senin dintre mașinile parcate alături, potaia albă și schiloadă se apropie și miroși pachetul. Marcel încremeni o clipă, apoi fugi înapoi și zdrobi pachetul sub talpă, alungând câinele. Se întoarse agale, sub privirea nemulțumită a celuilalt.

— Nu asta vreau de la tine! Nu trebuie să-ți pese de ei! Trebuie doar să pricepi cum merg lucrurile, oriunde ai de-a face cu oameni, și să profiți! Să fii unul dintre cei care stau alături de zei! Hai, vino, schimbă el subiectul. Acum mergem la mine.

Filimon îl călăuzi prin spatele clădirii pieței, apoi intrară într-un magazin înjghebat din termopan, care vindea doar ouă. De acolo ajunseră într-un apartament vast, frumos mobilat.

— Să mergem în birou, îl ghidă gazda.

Biroul era o încăpere mare, pătrată, avînd în centru o măsuță joasă cu trei scaune în jur. Pereții erau acoperiți aproape în totalitate cu vitrine mari, cu multe rafturi.

— E hobby-ul meu, comentă Filimon, arătînd spre exponate.

O colecție întreagă de ouă de toate mărimile, de la unele minuscule pînă la cele de struț, mari cît capul unui copil. Aflate la mare preț, singure într-un raft, se aflau resturile fosilizate ale unui ou de dinozaur.

— Deci, începu el după ce Marcel se așează, dacă îți însușești principiile care guvernează Radharcul și reușești apoi să le aplici în realitate, vei deveni un om liber, stăpîn pe soarta sa, complet independent. Adică un om adevărat! Fac o mare

greșeală cei care cred că Lumile sînt doar o nouă distracție. Radharc nu e o pură întîmplare, el reprezintă o nouă etapă a evoluției umane. Nu e un teren de joacă! ridică Filimon tonul. E un teren de antrenament, care te pregătește să înfrunți lumea reală. Te învață să iei tot ceea ce ceilalți îți oferă fără să conștientizeze. Să fii stăpîn într-o lume în care sclavia este autoimpusă.

— Și dacă nu-mi doresc acest lucru? replică Marcel, care începuse să simtă o apăsătoare durere de cap. Dacă vreau doar să fiu ca ceilalți... și să mă lași în pace?

— Uîți că sînt Dumnezeuul tău? Că te cunosc mai bine decît tine însuși? Trecerea de la stadiul de individ din mulțime la cel de om este dureroasă, insuportabilă pentru cei mai mulți. Dar merită pe deplin.

— Doar vorbe! spuse Marcel, aproape înecîndu-se, pentru că mișcările îi deveneau din ce în ce mai grele. Unde-i Adrian?

Înțelese că nu mai avea timp, că era tras înapoi în lumea reală. Se sculă cu un ultim efort, dar căzu imediat peste Filimon. Mai văzu geamurile sparte și ouăle împrăștiindu-se în bucăți, dar nu mai percepu decît o liniște suspectă în deplinătatea ei. Și apoi o noapte totală.

— ...mă-sii, toți bețivii pe capul meu! Nu mai suport!

Era aceeași tîină din noaptea trecută, subțire și spurcată la gură. În spatele tejghelei, un bărbat scund și gras spăla în silă paharele.

5

Era blocul lîngă care ajunsese cu Cato. Dacă exista cu adevărat o legătură între Lumi și realitate, avea să-l găsească pe nebun aici, unde erau egali.

La una dintre scări zări o plăcuță ce nu lăsa loc de îndoieli: „Cabinet de Psihiatrie. Doctor Costel Filimon. Ap. 28“. Ceva însă îi tăie elanul. Era prea multă lume în jur, prea multă agitație pentru acea oră a serii. Observă ambulanța trasă în apropierea intrării și doi brancardieri care aduceau o targă acoperită. De sub cearșaf se ivea un braț livid, înveșmîntat în alb, a cărui vedere îl făcu să se retragă, cu inima-n gît.

— Pereanu! Hei, Pereanu! se auzi strigat, dar nu se întoarse, ci o rupse la fugă pe lîngă clădirea poștei.

— Stai! Stai, mă! interveni o altă voce.

Se strecură printre blocuri, convins că era urmărit, că era înconjurat. Tocmai pe cînd își făcea curaj să se uite în urmă, cineva îl placă, doborîndu-l la pămînt.

— Mama ta! L-am prins, domn' maior!

Încercă zadarnic să se zbată, cu fața lipită de asfalt.

— Ridică-l! auzi ordinul, iar polițistul se execută, forțîndu-l să se ridice. Ia te uită... Chiar Marcel Pereanu! Maior Miroiu! — și îi băgă sub nas o legitimație. Poți să-mi spui de ce ne-ai alergat în halul ăsta?

— ...ăăă... m-am speriat! se bîlbîi Marcel, încercînd să se calmeze.

— Și ce cauți în ușa lui Filimon? Ce treabă ai cu proaspătul răposat? Ce afaceri aveai voi de împărțit?

Îngălbeni la auzul confirmării că Filimon murise. Toate planurile lui se bazau pe Filimon, el trebuie că era cauza tuturor necazurilor sale, calea spre Adrian. Maiorul îl prinse zdravăn de braț, apoi se întoarse spre polițistul în uniformă și-i făcu semn să plece.

— Vom face o plimbare cu mașina, și dacă ne înțelegem s-ar putea să nu ajungi la secție. Am auzit că ai prieteni buni acolo.

După ce ajunseră în strada principală, Marcel se lăsă urcat în mașina poliției. Maiorul era cu un cap mai înalt și aproape de două ori mai solid decât el.

— O acoperire perfectă, îi șopti el lui Marcel, apoi porni motorul.

— Acoperire?

— Cabinetul lui Filimon era o casă de droguri. Cel puțin așa cred... Legistul spune că, la prima vedere, a murit de congestie cerebrală. E foarte probabil să-i fi fost provocată dincolo. În Lumi.

Marcel încercă să nu pară surprins. Cu siguranță că Miroiu știa mult mai multe decât el.

— E cu puțință?! Credeam că Filimon mi-a răpit fiul ca să mă forțeze să iau drogul.

- Nu e chiar așa de simplu, oftă celălalt. Te-am filat ca să vedem cine te contactează. În Lumi însă nu avem nici un fel de autoritate. S-a încercat organizarea unor patrule, dar eșecul era previzibil. Ordinea nu există. N-ar fi așa de rău dacă printre cei care ajung acolo nu s-ar afla tot felul de criminali. Aștia încearcă să-și creeze avantaje și nu se dau înapoi de la nimic pentru asta. Iar răul se întoarce și asupra noastră. Avem de-a face cu cei mai periculoși. Singura soluție pe care o avem e să eliminăm sursele de drog. Dar sîntem prea puțini. Pentru că niște idioți din guvern au decis să țină totul ascuns. Ca să aibă și ei partea lor.

— Dar ce legătură am eu cu toate astea? prinse Marcel curaj. Eu vreau doar să-mi găsesc băiatul.

— Ce legătură? se strîmbă celălalt. Băiatul tău e bolnav, nu?

— E autist.

— Știi din ce se face drogul? Substanța de bază nu se poate sintetiza artificial, continuă el după ce Marcel negă. E o enzimă produsă de corpul uman, dar nu de toate corpurile, doar în sîngele autiștilor se găsește.

Marcel rămase fără glas, paralizat la gândul că Adrian era chinuit în vreun laborator clandestin, complet lipsit de apărare.

— Înțelegi acum? Asta poate fi legătura. Îți dau drumul, cu condiția să-mi raportezi imediat ce descoperi ceva. Ești un fel de agent secret acum, rânji el. Să nu crezi că poți să-mi tragi clapa! Cei de la Speciale nu glumesc!

După ce coborî din mașină, Miroiu îi strecură în palmă un mic pachet.

— Ai cinci doze aici. Se lipește pe braț, ca un plasture. Își face efectul în două-trei minute. Și în nici un caz nu le ai de la mine!

Marcel își strecură drogul în buzunar, apoi, rămas singur pe marginea străzii, privi deznădăjduit în jur.

6

Adriana tocmai se pregătea să plece când intra el pe ușă.

— Ce-ai pățit? îl întreabă ea, zărindu-i obrazul lovit.

— Nimic... un accident stupid, caută el ceva plauzibil.

Femeia îl prinse de mână, obligându-l să se supună examinării sale. Nu protestă, pentru că risca să iște discuții suplimentare și nu avea chef de așa ceva în acel moment.

— Vino! – și îl așeză pe canapeaua din sufragerie.

După ce se întoarse cu trusa medicală, începu să-i curețe rănilor căpătate la contactul cu asfaltul. Așa cum stătea aplecată, Marcel îi simțea pieptul mișcându-se ritmic și-și spuse că avea sîni mari, mai mari ca ei Irinei. Strînse din dinți, muștrîndu-se pentru gândul său.

— Hai, că nu doare chiar așa! rîse Adriana.

Cînd o întîlnise prima oară nu-i stîrnise interesul, pentru că, alături de Irina, nici nu se punea problema. Soția lui avea ceva anume care îl atrăsese, nu atît frumusețe, cît un farmec aparte, o delicatețe irezistibilă pentru el. Nici măcar nu se gîndise că ar putea atrage atenția unei femei ca Adriana, dezinvoltă, puternică, inteligentă și dominantă în relațiile cu ceilalți. Un adevărat magnet pentru bărbați.

— Nu cred că Irina ar vrea să te vadă așa! îl cicăli ea. Ești prea neglijent... Gata! Într-o săptămîină nu se va mai cunoaște.

O urmări cum se îndepărtează, mersul ei stîrnindu-i porniri contradictorii. Era totuși prea devreme pentru sentimente, încă mai jinduia după Irina. Parcă i se revolta tot corpul, cerînd prezența ei.

— Cred că poimîine am să mai trec, auzi glasul Adrianei din bucătărie. Acum ar fi bine să te odihnești...

Îi urmă sfatul, lăsîndu-se să cadă în patul din dormitor, acum prea mare pentru el singur. Avea impresia că moartea lui Filimon ar fi trebuit să-i simplifice situația, dar nu întrevedea nici o schimbare în bine cîtă vreme nu-l găsea pe Adrian. Îi părea rău că nu insistase să afle și alte detalii de la Miroiu.

Gîndurile i se amestecară treptat, amețindu-l, atrăgîndu-l într-un somn greu. Acesta dură însă foarte puțin, pînă simți îmbrățișarea trupului cald și moale.

— E în regulă, Marc! îi șopti Adriana.

Marcel îngheță pentru o clipă. Nu știa dacă totul se întîmpla în vis, în realitate sau datorită drogului. Dar nu avea de gînd să se opună în nici una dintre variante, acum i se părea firesc. Se lăsă copleșit de dorința ei, unindu-și în întuneric corpurile goale.

Adriana se mișca teribil, îi anticipa fiecare dorință, îi satisfăcea fiecare simț. Deasupra lui, îl

conducea spre nebănuite limite ale plăcerii, storcînd totul din el. Marcel gemu. Era prea bine ca să fie real, prea real ca să fie un vis.

— Niciodată nu m-ai plăcut, spuse ea, întinzîndu-se lîngă el.

Lumina slabă a unui felinar ce răzbătea de afară prin fereastră îi atinge chipul, evidențiindu-i albul strălucitor al ochilor, în contrast cu irișii negri, dilatați la maximum.

— Nu-i adevărat... Îmi placi... foarte mult...

— Mereu te stînjenea prezența mea. M-ai suportat doar pentru că amîndoi țineam la Irina. Dacă n-ar fi fost ea, aș fi încercat să te seduc.

Bărbatul se întoarce spre ea, încercînd s-o privească mai bine. Îi simțea corpul lipit de el, îi simțea mirosul puternic și-i bănuia gîndurile. Zîmbi pentru sine.

— Adriana, ești exact cum îmi doresc... lîngă mine, pasională, înțelegătoare, superbă. Pentru că sînt în Radharc. Nu știu cum... Ești rezultatul dorințelor mele!

Femeia se ridică pe jumătate, protestînd:

— Te înșeli! Spun ceea ce gîndesc. Te iubesc... și-ți e teamă. Crezi că Irina ar vrea să-ți oprești viața din cauza morții ei? O cunosc prea bine ca să știu c-ar dori să mergi mai departe.

— Așa e. Asta mă macină. Dar tu, cea reală, nici măcar nu te gîndești...

Adriana se lăsă încet peste el, acoperindu-i gura cu săruturi. Se opri apoi pentru a-i șopti:

— De ce crezi că mă chinuiesc să-ți atrag atenția? Aș putea doar să te ajut cu bani, și atît, să-ți plătesc o menajeră, o femeie...

O cuprinse în brațe, rostogolindu-se apoi peste ea. Trupul fierbinte și primitiv îi veni în întîmpinare, sorbindu-l parcă. Brusc încăperea se luminează, oprindu-le avîntul.

— Cum?! Voi doi?!

În ușa larg deschisă stătea Irina, atît de surprinsă, încît aproape că o scăpase din brațe pe

Adina. Răsucit pe jumătate spre ele, bărbatul căută zadarnic un cuvânt care să lămurească situația. Într-o fracțiune de secundă, chipul femeii trecu de la uimire la tristețe. Durerea îi înnegri fața, împietrind-o parcă. Strângându-și fetița la piept, se retrase trântind ușa, lăsându-i într-un întuneric complet.

— Irina! Nu...

Se îndreptă spre ușă, bîjbîind în beznă.

— Ce faci? Sînt moarte, Marc!

Vorbele Adrianei îl opriră, paralizîndu-l pentru cîteva clipe. Lampa de pe noptieră se aprinse, dezvelind dormitorul în culori calde, moi. Marcel simți cum pulsul îi revine la normal, iar mintea i se limpezește.

— E normal să ai remușcări, spuse ea cu blîndețe. Imaginea lor e încă foarte prezentă pentru tine și imaginația...

— Dar tu? se întoarse spre Adriana. Ești tot o închipuire?

— Poate, răspunse ea cu voce scăzută. Dar sînt închipuirea unei persoane vii, care ține la tine. Hai, vino! – și își trecu mîna printre picioarele larg desfăcute. Vino aici!

Bărbatul se apropie cu un pas, dar apoi se opri, lăsîndu-se să cadă în genunchi. Cine îi juca această farsă? Cine îl drogase și îl chinuia în continuare?

— Vino! repetă Adriana poruncitor. Și Irinei îi plăcea aici.

— Ce?! tresări Marcel, holbîndu-se în picioarele ei, apoi la fața ei, devenită rece, provocatoare.

— Ești atît de naiv, Marc! îi zîmbi femeia. La început am crezut că bănuiești ceva. Că o vrei pe Irina doar ca să-mi faci în ciudă. Apoi am crezut că doar nu mă suferi. Acum înțeleg că pur și simplu ți-e frică. Te temi de mine.

Bărbatul se ridică, privind-o fix, hipnotizat. Mai făcu un pas, pînă la marginea patului.

— Hai! Vino la mine! Pot face din tine un bărbat adevărat.

Marcel închise ochii pentru o clipă, apoi se desprinse, retrăgându-se.

— Am altceva mai important de făcut! refuză el, îndreptându-se spre ușă.

— Dacă de răzgîndești, auzi în spatele său, poți să mi-o tragi oricînd.

Părăsi apartamentul cu grijă, concentrîndu-se asupra fiecărei mișcări. Nu dorea să aibă parte de cine știe ce schimbare-surpriză. În fața blocului dădu peste Cato, care-l întîmpină grăbit.

— Credeam că nu mai apari odată! Filimon e mort! îl anunță blondul, așteptîndu-i reacția.

— Știu. E mort și în realitate.

Tînărul îi făcu semn să meargă.

— Ceva îmi scapă, reluă el. Un Diavol nu se lasă eliminat așa ușor...

— Și cineva m-a drogat din nou! izbucni Marcel. Cine?

— Filimon era doar o marionetă, altfel nu se explică. E mai rău decît credeam. Să mergem la mine, acolo putem sta liniștiți.

În timp ce-l urma printre blocuri, Marcel își aminti de Adriana și de chinul la care era supus de fiecare dată cînd ajungea în Radharc.

Se opri, făcîndu-l atent și pe Cato. Prin fața lor trecea cu ciudatul său mers cîinele mic, alb și schilod.

— Ciudățenia asta o văd mereu.

Cînd ajunseră în bulevard, se înghesuiră amîndoi într-o cabină telefonică, iar cînd ieșiră de acolo ajunseră în fața unei vile din cartierul Primăverii. Nu intrară pe ușa principală, ci prin lateral, acolo unde era garajul.

— Iată domeniul meu! arată tînărul cu mîndrie încăperea mare, aproape pătrată.

Bărbatul aruncă o privire fugară în jur, după care se uită consternat la peretele lipsă, acolo unde ar fi trebuit să fie ușa prin care pătrunseseră.

— Ce-i asta? arată el spre imaginea străzii.

Cato zîmbi misterios, apoi se așeză într-unul dintre cele trei fotolii largi care umpleau centru camerei. După ce luă loc și Marcel, blondul răspunse:

— Cei de acolo nu ne văd. E un Navigator automat. Spionul ideal! Din păcate, acționează doar în locurile publice și doar în lumea asta. Ce naș da să am hărțile!

Marcel se lăsă purtat în incredibila plimbare; oamenii treceau la doar cîtiva pași distanță, unii chiar drept spre ei, dispărînd din imagine la impactul cu planul virtual. Navigau ca într-un vehicul lipsit de dimensiuni, strecurîndu-se oriunde doreau.

— Cum faci asta? Tu l-ai creat?

— Aș vrea eu să fiu în stare de așa ceva! răspunse Cato, în timp ce prin fața lor se perinda Palatul Parlamentului, în toată monstruoșitatea sa. L-am furat... Domeniul ăsta, continuă văzînd reacția lui Marcel, l-am furat de la un creator din Petrator, destul de renumit, de altfel.

— Cum e cu puțință? Nu înțeleg...

Tînărul îi răspunse numai după ce imaginea se fixă asupra unui ring circular, unde trei musculoși plini de sînge se luptau cu o violență extremă.

— Ador luptele în trei! Ele descriu cel mai bine postura noastră de aici. Cum am furat domeniul? E ceva natural... și teoretic simplu. Am distrus, în lipsa proprietarului, toate balizele și le-am înlocuit cu ale mele. Ca și cînd aș fi schimbat yala de la ușă. Sau mai degrabă ușa cu totul.

Bulversat, Marcel încercă să-și reordoneze informațiile. De cîte ori credea că înțelege Radharcul, ceva nou, mai șocant, îl dădea peste cap.

— Deci... toată lumea fură?

— Cum toată lumea? îl repezi tînărul. Numai cei pricepuți. Hoții. Dar asta face Lumile să fie atît

de dinamice... forțează Creatorii să lucreze tot mai mult.

Marcel aprobă dînd din cap. În fond, cam tot așa mergeau lucrurile și în realitate.

— Există Navigatorii, Creatorii și Hoții, spuse el.

— Și Informatorii, completă Cato. Cei ca Neli. Și Luptătorii. Patrulele nu e cazul le punem la socoteală. Iar cel care este un bun Navigator, bun creator, bun hoț, bun luptător și bun informator poate deveni un Maestru al Lumilor. Ei au fețe schimbătoare, au propriii lor discipoli, propria zonă de influență... un fel de mafie personalizată. Cochetez puțin cu ideea de a deveni unul dintre ei, se destăinui tînrul. Dar e vorba în primul rînd de foarte multă voință și talent...

Privindu-l pe blond cum descrie Radharcul, bărbatul se simți coplesit de lumea aceasta nebună.

— Dar Diavolii? Ei ce sînt?

— Diavolii..., spuse Cato gînditor. Sînt tot niște Maeștri, dar învăluți în mult mai mult mister. Își recrutează adepții cu forța, direct din realitate. Un Diavol nu are aliați. Filozofia lor e agresivă, își doresc formarea unui fel de... supraom. Tocmai de aceea sînt așa de periculoși.

Unul dintre cei trei luptători din ring căzuse definitiv, cu capul sucit la spate, și întrecerea se termină în urletele publicului. Marcel se întoarse întrebător spre blond.

— Există doar învinși în astfel de lupte, îl lămuri Cato. Ceilalți doi au avut doar norocul de a supraviețui. Fiecare luptă pentru sine.

— Putem merge în casa lui Filimon? Poate vreun indiciu ne va duce spre Adrian...

Imaginile se schimbă brusc, oprindu-se la intrarea blocului în care locuise Filimon.

— Doar pînă aici, zise tînrul. Dar la ce te gîndești?

— Nu știu... Individul era obsedat de ouă. Ar putea fi asta semnul lui? întrebă Marcel,

luminându-se la față Trebuie să fi lăsat niște urme... niște markeri.

În fața lor spațiul se derulă rapid, de parcă ar fi gonit cu un turboreactor prin mijlocul cartierului. De o parte și de alta a aleii înguste se înghesuiau tonetele vânzătorilor de ouă din marginea pieței.

— Ouă, mormăi Cato. La ce ne-ar folosi?

— Ai văzut? Acolo, în dreapta!

Pe ușa unei mici rulote era prins un afiș care, în locul obișnuitei liste cu prețuri, anunța: „Avem ouă“.

— Da, un anunț pentru un lucru atât de evident, aprobă blondul, poate fi un marcaj. Nu putem afla decît într-un singur fel.

Se ridică și din cîțiva pași ajunse în piață, apoi se întoarse spre Marcel și-i făcu semn cu ochiul. Bărbatul, care urmărise totul cu gura căscată, se apropie cu grijă de zona de trecere. Mai privi o dată pereții încăperii, apoi întinse mîna neîncrezător. Și-o retrase speriat cînd lovi șoldul masiv al unei gospodine. Femeia tresări și, după ce se uită furioasă în jur, plecă mai departe bombănind ceva neinteligibil.

— Hai odată! strigă tînărul după el.

Marcel păși hotărît de data aceasta, ajungînd imediat lîngă Cato.

— Ceva nu-mi miroase a bine, șopti acesta, uitîndu-se fix prin geamul în spatele căruia nu se vedea nimic.

Marcel trase de ușa rulotei, care se deschise fără probleme. Cato intră împreună cu el. De o parte și de alta, străjuiau cîte patru hojmalăi, pe ale căror busturi dezgolite se reflectau fîșiile de lumină roșie.

— Nu-i a bună! îi strigă blondul în ureche, încercînd să acopere muzica dezlănțuită.

Coborîră treptele acoperite cu o mochetă zgrunțuroasă și se amestecară printre dansatori. Se

retraseră în cele din urmă lângă bar, sprijinindu-se de scaunele exagerat de înalte.

— Din partea casei! le oferi de băut barmanița, o negresă care-și etala cele două rînduri impunătoare de sîni.

După ce aceasta se îndepărtă, Cato îi atrase atenția:

— Să nu bei nimic! Am intrat într-o capcană... Privește-i!

Marcel, care reușise între timp să-și obișnuiască ochii cu luminile chinuitoare, sabotate de valurile groase de fum, cercetă dansatorii, care, în marea lor majoritate, se mișcau greoi, mai mult zbătîndu-se. Cîțiva dintre ei se tîrau chiar printre picioarele celorlalți.

— Oglinda aceea e probabil un geam, îi arată tînărul. În spatele lui sînt pariorii. Aia de la ușă sînt Luptători. Nu lasă pe nimeni să iasă. Vor dansa pînă la moarte.

— Nu pricep. La un moment dat li se va termina drogul și...

— În asta constă capcana! îl întrerupse Cato. Aici percepția timpului este dilatată la maximum. Vom sta aici o eternitate pînă va trece efectul drogului, înțelegi? În mod normal...

Se opri; amîndoi observaseră cum venea drept spre ei una dintre gorilele de pază.

— Voi nu dansați? îi întrebă cînd ajunse lângă ei, aparent amabil.

— Poate mai tîrziu, răspunse Cato, încercînd să pară relaxat. Deocamdată muzica e...

Pe negîndite, hojmalăul îi ridică pe fiecare în cîte o mîină, apoi îi aruncă în mulțime. Brațele sale aveau consistența metalului.

— Fă-i pe plac! îl sfătui blondul după ce se ridicară dintre cei pe care îi doborîseră fără voie.

Marcel începu să danseze, pierzîndu-se printre ceilalți, împreună cu Cato. După ce ajunseră în centru ringului, îl întrebă:

— Cum scăpăm de aici?

— Nu știu... Singurul lucru care-mi trece prin cap e să spargem oglinda. E ceva ce nu înțeleg... De ce te-ar fi aruncat Diavolul aici? E clar că el a vrut să găsești pista asta!

Se deplasară încet, ținându-se cu greu unul pe lângă celălalt. La un moment dat, un strat des de fum înecăcios îi bară calea lui Marcel, despărțindu-l de blond. Nu observă că cei din jur să retrăseseră, lăsând un gol lângă el. După primul pas străpunse valul cenușiu, dar nu mai reuși să-l facă pe al doilea. Aerul devenit brusc dens, incredibil de dur, îl prinse ca într-o cămașă de forță, obligându-l să devină parte a mișcării lui. Deschise gura să strige, însă fire aspre de nisip îi înfundară gâtul adânc, pînă în plămîni. Nu mai vedea și nu mai auzea nimic din cauza fumului ce-l ținea captiv, smucindu-l prin schimbări rapide ale consistenței sale. Secunde de sufocare se derulau cu greutate, accentuându-i spaima, spaima de a nu-l mai găsi niciodată pe Adrian, de a nu-și mai aminti niciodată la Adina, de a nu mai visa niciodată la Irina.

O lovitură puternică în piept îl făcu să scuipe toată mizeria din el. Următoarea sparse complet zidul din jur, destrămîndu-l în nori mici de aer murdar.

— Trebuie neapărat s-o ștergem de aici! îi strigă Cato în ureche, tîrîndu-l după el. Altfel...

Cînd ajunseră în cealaltă parte, le ieși în întîmpinare un alt Luptător. Înainte de a putea reacționa, Marcel se trezi aruncat la pămînt. Se ridică cu greutate; deja erau înconjurați de vreo patru-cinci.

— Ori vă întoarceți la dans, ori o pățiți rău de tot! se răsti unul postat în fața lui Cato.

Tînărul se întoarse pe jumătate, ca pentru a se înapoia în ring, dar apoi se răsuci fulgerător, izbindu-l în plină figură. Adversarul își pierdu echilibrul și în aceeași clipă capul lui Cato se dilată, despicîndu-se în două, evitînd astfel pumnul

care îi țintise fața. Marcel se retrase în locul liber lăsat de dansatorii care se fugeau în partea opusă călcându-se în picioare. Muzica stridentă continua să acopere strigătele din jur și zgomotul luptei.

Brațele lui Cato se dublau pentru fracțiuni de secundă, parînd și lovind nimicitor acolo unde nimeni nu se aștepta. Cercul Luptătorilor se strîngea însă de fiecare dată la loc, nelăsînd umbră de îndoială asupra rezultatului final. Erau unsprezece cu toții, iar membrele lor căpătaseră forme de arme dure, tăioase.

— Poți și tu! îi strigă tovarășul său, după care sări, rotindu-se în aer și împărțindu-și picioarele în toate direcțiile. Sparge geamul! îl îndemnă după ce ateriză lîngă el.

În clipa următoare blondul dispăru de lîngă el, năpustindu-se în cel mai apropiat adversar, un uriaș roșcat, căruia îi seceră picioarele. Depășit de uluitoarea desfășurare a mișcărilor din jur, Marcel sesiză abia în ultima clipă pumnul-ciocan ce-i era destinat. Îl evită doar parțial; impactul îl trimițese la podea, străbătîndu-i tot corpul. Văzu apoi piciorul-coasă ce se prăvălea spre el căutîndu-i gîtul și reuși să se rostogolească la timp. Al treilea braț, apărut ca o scînteie din umărul său, îl ajută să paraze următoarea lovitură. Se rostogoli încă o dată, în timp ce Luptătorul se prăbușea lîngă el, doborît de scaunul pe care îl primise în ceafă.

— Geamul! auzi strigătul disperat al lui Cato.

Înșfăcă scaunul metalic și, sărînd cu toată puterea, izbi oglinda uriașă, ce ocupa jumătate din perete. Simți impactul în toate oasele, după care urmări cum miile de cioburi crestează aerul. Prin golul apărut întîlni fețele spectatorilor, care treceau de la uimire la panică. Ca la un semn, toată gloata captivilor se năpusti spre ieșirea creată, măturînd ca un val Luptătorii. Cato se înalță deasupra tuturor, printr-un salt care-l aduse aproape de Marcel.

— Hai! gîfii el, trăgîndu-l dincolo.

Îi urmară pe pariorii care fugeau fără să se mai uite în spate, străbătînd niște culoare lungi și înguste, foarte prost luminate. Ultima ușă prin care trecură îi scoase drept pe peronul gării.

— Cum te simți? întrebă tînărul după ce se amestecară printre călători.

Nu-i răspunse; încă simțea presiunea adrenalinei din corp. De-abia cînd părăsiră Gara de Nord, ieșind pe Dinicu Golescu, își recăpătă suflul.

— Așa luptă un Maestru?

— Mult mai bine! zîmbi celălalt. Ce-ai văzut e doar un stil. Am avut mare noroc că dobitocii ăia aplicau doar metodele clasice de luptă. Dar tot nu pricep de ce ți s-ar fi întins o cursă.

Marcel se uită lung la el, apoi spuse:

— Dar tu? N-ai dușmani? Filimon spunea că ești...

— Cum?! exclamă blondul, oprindu-se și strîngîndu-l de braț. Știa de mine? Asta explică tot. De ce nu mi-ai spus? Ce-a fost în capul tău?

Marcel nu-i răspunse. Toată agitația îl solicitase la maximum, iar acum simțea cum îi viața capul. Cato îi observă slăbiciunea și îl ajută să se așeze pe asfaltul crăpat. Marcel trase aer în piept, apoi o durere liniștitoare îi cuprinse tot corpul.

7

Ședea în bucătărie, mîncînd din ceea ce îi adusese Adriana. Se bucurase enorm cînd femeia intrase pe ușă, smulgîndu-l din gîndurile sale. Îi povestise pe nerăsuflăte tot ce pățise, sărind, bineînțeles, peste întîlnirea lor din Radharc. Nu avea rost să-i dezvăluie roadele imaginației lui bolnave.

— Un lucru nu pricep, spuse ea, așezîndu-se la celălalt capăt al mesei. Cum de apare mereu individul ăsta... Cato.

Ridică privirea spre Adriana, dar îi ocoli ochii. Nu avea puterea să o înfrunte direct, marcat încă de senzațiile pe care le trăise alături de imaginea ei.

— Cato? repetă el. Nu m-am gândit... Apare mereu când am nevoie de ajutor. Nu știu cum de mă găsește întotdeauna. Crezi că...

— Nu știu. Dar e cel puțin suspect. Gîndește-te... Cel mai simplu mod de a face o persoană să te asculte...

— Este acela de a-i cîștiga încrederea, completă Marcel, tot mai încordat. Ticălosul! Ce ușor m-a dus!

Adriana se ridică, apropiindu-se. Fiecare mișcare pe care o făcea îl obliga să vizualizeze imagini ale trupului ei gol.

— De Adrian ai aflat ceva? întrebă ea, oprindu-se lîngă el.

— Nici o veste încă.

— Fii tare! îl încurajă ea. Trebuie să plec acum. Am de văzut o prezentare în seara asta.

Bărbatul se ridică pentru a-i primi sărutul de bun-rămas și de data asta îi răspunse și el, îmbrățișînd-o. Adriana suspină ușor, trecîndu-și degetele prin părul lui. Apoi se desprinse și îl privi fix în ochi preț de cîteva clipe.

— Ai grijă! șopti înainte de a ieși.

Marcel rămase privind lung în urma ei. Era prea confuz pentru a putea judeca limpede, dar trăia sentimentul că între ei doi ar fi putut fi ceva. Dacă Diavolul, oricine ar fi el, n-ar fi alterat totul înainte de a începe.

— Cato? rosti pentru sine.

Avea toate motivele pentru a se întoarce în Lumi. Dorea informații, dorea adevărul. Îl dorea pe Adrian înapoi.

Se îndreptă spre dormitor, acolo unde ascunsese drogul. Desfăcu o doză, dar înainte de o aplica începu să scotocească pe dulap, acolo unde ținea Irina cutia cu fotografii. Alese una în care

erau ea și copiii și alta mai veche, în care stătea alături de Adriana. Abia după aceea își aplică plasturele pe antebrațul stîng. Se întinse pe pat, închise ochii și se concentră. Trebuia să ajungă în lumea Nobiliei. Trebuia să o găsească pe Neli.

La început nu percepu nici o schimbare. Stătea întins, în liniște. Dar înțelese apoi că plutea, că patul dispăruse de sub el. I se destrăma trupul, Radharc aspirîndu-l ca pe un nor de fum. Văzu trecerea ca pe o rotire dementă, a cărei forță smulgea fiecare părticică a trupului său și o arunca dincolo, cît mai departe.

Cînd zări intrarea la Calul Bălan, teama îi dispăru complet. Dură cîteva momente pînă cînd corpul îi căpătă consistență, apoi intră. Nu trebui să caute, femeia cea mică și negricioasă era chiar lîngă ușa.

— Am nevoie de niște informații, o abordă el direct. Am niște poze și...

— Cu ce plătești? îl întrerupse ea rece.

Bărbatul se blocă. Nu se gîndise la acest aspect și nu vedea nici o ieșire. Văzîndu-i încurcătura, fața lui Neli se destinse într-un zîmbet.

— O partidă de sex? sugeră ea.

După primul moment de surpriză, Marcel încercă să-i judece oferta. Cît de rău putea fi? Nu mai apucă să dea un răspuns, pentru că expresia de pe fața ei se schimbă brusc, sugerînd satisfacție.

— Carmen, ține-mi locul! strigă femeia spre cineva din cealaltă parte a localului, apoi îl trase după ea.

După ce ocoliră toată sala pătrunseră într-o cămăruță îngustă, separată doar de o draperie de velur și ocupată aproape în întregime de o saltea întinsă pe jos. Fără vreo introducere, ea îi desfăcu pantalonii, apoi îl împinse pe saltea, așezîndu-se deasupra. Lucra metodic, ritmic, căutînd maxima satisfacție. Trupul său mic, subțire, băiețos își căuta conștiincios plăcerea. Marcel își fixă privirea

pe sîinii mici, aproape insesizabili, așteptînd sfîrșitul.

— OK! spuse femeia, ridicîndu-se. Acum putem trece la afaceri... Apropo, știi care e marele avantaj aici, în Lumi... Că nu ești niciodată pe stop! — și izbucni într-un rîs scurt, ciudat de strident.

Bărbatul își încheie pantalonii, apoi îi întinse fotografiile.

— Poți găsi în vreun dosar...

— Ce dosar? îl repezi Neli, care își recăpătase deja răceala caracteristică. Un Informator are totul aici! arată ea spre propriu-i cap, apoi îi smulse prima fotografie din mîna. Ce-i asta? Doi morți și-un cîine?

— Poftim? tresări Marcel, privindu-și mai de aproape familia.

— Asta văd aici, omule. Două cadavre în descompunere și un cîine alb, prăpădit.

Bărbatul socoti repede alternativele, dar nimic nu părea să se lege.

— Înțeleg, fetele sînt moarte... dar fiul meu? Cum să fie un cîine?

— Amice, eu asta văd! Un cîine mic, alb și cu picioarele din spate rupte,

— Cum? Dar fiul meu...

Brusc înțelese.

— Fiul meu e autist! Are drogul în sînge și...

Femeia ridică mîna, făcîndu-i semn să se oprească.

— Autiștii au un fel imunitate naturală în majoritatea cazurilor. Nu ajung în mod voluntar aici, doar în anumite condiții. Cred că pot lua o formă...

— Un cîine! conchise Marcel, apoi îi întinse cealaltă fotografie. Pe femeia asta o știi? arată el spre Adriana.

Neli o măsură cu atenție, apoi negă dînd din cap.

— Dacă a fost vreodată aici, n-a avut înfățișarea asta. Oricum, bună bucată!

Pe Marcel îl copleșea deznădejdea. Își puse pozele la loc în buzunar, pregătindu-se să plece.

— Dar Cato? Ce știi despre Cato?

— E un bun public, răspunse ea. Toată lumea îl cunoaște pe Cato. Chiar a fost pe aici ceva mai devreme. Cred că s-a dus la cursele de hipopotami. Ajungi ușor acolo, dacă ieși prin spate.

Vizibil nemulțumit, bărbatul strânse din dinți. Se simțea păcălit.

— Bine... Uite cum facem, spuse Neli după ce cumpănise puțin. Dacă vrei să afli mai mult, vom întreba Oracolul.

Fără să aștepte acceptul lui, ridică într-o parte salteaua pe care stătuseră, dînd la iveală niște trepte spre subteran. Marcel ezită cîteva clipe, apoi începu să coboare. Femeia îl urmă, acoperind intrarea. În beznă lăsată, el îi simțea în spate răsuflarea slabă și, cu o strîngere de inimă, își spuse că nu mai poate da înapoi. Cînd nu mai găsi nici o treaptă sub tălpi, Neli trecu lîngă el, prinzîndu-l de braț.

— Vino! șopti ea, ghidîndu-l.

Întinericul slăbi treptat, cu fiecare pas, dezvelind catacombele largi în care se aflau. Zgomotul de apă curgînd slab, dar persistent, și duhoarea grea, amețitoare, îi conduceau tot mai adînc. Ea îi indică un obiect mare, încă greu de deslușit, care se ivise în fața lor. Doar cînd ajunseră lîngă el reuși Marcel să-l vadă suficient de bine. Era un fel de divan gelatinos, pulsînd ușor din cînd în cînd, emanînd mirosul acela apăsător care se împrăștiase peste tot.

— Am ajuns! anunță Neli, eliberîndu-i mîna.

Se întinse pe spate, puțin oblic, și, sub ochii lui, se scufundă în masa cărnăasă. Apoi corpul începu să i se umfle lent, absorbînd materia în care se afla. Marcel se văzu nevoit să se retragă pentru a face loc trupului în expansiune. Cînd procesul

încetă, doar capul femeii își mai păstra dimensiunile normale, deși se buhăise, aproape ștergându-i trăsăturile feței. Trunchiul căpătase dimensiuni considerabile, în timp ce picioarele arcuite, cu forme uriașe, se desfăcuseră larg, ca o boltă.

— Poți pune doar trei întrebări! spuse răspicat noua creatură. Fără alte comentarii. Ai grijă cum le formulezi. Acum trebuie să intri acolo! — și își arată pîntecele.

Bărbatul privi neîncrezător, dar indicația nu-i lăsa loc de întors, așa că se apropie de colos și, sprijinindu-se de coapsele imense, își puse capul între ele.

— Împinge! auzi porunca. Împinge cât mai tare!

Apăsă, închizînd ochii și așteptîndu-se la ce era mai rău. La început nu se întîmplă nimic, așa că se încordă din toate puterile. Brusc, carnea se deschise ca o gură flămîndă, iar buzele îl sorbiră scurt pînă la umeri. Un lichid fierbinte îi pătrunse cu forța pe nări, pe gură, în urechi și în ochi, amorțindu-i instantaneu corpul, eliminîndu-i orice reacție.

— Aștept prima întrebare! auzi din sine însuși, devenit acum tot una cu oracolul.

Gîndurile i se jucau de-a valma, fiecare vrînd să iasă la suprafață, dar, cu un efort de concentrare, reuși să-și lege vorbele mute.

— Cînd... îmi voi găsi fiul? își formulă el prima întrebare, sperînd că astfel va obține răspunsul cel mai clar.

— Foarte curînd, își răspunse tot el, dar cu o voce străină, mult mai gravă.

O clipă vru să se revolte, nemulțumit de modul în care i se răspunsese, dar apoi renunță. Certitudinea că regăsirea avea să se întîmple îl umplu de bucurie, dîndu-i curaj pentru următoarea întrebare.

— Cine e Cato?

— Cato e cu totul altceva decât ceea ce pare.

Ar fi înjurat dacă s-ar fi simțit în stare; era însă vina lui că nu era capabil să găsească întrebarea cea mai bună. Mintea îi rula la capacitate maximă, dar parcă nu-i mai aparținea.

— Cine e Diavolul care mă chinuie?

— Este cineva cunoscut și apropiat ție, veni răspunsul, la fel de evaziv.

Simți dintr-odată cum se rup legăturile, cum i se golește trupul. Durerea insuportabilă îl împiedica să urle, în timp ce convulsiile uterului îi sfărâmau oasele capului. Presimți cu groază încordarea care urma, apoi presiunea enormă îl lovi ca un val, aruncându-l afară.

Țipătul i se opri într-o tuse sfișietoare. Scui pă lichidul din plămâni și reuși să tragă în piept prima gură de aer. Înghiți din nou, cu poftă, duhoarea din jur, apoi își șterse fața murdară de sânge.

— Să mergem acum, șopti Neli, care își revenise complet între timp.

Ridicându-se din balta în care zăcea, Marcel o urmă cu pași încă nesiguri. Își aminti, ca un fulger, profeția oracolului: își va regăsi fiul! Chinul meritase.

Ajunși sus, părăsiră camera și se despărțiră.

— Hei! strigă Neli în urma lui, făcându-l să se întoarcă spre ea. Te vinzi cam ieftin, amice.

Nu-i răspunse, căutând din priviri ieșirea spre locul în care plecase Cato. De sus se auzeau ovații, semn că o Floare-fecioară tocmai născuse. Pe el îl mîna dorința de a termina odată cu toată această șaradă, de a-l confrunța pe Diavol cu adevărul. Cu orice risc. Se simțea plin de încredere; indicațiile oracolului, chiar dacă imprecise, îi confirmau bănuiala.

Culoarul îngust, cu pereți reci, plini de umezeală, îl conduse pînă în dreptul unei uși metalice. Trecu dincolo de ea, neîmpiedicat de nimeni, pășind în mijlocul unei terase circulare destul de mari, în jurul căreia bănuia existența unei

piste de alergări, pentru că cei mai mulți dintre cei de acolo stăteau pe margine, împiedicându-l să vadă mai departe.

— Hei! Aici, Marcel! auzi vocea lui Cato, care, așezat la o masă, îi făcea semne.

Se îndreptă spre el încet, încercând să-și domolească bătăile inimii.

— Neli te-a trimis aici? îl întrebă tânărul după ce luă loc alături.

Marcel aprobă din cap, apoi privi împrejurimile. O breșă temporară în zidul de spectatori îi permise să vadă alergătorii, bărbați și femei, îngrozitor de grași, care se țirau goi pe pista de noroi. Și niște hipopotami ar fi fost mai delicați decât ei.

— Amuzant, nu? spuse blondul arătînd spre ei, apoi se întoarse către masa lor. Noutăți?

Marcel ridică din umeri, încercînd să pară cît mai dezarmat cu putință. Încă nu găsise modul cel mai potrivit de a da totul în vileag.

— Nu mai înțeleg nimic. Toate personajele astea... Cînd sînt fictive și cînd nu? încercă el să tragă de timp.

— E totuși simplu, dacă privești ansamblul. Fiecare ajunge aici cu propria-i persoană și cu propriu-i bagaj de imaginație. Toate aceste mici universuri individuale grefate pe structura întemeietorilor... Din interacțiunea lor se naște farmecul Radharcului.

Părea atît de liniștit în timp ce vorbea; dar Marcel nu voia să se lase derutat de aparențe. Aștepta doar momentul potrivit pentru a scoate Diavolul la lumină.

— Se zice, reluă tânărul, că dacă, numai pentru o clipă, n-ar mai intra nimeni în Lumi, acestea ar dispărea pur și simplu... pentru că doar percepția noastră asupra lor le menține consistența. Alții spun că deja nu mai e posibil ca Radharcul să fie distrus. Dacă s-ar naște aici o ființă, un nou Adam, Lumile ar căpăta propriul lor sens.

— E posibil așa ceva?

Cato ridică mâinile în semn de neștiință, apoi își goli paharul dintr-o înghițitură. Chiotele izbucnite în jur marcară începutul unei noi curse.

— Sînt într-o fundătură, își făcu Marcel curaj să vorbească. Nimic nu se leagă. Dacă Filimon a murit, cine mă joacă pe degete?

— M-am gîndit mult. El era doar fațada. În spate stă cineva mult mai iscusit, care ne știe toate mișcărilor, absolut toate gîndurile. Așa ceva nici măcar un Diavol nu poate face!

Aprobînd din cap, Marcel îl privi pe sub gene. Blondul era un actor desăvîrșit, jucîndu-și farsa pînă la capăt.

— Doar dacă... nu e unul dintre noi doi! îi aruncă printre dinți.

— Poftim?! tresări Cato, făcînd ochii mari.

— E singurul răspuns logic... și e atît simplu! accentuă Marcel, înfruntîndu-i privirea.

Tînărul rămase mut, negăsind contraargumentul potrivit. Marcel gustă din plin acest moment de victorie.

— Înțeleg... Cum aș putea să-ți dovedesc că te înșeli? schimbă tonul Cato.

— Poate dacă ai spune adevărul, plusă Marcel, simțindu-se stăpîn pe situație. Dacă mi-ai spune cum reușești să dai de mine mereu...

— Dar ai văzut și tu Navigatorul meu automat! Trebuie doar să scotocesc puțin cu el.

— Dacă mi-ai spune cine ești cu adevărat..., continuă Marcel.

Tînărul își înghiți răspunsul, în timp ce încordarea îi scotea în evidență venele de la temple.

— Bine, cedă el în cele din urmă. Dar să rămîna între noi. Ai dreptate, asta nu e înfățișarea mea adevărată. În realitate sînt... Dan Miroiu.

După o clipă de stupoare, Marcel izbucni într-un hohot de rîs. Cato îl urmări răbdător, așteptînd să termine.

— E bună! Tare bună, reuși Marcel să vorbească.

— Cui i-ai spus despre mine? Despre înțelegerea pe care am făcut-o? De unde au aflat despre drogul pe care ți l-am dat?

Bărbatul îl privi gînditor, sesizînd că pierdea teren.

— Poate că ești Miroiu, polițistul, în realitate. Dar ce te împiedică să fii un Diavol aici? E chiar un avantaj faptul ăsta!

— Bine. Îți pot spune altceva: l-am găsit pe Adrian.

Marcel se ridică brusc și-l înșfăcă de gît.

— Unde e?

— Stai calm! îl potoli Cato. La trei zile după răpire, l-am recuperat cu ocazia unei descinderi. Am prins traficanții, dar n-am aflat cine e în spatele lor. L-am încredințat socrilor tăi și-i asigurăm paza. Le-am interzis să te contacteze.

Marcel se așeză la loc, dar la fel de furios ca și mai înainte.

— Am simțit că ești o momeală ideală, continuă tînărul, de aceea te-am urmărit peste tot să văd ce se întîmplă. Informațiile sînt foarte prețioase pentru poliție, e singurul mod practic de a lupta. Cum crezi că am găsit banda care-ți răpise fiul? Oricum, vei putea verifica ceea ce-ți spun acum.

— Deci lucrezi sub acoperire, șopti Marcel, încercînd să înțeleagă despre cine altcineva ar fi putut să vorbească oracolul.

Blondul se destinse, înțelegînd că explicațiile sale își făcuseră efectul. Își recăpătă treptat aerul jovial ce-l caracteriza.

— Nimeni nu mișcă! se auzi un strigăt puternic, venind parcă de pretutindeni, urmat apoi de țipete și pocnete.

Cato îl ținu pe loc, făcîndu-i semn să rămînă calm.

— E un jaf, șopti el, în timp ce lucrurile se linișteau în jur forțat, prin intermediul celor vreo douăzeci de bandiți, poate chiar mai mulți, toți mascați și înarmați. Câtă vreme nu-i provocăm...

— Dar ce jefuiesc? îl întrerupse Marcel. Eu n-am bani și...

— Strâng informații. Astea au valoare. Probabil au cu ei un aparat care-ți stoarce memoria. Nu e cu adevărat periculos, dar poate fi foarte dureros dacă te opui.

Tăcu, urmărind împreună cu Marcel grămada de oameni care era împinsă spre centru, chiar în jurul lor.

— Tu! Aia cu țite mari! se auzi de undeva. Treci la aparat!

Urmară plînsете, gemete, apoi liniște.

— Durează două-trei minute o scanare completă. Nu cred că au mai mult de două, trei aparate.

— Ce facem? șopti Marcel. E chiar atît de rău dacă ne umblă-n cap?

— Glumești? Sînt un om mort aici, odată desconspirat! Singura soluție e deconectarea.

— Cum adică?

— Cei de la Speciale mi-au implantat un microsistem aici, spuse Cato, pipăindu-și ceafa. Are un mic rezervor pentru drog și e conectat la sistemul nervos. Deja am blocat fluxul. Durează cîteva minute pînă trece efectul drogului.

Marcel rămase mut de uimire, incapabil pentru cîteva momente să concretizeze un gînd coerent. Nu voia să recunoască faptul că-i era frică. Acum, că situația lui Adrian se clarificase, grija pentru propria sa persoană își cerea drepturile.

— Bine... dar eu? șopti el.

— Un agent îți supraveghează casa. După ce-mi revin, îl pot contacta... să intre peste tine. E chestie de cel mult zece minute în timp real.

Grămada în care se aflau se micșora rapid, semn că jefuitorii lucrau eficient. Trupul lui Cato, sprijinit de al lui, deveni parcă tot mai greu, pînă cînd simți cum se strînge în el însuși, dispărînd.

Singur în mulțime, Marcel putea acum să cîntărească fiecare secundă ce se scurgea. Nu-și pusese niciodată problema, dar îi era clar că între timpul petrecut în Lumi și perioada trecută în real nu exista o relație clară, ci una relativă, complet subiectivă.

Un țipăt îi atrase atenția spre cel supus scanării chiar în apropierea sa. Un bărbat în vîrstă fusese obligat să îngenuncheze de către doi tipi solizi, iar un al treilea îi fixase pe cap o pălărie metalică, asemenea unui castron mare. Speriat și chinuit, omul făcuse pe el de frică.

— Hei! E rîndul tău, față de cal! zbieră la Marcel unul dintre mascați.

Înghiți în sec, simțindu-și picioarele moi. Spera din tot sufletul că acesta era semnul deconectării sale. Încercă să se zbată cînd o pereche de brațe îl înșfăcă, dar era prea slăbit ca să facă față. Un pat de armă îl izbi în ceafă, amețindu-l complet.

— Mai repede! urlă cineva lîngă el. Îl pierdem!

Cutia, care păstra căldura predecesorilor, i se potrivea pe cap fără greutate. Mai sesiză ceva ca un declic sec, apoi un vuiet ritmic, tot mai slab.

8

Cînd Adriana deschise ușa de la intrare, Marcel îi ieși în întîmpinare.

— Am venit cît de repede am putut! spuse ea gîfîind. Ce s-a întîmplat?

— Nimic rău, îi zîmbi el. L-au găsit pe Adrian...

— Era și timpul, Marc! spuse ea, deschizînd brațele. E bine? Cum se simte?

— E totul în regulă, n-a pățit nimic! răspunse bărbatul, cuprinzînd-o.

O strînse puternic la piept, sărutînd-o apăsător, cu pasiune. Îi simți pentru o clipă împotrivirea, apoi primi toată căldura ei.

— Marc, șopti Adriana, eu...

El îi acoperi buzele cu degetele, apoi o îndepărtă ușor. Îi privi ochii negri, mari, plini de încredere.

— S-a terminat, Adriana... Nu mai are rost să joci teatru.

— Ce teatru? se retrase ea un pas.

Atît de nevinovată părea, încît Marcel se îndoii un moment.

— Încercarea cu Cato a fost bună. Toată intriga... toate capcanele...

— Ce spui, Marc? Eu...

— Ești foarte abilă, spuse el și întinse mîna, atingîndu-i obrazul. Știai de la mine totul... aproape... L-ai împins pe Filimon înainte, apoi l-ai eliminat cînd n-a făcut față.

Adriana îi evită privirea, încercînd să găsească un sprijin în jur, ceva de care să-și agațe apărarea.

— Bați cîmpii! spuse ea fără convingere.

— Cel de-al treilea soț, continuă el, a deprins gustul drogului de la tine. Dar n-a ținut pasul.

— Nu-i adevărat, negă femeia aproape în șoptă, lipindu-se de ușa de la intrare.

— Miroiu nu e un polițist chiar așa de prost, zîmbi Marcel. Am clarificat multe cu el. Totuși nu-mi e prea clar ce-ai avut cu mine!

Chipul Adrianei își pierdu expresia defensivă, înlocuită de un zîmbet calculat.

— Pentru tine am făcut-o! Și pentru Irina. Trebuia să te scot din starea în care erai, să revii la viață. Eu chiar țin la tine, Marc Meriți să devii zeu...

— Te-am iertat deja, Adriana! o întrerupse el. Dar nu e vorba numai de mine. Vezi tu, jos, la

ieșire, ești așteptată petru a răspunde la niște întrebări.

— Nu se poate dovedi nimic! se răsti femeia, apropiindu-se ostentativ de el. Radharc nu există! E numai în capul tău! Nici dacă ai înregistra tot ce vorbim acum... Radharc nu există!

Marcel o așteptă să-și termine tirada, după care dădu aprobator din cap. Gestul său o liniști, cel puțin aparent.

— Nu există acuzații împotriva ta. Nu pot fi dovedite crimele, sau răpirea. Fără temeiuri legale, ești liberă să continui. Dar un simplu test al sîngelui va dovedi că ești o consumatoare constantă de droguri. Și e suficient pentru a fi internată la dezintoxicare, într-o clinică bine păzită, pentru foarte mult timp... departe de Lumi.

Femeia amuți, aproape fără răsufare. Marcel o prinse, trăgînd-o spre el numai cît să deschidă ușa.

— N-ar fi trebuit să joci jocul zeilor! îi mai spuse, apoi o împinse afară, închizînd la loc.

Era în sfîrșit liniștit. Împăcat cu toate cele pe care le trăise în ultima perioadă. Se obișnuise și cu gîndul că trebuia să meargă mai departe, să-și refacă viața. Se putea spune că își câștigase acest drept.

— Acum îl înțeleg pe Pirus! șopti el, pregătindu-se de plimbare.

Afară îl întâmpină aerul răcoros de toamnă înaintată. Zarva copiilor din vecini și zgomotul ritmic al mașinilor aduceau totul la un numitor comun.

După ce ocoli blocul și apoi magazinul de lîngă strada principală a cartierului, îi ieși în cale un puști jerpelit, care își purta la vedere un picior bolnav.

— Ajută-mă, domnu', să iau o buca' dă pîine! se milogi el, încercînd să ascundă punga cu aurolac.

Marcel îi privi ochii vii, față murdară, hainele întărite din cauza jegului, apoi, după ce se scotoci în buzunar, îi întinse o bancnotă mare, viu colorată, aproape nouă. Copilul o luă uimit, neștiind dacă era o glumă sau nu. Bărbatul îl mângâie pe cap, zîmbindu-i. Se simți brusc răspunzător pentru soarta nenorocitului.

— Bucură-te, băiete! îl îndemnă el. Pentru că eu sînt Domnul-Dumnezeul tău...

MOȘTENIREA

1

Calul fornăi scurt, se opri vreme de câteva bătaii de inimă, apoi își reluă drumul. Dan nu-l mai putea conduce, rana adâncă din piept, cu vârful lancei încă prezent, îngreunându-i respirația. Brațul stîng îi atîrna inert, legănîndu-se la orice mișcare. O clipă de luciditate îi permise să se întrebe de cîte zile zăcea în șa.

Lupta fusese scurtă, dar sîngeroasă. Cetele de arcași strînse în mare grabă nu rezistaseră prea mult în fața cavalerilor maghiari. Săgetatul din galopul cailor nu se potrivea cu cîmpul deschis, iar trupele pedestre, prost înarmate, nu puteau ține piept cavaleriei grele. Știuse toate acestea de la început, dar prea puțini îi luaseră în seamă avertismentele. Celelalte căpetenii ale vlahilor crezuseră că aveau să se descurce ca și pînă atunci, hărțuind dușmanul, respingîndu-l mereu, alungîndu-l treptat dincolo de hotare. Ungurii nu mai erau însă niște migratori, simpli căutători de pradă. Veniseră să cucerească și să se așeze aici, în numele Sfîntului Scaun.

Aerul rece făcu pădurea să vuiască, zbîrlind frunzele crude. Arborii își încordară trupurile, unduindu-se apoi împreună, ca într-o îmbrățișare atotcuprinzătoare, și tînărul se simți ușurat pentru o clipă; venise aici ca să moară liber.

Armăsarul tresări. În cale îi apăruseră lupii bătrînului Scorillo, adulmecînd prelung călărețul și calul său. Fiarele le dădură roată, apoi îi însoțiră la pas, nervoase totuși. Sîngele scurs din răni, care ajunsese pînă pe burta bidiviului, închegîndu-se acolo, le stîrnea instinctele de prădător.

Pe bătrînul dac îl cunoscuse cu doar patru ani în urmă, atunci cînd se îndrăgostise de Maria, nepoata lui. Nu luase în seamă faptele groaznice pe care gurile slobode le puneau în seama singuraticului Scorillo. Într-un mod ciudat, se apropiase de el tot mai mult, în aceeași măsură în care simțise că-și pierde iubita. Ultima vară o petrecuseră aproape numai în munți, Dan încercînd să-și uite suferința, iar Scorillo sperînd că învățăturile sale vor prinde rădăcini în mintea și în sufletul tînrului, fiecare fiind însă conștient de granițele dintre ei.

— Am pierdut... am pierdut totul, șopti Dan cînd Scorillo îl coborî din șa, purtîndu-l apoi pe brațe pînă la coliba flancată de patru brazi, construită din bușteni, crengi și pămînt, care-i adăpostea traiul.

Primul lucru pe care-l auzi apoi fu mugetul bourilor, undeva departe, în vale. Trecuse o zi sau poate chiar două.

— Bea asta! îl îndemnă bătrînul, turnîndu-i leacul pe gît. Ți-am curățat rănila... o să scapi, încheie el, fără convingere însă.

— Am pierdut! Domnul... nu a fost de partea noastră...

— Vezi tu, spuse Scorillo, așezîndu-se încet alături, lucrul acesta n-am să-l pot înțelege vreodată.

Umezi buzele suferindului, apoi continuă să vorbească, mai mult pentru a-i ține atenția trează.

— În numele Domnului îți aperi pămîntul. Tot în numele Lui vor ungerii să-l cucerească. Cum vine asta? Pe vremuri lucrurile erau mult mai simple, mult mai clare! Fiecare neam lupta în numele zeului său, puterea sau slăbiciunea veneau de la acesta.

— Maria... Maria! strigă Dan, cuprins de frisoane; simțea ca pe o povară insuportabilă micul soare de argint dăruit de ea, prins la gît cu o șuviță din părul ei.

— Ușor, ușor! Nu-ți fie teamă, am avut eu grijă de Maria, îi spuse dacul, ștergându-i fruntea, apoi continuă încet, convins că vorbea singur. Vezi tu, băiete... neamul dacilor a pierit odată cu primii creștini ajunși aici, nu din cauza cuceritorilor... Zalmoxis și-a pierdut puterea atunci... El, mărețul, îi alegea pe cei mai curajoși, mai nobili și mai iscusiți bărbați pentru a-i sta alături, dăruindu-le nemurirea. Slujitorii lui Cristos promiteau viață veșnică și fericită tuturor neputincioșilor, tuturor celor slabi, fie ei bătrâni, femei sau copii... și aruncau blestemul iadului asupra celor fără teamă de zei, asupra celor cu spiritul liber, iubitori ai acestei vieți. Atunci lumea și-a schimbat sensul și dacii liberi s-au stins...

Bătrînul ridică ușor capul muribundului, apoi oftă. Suferința acestuia îi întârea convingerile.

— Eu sînt ultimul dac liber... și speram ca tu să-mi iei locul. Să duci mai departe moștenirea.

Trupul tînărului se încordă brusc, apoi se destinse treptat. Deschise ochii. Urmări ca printr-o ușă întredeschisă încăperea ce se rotea lent, amestecîndu-se cu barba moșului, cu focul ale cărui limbi tăioase mușcau din bolta înnoirată ce adăpostea pădurea. Pădurea se rotea și ea, trăgînd cu sine munții, rîurile, dealurile, cîmpiile, cerul și marea pe care n-o văzuse niciodată.

— Brațul meu? șopti el încet.

— E rău... nu-l pot salva, mărturisi Scorillo. Aștept să mai prinzi putere, apoi trebuie retezat. Deasupra cotului.

— Nu! răcni Dan și urletul i se topi în corp, zguduindu-l. Mai bine mor...

— Liniștește-te!

— Vreau moartea! Vreau răzbunarea! Vreau...

Bătrînul îi șterse din nou fruntea, încercînd să-i potolească delirul.

— Nu merit asta, Doamne! continuă Dan; apoi, încordîndu-se brusc, se ridică. Fă ceva,

bătrîne! La ce-ți folosesc toate vorbele dacă nu poți face nimic?

Dacul îl împinse blînd la loc.

— Ajută-mă! scînci Dan cu un ultim efort, apoi forțele îl părăsiră.

— Nu e așa simplu, șopti bătrînul. Nu ești pregătit. N-ai vrut să mă ascuți.

Și oftă greu, suflînd ca un bivol. Se ridică încet, nesigur pe sine, după care se îndreptă spre colțul în care se afla armura lui; platoșa masivă, cu urme adînci, coiful auriu, cu încrustații misterioase, zalele lucrate după un model unic și scutul rotund, din lemn îmbrăcat în fier. Din spatele platoșei scoase un stilet ciudat, cu lamă scurtă, îngustă și ascuțită, cu un mîner masiv, care se termina cu un cap de lup a cărui gură se deschidea larg.

— Îl păstrez de foarte mult timp, spuse el apropiindu-se de cel rănit. E tot din fier, cel mai nobil metal! De la Zalmoxis însuși vine taina lui. Vezi tu, speram să-l folosești la momentul potrivit, cîntărind bine ceea ce faci. Mă auzi?... Mă auzi, băiete? Asta e moștenirea neamului meu. Ritualul...

Se așeză la loc și, după ce privi gînditor mînerul cu cap de lup, puse palmele tînărului în jurul acestuia, apoi îi potrivi vîrful ascuțit pe piept, în dreptul inimii.

— Trebuie să apeși tu însuși, înțelegi? Trebuie să nu-ți fie teamă de moarte. Pentru că după aceea te va hăitui o veșnicie, mai groaznică decît își poate cineva închipui... și trebui să te lepezi de toate. Zalmoxis te va călăuzi apoi. Mă auzi, băiete?

Dan nu reuși să-i răspundă, dar își încleștă palmele în jurul pumnalului. Trase aer în plămîinii oboșiți și apăsă cu toată puterea de care mai era capabil. Trupul îi vibră violent, ca un arc slobozit, și totul se pierdu, fără nici un strop de durere.

Scorillo veghe în liniște, împietrit lângă corpul renăscut.

— Așa, revino-ți! îl încurajă el pe Dan, când acesta începu să miște.

Tînărul își pipăi pieptul, peste care fierul stiletului se topise, transformîndu-se într-o platoșă subțire. Dacul îl ajută s-o îndepărteze, dar îl opri să se ridice.

— Ai răbdare, când se va lăsa noaptea vei fi ca nou.

Dan închise ochii, împăcat cu sine. Brațul îi era mai zdravăn ca oricînd, iar rana din piept îi dispăruse complet. Bătrînul îl salvase. Nu simțea nici durere, nici spaimă, nici regrete, nici bucurie. Era curat ca un nou-născut.

— Vezi tu, băiete, spuse Scorillo, trebuie să înțelegi ce se întîmplă, altfel totul va fi un blestem pentru tine, o tortură fără sfîrșit. Zalmoxis le-a dat discipolilor săi atît otrava, cît și leacul. Ritualul trebuie respectat întocmai. Dar s-a pierdut ceea ce era mai important.

Vocea joasă nu reușea să-i țină țină trează atenția și Dan, deși avea ochii larg deschiși, căzu într-un somn greu, negru, complet rupt de lumea în care trăise pînă atunci. Cînd cîntecul bufnițelor și aerul răcoros al nopții îl treziră, înțelese că bătrînul îi vorbise încontinuu.

— ...nu uiți niciodată: zeii pot fi nemuritori, pot fi atotputernici, dar niciodată fericiți! Zalmoxis ne-a învățat că Lupul de Fier ne ajută să ne continuăm viața... O dată pe an trebuie adus un sacrificiu de sînge, nu mai mult, iar cel care află taina Fecioarei de Fier...

Scorillo tresări. Se ridică brusc, îndreptîndu-și trupul, încordîndu-se și ciulind urechile. Acum auzea și Dan pasul calului străin și zornăitul zalelor.

— Ne-a găsit! rosti apăsător dacul, ca pe o condamnare la moarte. Ți-am spus c-ar putea veni.

Tînărul îl privi contrariat cum se repede către armură; apoi, în timp ce bătrînul se pregătea de luptă, el se aproprie de intrare și scrută beznă. Deși coroanele copacilor protejau întunericul, desluși clar călărețul care urca spre ei. Cei doi paznici ai moșului, care în mod normal ar fi sfișiat orice intrus, se retrăseseră cu coada între picioare lîngă colibă, scîncind; motivul spaimei lor era lupul uriaș, cu coama argintie, care îl însoțea pe străin. Dar nu mai puțin înfiorător era cavalerul îmbrăcat complet în fier, tăcut și calculat în mișcări, sigur pe sine. Coiful îi ascundea chipul; scutul mare și rotund purta drept blazon un trup gol de femeie, ce strălucea puternic. Tot cu fier era acoperit și calul său, doar picioarele lăsînd să se vadă culoarea de sînge uscat a părului. Fuioare lungi de aburi îi țîșneau din nări, răscolind frunzele putrede de pe sol. Și amîndoi erau înveliți într-o pătură de ceață groasă, ce-i delimita de întuneric.

— E unul singur, șopti Dan. Lasă-mă să...

— Nu! porunci Scorillo. Pentru mine a venit Derzelas, și de data asta am să-l înfrunt! Ia Lupul de Fier și fugi! îi întinse el alt stilet, în timp ce tînărul îl privea și mai contrariat.

— Dar...

— Fugi! Ascultă-mă măcar o dată! Nu te poți pune cu Cavalerul Trac, e invincibil! continuă dacul, apoi fața i se crispă. N-ai înțeles nimic?!

Nu mai așteptă răspunsul și ieși afară, în întîmpinarea dușmanului său. Dan ezită o clipă, apoi apucă în mod mecanic arcul și tolba cu săgeți, după care se strecură afară folosind ieșirea din spate; bătrînul se gîndea întotdeauna la toate. Sări pe armăsarul neînșeuat și porni în galop. Apucă să mai vadă cu coada ochiului cum ciudatul cavaler se năpustea asupra lui Scorillo.

Zgomotul luptei se pierdu treptat, pe măsură ce perdeaua arborilor devenea tot mai groasă. Cunoștea bine locurile, așa că se simți curînd în siguranță și slăbi goana calului. În scurt timp însă

acesta prinse să fornăie și să-și iuțească singur fuga, iar stăpînul său găsi imediat cauza; pe urmele lor se apropia namila aceea de lup. Putea chiar să-i simtă mirosul uscat și aspru și să audă răsuflarea ritmică, ce nu trăda nici o urmă de efort. Dan încetini cu greu galopul și așteptă ca razele subțiri și palide ale lunii să-i contureze cît mai aproape silueta fiarei. Apoi se răsuci scurt, din șolduri, încordă arcul și trase; săgeata își găsi ținta, pătrunzînd adînc în pieptul animalului, care se rostogoli, izbindu-se apoi de o buturugă.

— Doar un lup, șopti el, zîmbind.

Însă zîmbetul i se topi într-o crispă. Ceva îi spunea că nu scăpase, că jivina își reluase urmărirea, la fel de hotărîtă ca la început. Apoi auzul său ascuțit îi dezvălui clar pașii urmăritorului, în ciuda freamătului pădurii și al pîrîului ce-i ieșise în cale.

Sări din spinarea calului, rostogolindu-se în albia puțin adîncă; armăsarul își continuă fuga, traversînd apa dintr-un singur salt. Dan porni să alerge în josul cursului, lăsînd în urma sa doar o ploaie de stropi. Trupul îi era mînat de forțe nebănuite, rănilor îi păreau acum doar o amintire. Salturile îi dădeau senzația că zboară, și chiar zbura, așa cum numai în visele copilăriei i se mai întîmplase.

2

— Țasta trebe să fie drumu'! declară Gelu după ce scrută împrejurimile și renunță să-și mai mestece colțul mustății.

Fiică-sa, Tudora, își șterse nasul cu mîneca, apoi îi urmă privirea: poteca lată pe care noroiul uscat o deschidea în fața lor șerpuia lin; urmele de copite și stratul gros de balegă confirmau trecerea unei cirezi, nu de prea multă vreme.

Auxentius, bizantinul, și Petru, marinarul, se uitară unul la celălalt, apoi se întoarseră spre Dan; deși Gelu era cel mai în vîrstă, fapt pentru care se autoîntitulase conducător, cei doi nu-i acceptau decît formal autoritatea, bizuindu-se mai mult pe înțelepciunea tînărului transilvănean. Acesta nu le spuse nimic, dar li se alătură munteanului și fetei lui. Îl munceau alte gînduri; amintiri ale vremurilor de demult, cînd totul îi părea simplu, cînd ura și iubea la fel ca ceilalți.

Își amintea și de trecerea în cea de-a doua existență. La început sperase că aceasta reprezenta o imensă șansă, că va putea să repare toate greșelile anterioare, că-și va salva neamul de la pieire. Înțelesese însă repede și în modul cel mai brutal că nimic nu va mai fi ca înainte, că lumea omenească îl conținea, dar nu-i aparținea deloc. Era altul, era altceva; iar blestemul sîngelui transforma orice muritor într-un obiect, într-o potențială pradă. Mai bine de trei ani trăise cu gîndul chinuitor că era singur, singurul om damnat. Apoi se crezuse salvat; sperase că va afla imediat de la semenii săi tainele pe care nu apucase să i le destăinuie Scorillo, că va putea trăi din nou cu adevărat. Deziluzia de a constata că nimeni nu știa nimic despre ritualul Lupului de Fier îl copleșise multă vreme.

— Să mergem, atunci! îi îndemnă Petru, punîndu-și în mișcare nenumăratele cicatrici de pe față.

— Păi, io ce vă spui? rînji Gelu. Hai, fă, mai răpede! își împinse el odrasla.

Copila nu se plînsese, pentru că era obișnuită cu toanele tatălui său; nici n-ar fi știut ce să creadă dacă acesta s-ar fi purtat altfel. Prunc făcut la bătrînețe, Tudora își pierduse mama curînd după naștere și primii ani și-i petrecuse alături de bunică-sa, femeie slabă de înger și neputincioasă, dar cu frica Domnului. După moartea bătrînei, trăise o vreme din mila oamenilor care locuiau în

satul ascuns între dealuri, pînă cînd apăruse ca din senin tatăl rătăcitor, om de la munte, și o luase cu el să-i poarte de urît în timpul peregrinărilor sale fără vreun rost.

— Pînă mîine vom vedea pămîntul îngerului, nu-i așa, tinere? spuse Auxentius, care venise tocmai din Constantinopol în căutarea tărîmului legendar.

— Ba bine că nu! interveni munteanul. Pîn' l-apus om ajunge.

Dan aprobă cu un semn ușor al capului, mai mult ca să nu-i dea motiv pentru o discuție interminabilă. Gelu era îngrozitor de guraliv, îi obosea pe toți cu vorbăria lui fără sfîrșit. Le povestise, de mai multe ori chiar, cum umblase el în lung și-n lat, cutreierînd lumea din locurile sfînte pînă în nordul înghețat, din stepa aspră pînă în califatele iberice, ocupîndu-se cu tot felul de meserii; istoriile lui nu erau însă niciodată identice, devenind din ce în ce mai fabuloase.

— Bădie! spuse Tudora, trăgîndu-l pe Auxentius de mîneca hainei largi, din stofă fină, croită după moda orientului. Îi drept ce zîce tata, că pruncii lu' sfîntu' înger o să ne mînce dă vii?

— Ei, nu-i chiar așa, zîmbi tînărul. De vom fi destoinici să-i întîlnim, ne vor conduce spre locul în care îngerul își doarme somnul nesfîrșit. Iar de-i vom curma somnul în vreun fel anume, răsplata lui va fi nemurirea noastră și a tuturor celor care înainte au încercat fără noroc să-l scape din mîna Domnului. Așa am aflat de la un bătrîn ce-și spunea Teodor din Corint.

— Da' Domnu' nu s-o supăra, bădie?

Auxentius nu-i răspunse. Gîndul acesta îl chinuia și pe el neîncetat de cînd pornise în căutarea legendarului înger adormit, prins în capcana timpului. Lăsase traiul dulce și îmbelșugat al Constantinopolului, plictisit și nemulțumit de toate cîte i le hărăzise viața pînă atunci, fără să deslușească un sens cît de mic în ele. La doar

douăzeci de ani, cuvîntul lui Isus nu mai reușise să-i liniștească zbuciumul, așa că abandonase calea preoției. Trăise apoi doi ani de desfrîu și ticăloșie, pînă cînd se hotărîse să părăsească imperiul. De ceva vreme tot umbla din loc în loc, pînă ce ajunsese aici, la nord de Dunăre. În niște scrieri vechi găsisese amintită soarta îngerului adormit și de atunci nu mai avusese pace. Cercetase mai întîi meleagurile grecești, apoi țara bulgarilor, iar acum pe cea a vlahilor. Se bucurase nespuse de mult cînd îi întîlnise și pe alții dornici de a găsi sălașul îngerului, căci pînă atunci se socotise a fi singurul căutător al nemuririi.

— Iată țara lu' îngeru'! anunță Gelu, care le-o luase înainte cu vreo zece pași. Iat-o!

De după colina ce le aținea calea se desfășură în fața lor un tărîm cenușiu, uniform întins pînă dincolo de puterea ochilor.

— Asta trebuie să fie! se bucură și Petru. E prea urît ca să nu fie, nu?

— Da, așa se pare, spuse Dan, după care le făcu semn să înainteze.

Chiar și munteanul așteptase acest semn. Cheful de vorbă îi dispăruse complet, semn că situația îl depășea.

— Chiar om trăi veșnic? întrebă el cu jumătate de glas. Nu că mi-o fi teamă, adăugă dregîndu-și vocea, nici vorbă, da' merită toată cazna?

— Ce-avem de pierdut? rosti Petru printre dinți. Doar viața...

Era obișnuit cu riscul, anii de piraterie în vestul Mediteranei punîndu-i permanent soarta în cumpănă. Nici nu concepea un alt mod de existență; viața trebuia trăită din plin și, dacă exista o șansă cît de mică s-o prelungească, merita să încerce.

— Ne putem întoarce oricînd, completă Auxentius, aranjîndu-și părul blond, șuviță după

șuviță, de parcă totul ar fi depins de acest lucru. Oricum, împreună putem reuși mai ușor, nu-i așa?

— Dacă cele ce-am aflat sînt adevărate, atunci vom reuși! îi încurajă Dan.

Acesta îl făcea pe Auxentius să se simtă protejat și totodată inferior. O senzație pe care n-o mai întîlnise pînă atunci. În copilărie fusese răsfațat de bogății săi părinți; colecționase tot felul de lucruri rare, prețioase sau fără valoare, utile sau inutile. Citise o grămadă de cărți, învățase multe graiuri, noi sau vechi, călătorise pe mare și pe uscat, cunoscuse mulți oameni învățați; toate acestea pentru că dorea să nu-i scape nimic și pentru că averea i-o permitea. Lucrurile ieșite din comun îl captivau, subjugîndu-l chiar. Avusese nenumărate iubite, sperînd să descopere dragostea. Deceționat, trecuse mai departe; avusese o amantă pitică, una schiloadă, alta nebună. Nici o perversiune nu-l mulțumise pe deplin. Violase femei, copii și animale. Apoi ucisese oameni, doar pentru a vedea ce senzații noi poate obține. Mîncase chiar din carnea celor uciși și le băuse sîngele, cîștigîndu-și o faimă fără seamăn în orașul lui Constantin. Și certitudinea că-și pierduse pentru totdeauna locul hărăzit în rai. Nu avea remușcări, nu se simțea cu nimic dator față de Domnul semenilor săi; spera însă din toată inima că îngerul adormit îl va putea scăpa de clipa în care va fi pus să dea socoteală.

Porniră drept înainte, unul după altul: Dan primul, apoi Auxentius, Petru, Gelu și, ultima, Tudora. Fata nu pricepuse despre ce era vorba; își urma tatăl ca o umbră, pentru că altceva nu știa să facă. Curînd, simți cum o arsură groaznică îi urcă din stomac spre gîtul uscat.

— Bădie Dan, se opri ea, mi-i foame rău... și tare sete.

Tuturor le era foame și mai ales sete. Se opriră și împărțiră, din mînă în mînă, mîncarea și băutura.

— Ciudat... tare ciudat, spuse Petru, după ce isprăvi de mâncat.

Atît lui, cît și lui Auxentius, părul de pe față le crescuse uimitor de repede. La Gelu, care oricum avea barbă, se cunoștea mai puțin. În schimb, fața lui Dan era la fel de curată ca atunci cînd îl întîlniseră prima oară.

— Așa e felul meu, răspunse el, înfruntîndu-le privirile.

Nu merita efortul de a folosi subterfugiile obișnuite pentru a-și ascunde originea. Nu mai aveau cale de întors, chiar dacă nu știau asta; avea nevoie de ei pentru a ajunge la cel pe care-l numeau înger.

— Parcă am mers zile întregi, deși nu cred să fi trecut nici o jumătate de ceas, observă Auxentius, cercetînd cu privirea împrejurimile.

Deasupra nu strălucea soarele; nici măcar nu era cerul așa cum îl știau. Doar un cenușiu mohorît, fără nici o pată ori altfel de urmă, ce mai degrabă absorbea puțina lumină din jur, a cărei sursă nu putea fi găsită. Iar solul, cît cuprindeai cu ochii, era acoperit de un strat uniform și gros de praf alb-cenușiu, atît de ușor, încît la fiecare pas al lor se ridica în valuri slabe, ce păreau să încremenească apoi în aer. Chiar și în urma lor, acolo unde ar fi trebuit să fie locurile din care veniseră, întîlneau același deșert de cenușă.

— V-am zis io c-ăsta-i sălașu' lu' îngeru'? Doar nu dăgeaba v-am îndrumat aci! își umflă pieptul Gelu după ce își reluară mersul. Am știut io ce fac, doar v-am zis. Am io un simț anume, încă dă pă vremea cînd eram marinari... Ia stai! se opri el brusc, făcînd-o pe fiică-sa să se împiedice. Oare mergem noi unde trebe? Că aci totu-i de-un fel!

— Vă conduc eu, spuse Dan, căruia nu-i plăcea deloc faptul că munteanul își recăpătase pofta de vorbă.

— E simplu, interveni și Auxentius. Dacă greșim direcția, timpul nu se va mai scurge așa

repede, și vom observa asta.

Nu era foarte sigur de acest lucru; se bizuia mai mult pe Dan, deși nu avea un motiv anume pentru a-i acorda încrederea sa. Petru și mai ales Gelu fuseseră suspicioși în ceea ce-l privea pe tânărul tăcut și ciudat, încă din clipa când le ieșise în cale. Văzuseră și ei ceva misterios în persoana lui și, chiar dacă nu voiau să recunoască, se temuseră. Modul în care se comporta, veșmintele sale, siguranța de care dădea dovadă în tot ceea ce făcea, precum și dezinteresul său față de nimicurile lumești intrigau chiar și niște oameni ca aceștia, care întâlneau multe la viața lor.

— Mă simț grozav dă rău! anunță guralivul muntean, în unul dintre dese popasuri pe care le făceau. Parc-arde un foc în mine...

La fiecare o sută de pași erau nevoiți să se oprească pentru a mânca și a bea. Și aproape la fel de des câte unul dintre ei se depărta de grup pentru a se ușura.

— E normal, spuse Auxentius, a cărui barbă îi acoperise pieptul. Doar ne luptăm cu timpul. Dacă răzbim pînă la înger, chinul ăsta o să merite.

— Și dacă nu? vorbi Petru. Mîncarea e ca și terminată, apa la fel...

— Trei săptămîni am răbdat dă sete, interveni Gelu, pînă vremea când eram călăuză-n deșertu' Africii. Iar cînd...

— Să mergem! porunci Dan și ceilalți îl ascultară.

Ritmul lent în care avansau îi creștea nerăbdarea de a-și confirma așteptările; trecuseră aproape patruzeci de ani de cînd auzise legenda îngerului adormit. La început nu o luase în seamă, ca pe orice alt mit care anima viața searbădă a oamenilor. Apoi, în urma unei discuții cu un bătrîn vraci scandinav, pricepuse că este posibil ca lucrurile să aibă un sîmbure de adevăr, însă cu totul altul.

Cei patru păseau în urma lui, atenți să nu stîrnească prea mult praf. Pulberea fină le intra cu ușurință în ochi, în nas și gură, lipindu-li-se pe limbă, topindu-li-se în gît, îngreunîndu-le respirația cu un gust neplăcut.

— Mi-i sete rău! se plînsese Tudora la scurtă vreme după ce sfîrșiră apa.

— Și foame, completă tatăl său.

— Rezistați! Și în nici un caz să nu vă atingeți de apa sfințită! insistă Auxentius. Fără ea nu-l vom putea trezi pe înger.

Fiecare avea legată la gît cîte o sticlută cu apă sfințită adusă tocmai din Palestina. Fiecare în afară de Dan, care purta numai un medalion de argint.

— Nu mai pot! Crăp aci dacă nu mînc ceva! anunță Gelu, apoi începu să scormonească în pulberea cenușie. Trebe să fie ceva de mîncat. Doi ani am vînat pînă stepă... găsești ceva de cauți.

— Stai blînd, omule! încercă Petru, care-i era alături, să-l potolească.

Văzuse de mai multe ori oameni înnebuniți de sete sau foame; chiar el suferise în două rînduri din lipsă de apă, cel mai groaznic lucru ce ți se poate întîmpla în largul mării. Munteanul nu-l ascultă și, opintindu-se din toate puterile, încercă să tragă afară ceva. Căzu pe spate, sub privirile celorlalți, ținînd în palme un craniu uman.

— Ptiu, drace! urlă el în timp ce tigva i se sfărîma în mîini, acoperindu-l cu o pulbere alb-cenușie.

În tăcere, Petru îl ajută să se ridice și să se scuture. Nu-l surprindeau prea tare cele întîmplate, în schimb începuse să se simtă apăsător de întinderea pustiului; îi lipseau mișcarea ritmică a valurilor și scîrțîitul catargelor.

— Acum, zise Auxentius privind în jur, știm pe ce călcăm.

Porniră din nou. Fiecare pas le creștea chinul, dar Dan părea atît de sigur pe sine, încît însoțitorii săi îl urmau supuși. Învățase cum să-i domine pe

ceilalți încă de pe vremea în care era ucenicul bătrînului dac. Dacă nu reușea să-i controleze, fie și numai pentru cîteva clipe, așa cum se întîmplase cu munteanul, risca să nu poată continua drumul pînă la capăt. Iar acum devenea tot mai convins de faptul că nu greșise, că acela care dormea în mijlocul acestui ținut rupt de realitate era un semen al său venit să găsească legătura cu lumea de dincolo.

— Tătucă, stăi o țîră! se rugă Tudora, făcîndu-i să se întoarcă spre ea.

Se opri, lepădîndu-și încălțărilor în praf, iar acum privea nesigură spre cei patru bărbați.

— Ce-i, fă?! se rătoi Gelu, dar apoi își dădu seama dintr-odată că fata se înălțase, că pieptul îi crescuse binișor, iar șoldurile întindeau la maximum pînza de cînepă aspră ce le acoperea. Măi să fie, se minună el, așa poznă nu gîndii!

Se scărpină în cap vreme de cîteva clipe, apoi, luminîndu-se, spuse:

— Iream croitor pă malu' Rinului!

Își lepădă de pe umeri pelerina ponosită, apoi încropi, folosind cuțitul și puțină sfoară, un veșmînt pe care i-l dădu mîndru Tudorei.

— Muierile ăstea! zise el, îndepărtîndu-se laolaltă cu ceilalți.

După ce se îmbracă, fata îi prinse din urmă, ridicînd nori străvezii în spatele său. Petru o privi cu coada ochiului, cercetînd modificările trupului ei. Socoti că trecuseră ceva ani, de vreme ce se schimbaseră atît de mult. Apoi se privi și pe sine; corpul îi slăbise vizibil, părul îi încărunțise, iar cicatricele i se zbîrciseră. Partea bună era aceea că se obișnuise cu senzațiile permanente de sete și de foame. Și ceilalți îmbătrîniseră. Gelu albise complet și spatele i se încovoiasă simțitor. Chipul supt al lui Auxentius își pierduse alura tinerească, iar barba i se unise cu părul într-o coamă deasă. Numai Dan își păstrase înfățișarea. Era doar puțin mai palid și mai tras la față. Își spuse că putea fi

unul dintre copiii îngerului, iar ei să nu-și fi dat seama de acest fapt.

— Ce-i, tătucă? întrebă tînăra, sprijinindu-și tatăl.

— M-au lăsat puterile...

Petru și Auxentius îl ajutară să se așeze. Din mijlocul chipului încrețit, uscat ca o smochină, ochii săi îi priveau neputincioși.

— Ia să vedem, cugetă Dan, studiind-o pe Tudora. Putem spune c-au trecut vreo zece ani... deci ești trecut bine de șaptezeci.

— Ce facem? întrebare cei doi într-un glas.

— Simplu, am să-l conduc înapoi pînă își mai revine, apoi el își vede de drum, iar eu mă întorc.

— Vreau s-ajung la sfîntu' înger! șopti Tudora.

— Mergi, fă... că io m-oi dăscurca, îi dădu tatăl încuviințarea. Ș-așa, nu gîndeam io c-o s-ajung pîn-aci. Un grec nebun mi-o zis dă locul ăsta... într-o temniță... în țara sîrbească...

Susținut de Dan, Gelu se îndepărtă încet.

— Ce-ar fi să ne odihnim puțin? spuse Auxentius, privindu-i pe cei doi plecînd. Simt c-aș putea dormi o mie de ani!

Se așezară în pulberea înecăcioasă, ferindu-și fețele cu palma. O liniște deplină îi cuprinse, acoperindu-le pînă și răsuflarea. Apoi un vînt puternic se stîrni brusc și, înainte ca ei să poată reacționa, îi smulse de jos, amestecîndu-i în praf. Încercară să strige, dar cuvintele li se înțepeneau în gît, iar șuieratul aerului despîcat le sfîșia timpanele. Curînd înțelesesă că furtuna îi purta pe urmele munteanului. Îl zăriră curînd, fugind din calea lor. Prea încet însă, pentru că acum ei aveau aripi, gheare și colți cu care să-i sfîșie trupul pentru a-și potoli foamea. Apoi vîntul îi aduse înapoi, izbindu-i de pămînt.

Tresăriră ca la un semn, ridicîndu-se grăbiți în picioare.

— L-am visat pă tătuca! spuse tînăra speriată.

— Știu, și eu, răspunse Petru, pipăindu-și armele – un topor scurt de abordaj și un hanger încrustat cu smaralde, singurul lucru de preț aflat asupra sa.

— E doar un vis, interveni Auxentius, chiar dacă unul groaznic.

Se opri; vedeau cu toții apropiindu-se silueta înaltă a lui Dan. Se grăbiră să-l întâmpine, nerăbdători să afle soarta munteanului.

— E totul în regulă! îi liniști Dan. A-ntinerit văzînd cu ochii. Voinic ca un taur și vorbăreț așa cum îl știți. Spunea că o să scoată ceva bani acum, că știe calea și poate să-i îndrume și pe alții aici.

— Prost bătrîn, șopti pentru sine Auxentius, pînă atunci o să-l trezim pe înger.

— Da, dar vor trece ani buni, îi răspunse Dan, făcîndu-l să tresară.

Avea noroc că cei doi bărbați erau atît de creduli; de fapt se temeau de propriile lor gînduri, ca toți oamenii, și acest lucru îi făcea mai ușor de manipulat.

Reluară înaintarea obositoare; oasele le atîrnau grele, ca de plumb, iar sîngele împutinat și îngroșat li se poticnea prin trup.

— Am avut un vis tare urît, toți trei același, vorbi Petru cînd simți că cenușiu pustiu stă gata să-i tulbure mintea. Se făcea că bem sînge și părea că ne place. Parcă mai simt și acum gustul.

— Aici nimic nu poate fi normal, răspunse Dan.

Cuvintele sale nu-l mulțumiră pe Petru; visul acela fusese prea groaznic și prea real. Încercă să-și alunge gîndul din minte, pentru că orice gînd îl obosea enorm acum. Merse în tăcere, pășind din ce în ce mai greu.

Observase că, la întoarcere, chipul lui Dan își recăpătase culoarea, iar ochii îi străluceau din nou. Nu mai conta însă; acceptase tovărășia lui cu inima îndoită, dar acum nu mai putea da înapoi. În lungii ani de piraterie pe mările Africii învățase să nu

bată în retragere, chiar dacă lucrurile luau o întorsătură urâtă. Sabia lungă și grea, portul nobil, vorba puțină și cumpătată îi arătaseră că Dan era un conducător înăscut. Iar zbuciumul dinlăuntrul lui, care răzbea prin privire, îi adevărase faptul că avea de-a face cu un căutător, veșnic nemulțumit, veșnic nepotolit. Zodia celor fără de liniște și de pace.

— Mai poți, bădie? îl întreabă femeia.

Petru studie pe rînd chipurile celor trei, apoi își simți răsuflarea grea, spatele îndoit și picioarele nesigure. Tudora, acum femeie la aproape patruzeci de ani, era indiciul cel mai clar că vârsta îl ajunsese și pe el. Coama lui Auxentius se amestecase cu alb din belșug, iar pielea i se zbîrcise pe trup. Palid și tras la față, Dan îl țintuia cu ochii. Vedea în albastrul lor furia mării, ca o amintire pierdută pentru totdeauna.

— Păi... e timpul să fac calea întoarsă, recunosc eu el. Văzul mi-a slăbit, iar mădulele nu m-ascultă.

Fără nici o vorbă, Dan îl prinse de mîină și-l trase încet, ca pe un copil, pe drumul de întoarcere.

Tudora și Auxentius îi urmăriră o vreme cu privirea, după care se așezară încet în colbul moale, îmbrățișați strîns, fără nici o vorbă. Pătura de praf îi învălui odată cu vîntul stîrnit pentru ei anume, smulgîndu-le hainele, aruncîndu-i apoi unul în altul, chinuindu-i cu poftele neîmplinite. Bărbatul pătrunse cu totul în trupul nedesfăcut pînă atunci, topindu-se în el ca apa în nisipul uscat. Se simți mistuit cu pasiunea tuturor femeilor pe care le atinsese vreodată. Cînd între ei se strecură corpul neputincios al lui Petru, se năpustiră asupra lui, devorîndu-l complet, și asta îi aduse în culmea satisfacției, făcîndu-i să explodeze în mii de bucați. Apoi se liniștiră, goi, în pulberea de oase.

Se ridicară fără să se privească, îmbrăcîndu-se în grabă. Dan se apropia cu același mers sigur, netulburat. Purta la gît sticluța cu apă sfințită.

— Mi-a dat-o Petru, le-o arată el. Dar ce-i cu voi?

— Vise negre, șopti Auxentius, ferindu-se să se uite în ochii lui. Dar văd că-ți priește drumul.

Nu primi nici un răspuns, așa că porni în urma lui. Nu merse mult și auzi din urmă strigătul femeii:

— Stăi! Stăi o țiră... Mă doare...

Se întoarseră spre ea și-i văzură pînțele umflat peste măsură. Auxentius evită privirea încruntată a lui Dan și ridică din umeri.

— Repede, s-o ajutăm! porunci acesta și bizantinul se grăbi să-i dea ascultare.

Tudora născu repede, cu foarte puțină durere.

— Elena să fie numele ei! grăi Auxentius, ridicîndu-și pruncul în brațe. Iată unul dintre copiii îngerului! continuă el după ce curățăra fetița, încredințîndu-i-o mamei sale. Născut pe tărîmul morții, fără cale de întoarcere... N-ar fi trebuit să întîlnim și alții pînă acum?

— Ai răbdare, spuse Dan, vor apărea curînd. Uite, cred că ne apropiem de sălașul îngerului! arată el în jur.

Peisajul se schimbase ușor; praful nu mai era chiar atît de uniform, mici dîmburi ridicîndu-se ici și colo, dezgolind pe alocuri resturi de oase.

Pentru o vreme înaintarea li se păru mai ușoară. Pășind ultima, Tudora își acoperea fiica cu șoapte și mîngîieri liniștitoare. Copilul creștea sub ochii ei, fără vreun fel de hrană ori îngrijire. Curînd reuși să meargă singur și să rostească primele cuvinte. Cînd se înălță suficient, Auxentius îi aranjă una dintre hainele sale, acoperindu-i goliciunea. La puțin timp după aceea, bizantinul căzu în genunchi.

— Mă lasă inima, șopti el. Nu pot merge mai departe.

— Mai e puțin, îl îmbărbătă Dan, deși foamea îl rodea din nou, parcă mai rău ca oricînd.

— Știu... și asta mă chinuie cel mai tare.

Tudora se așeză lângă el și-i luă capul în palme.

— Să ne-ntoarcem, bădie! Noi doi și copilu’.

— Nu se poate! spuse Dan răspicat și arătă spre Elena: Ea aparține îngerului, nu poate părăsi acest tărîm. Lasă-l pe Auxentius să plece. Fata are nevoie de tine aici.

— Ascultă-l, aprobă bătrînul. Urmează-l. Pe el nu-l atinge timpul și nu-l chinuie visele. Eu am să te aștept dincolo.

După ce se ridică și-și scutură nesigur praful de pe veșminte, Auxentius refuză mîna întinsă.

— Plec singur. Mă descurc. Spune-mi numai, te rog, reluă după cîteva clipe de gîndire, ce cauți tu aici? În nici un caz nemurirea, spuse tot el, văzînd că Dan nu-i răspunde.

Lăcrimînd în tăcere și ținîndu-și strîns fiica, femeia se uită îndelung după bărbatul care urmărea dîra de praf rămasă în spatele lor.

— Să ne odihnim puțin! spuse Dan și cele două se supuseră.

Așezate alături, căzură în brațele coșmarului ce le purta pe urmele celui plecat înapoi. Cînd se treziră, încă mai plîngeau.

— E numa’ un vis! spuse Tudora, privind nesigură spre Dan, care le aștepta în picioare.

Îl însoțiră mai departe, iar lui îi era suficient acest lucru. Acum era sigur că va reuși să traverseze ținutul. Foamea ce creștea în el îi măsura trecerea timpului, dar, pentru a fi mai sigur, din cînd în cînd arunca cîte o privire în urma sa, măsurînd schimbările vîrstei asupra femeilor. Tudora îmbătrînise rău, în vreme ce Elena crescuse și se împlinise. Haina reușea cu greu să-i mai ascundă goliciunea, însă tînăra nu se sfia deloc de acest lucru. Părul galben-castaniu îi atingea coapsele, amintindu-i bărbatului de clipe mult mai fericite.

Tresări și le făcu semn celor două să se oprească. Auzea pași în depărtare; reuși în scurt

timp să deslușească în fața lor o formă ce se apropia încet. Simți chiar mirosul străinului.

— Să ne grăbim!

— Nu mai pot, bădie Dan, răspunse Tudora, sprijinindu-se de cealaltă.

Bărbatul privi încă o dată spre omul din zare, apoi îi spuse tinerei:

— Poți s-o duci înapoi.

Nu mai așteptă răspunsul ei; de-a lungul anilor se obișnuise să renunțe cu ușurința la cei de care nu mai avea nevoie, iar acum instinctul îl împingea înainte. Când văzu clar trăsăturile celui ce-i venea în întâmpinare, își mai domoli mersul.

— Domnul fie lăudat! strigă străinul. Credeam că mă va opri bătrînețea înainte să mai văd chip de om!

Și îi povesti lui Dan, pe nerăsuflăte, toate câte pățise. Se numea Anghel și era a treia generație născută în ținutul oaselor. Ai lui, un sat întreg de pe la izvoarele Mureșului, plecaseră cu toții în căutarea îngerului ce doarme, așa cum îi sfătuisese cel mai înțelept dintre ei. Majoritatea se întorseseră când timpul îi încovoiasă, unii pieriseră chiar, dar câțiva făcuseră prunci care continuaseră drumul. Din aceștia din urmă se trăgea Anghel, fiind singurul care răzbise pînă în sălașul îngerului.

— Pe un munte de oase doarme, îngropat pînă la brîu, povesti bărbatul. E uscat complet, doar piele și oase, și cu gura larg deschisă spre cer.

— E mult de mers? îl întrebă Dan.

Simțea cum i se pune un nod în gît, senzație pe care n-o mai avusese de foarte multă vreme. Cele aflate îi confirmau speranța că va găsi un abstinent intrat în somnul morții. Curgerea mult mai rapidă a timpului accelerase probabil fenomenul. Oare de cîtă vreme se afla acolo, de ajunsese să nască legende?

— Păi, cînd l-am întîlnit eram tînăr și-n putere.

— Deci e ceva de mers, spuse Dan, socotind că Anghel trecuse de cincizeci de ani. Atunci, să mergem!

La început, Anghel se strădui să-l descoasă, fără succes însă, așa că porni să vorbească de unul singur.

— Au fost mulți ca mine, umblînd de colo-colo, îmbătrînind și-ntinerind la loc, pînă cînd, cuprinși de neputință, și-au pus capăt zilelor, într-un fel sau altul. Și eu am vrut să mor, cînd am văzut că apa cea sfințită de-o aveam cu mine nu-l trezește...

— Nu-l trezește?

— Nu. Am crezut că n-a fost bună, ori... Dar apoi a venit Maria...

— Maria? tresări Dan.

— Da. N-am văzut ceva mai frumos. Nu mai era tînără, dar nici nu îmbătrînea. Avea chipul palid, așa, ca tine! – și Anghel îl privi brusc cu alți ochi. N-a vrut să-mi spună de ce. Ochii îi străluceau nefiresc de frumos, iar culoarea părului ei n-o pot descrie în cuvinte.

— Avea cumva o aluniță? îl întrerupse Dan, tresărind iar. Aici, pe gît? arătă el cu degetul. În formă de lacrimă?

— Nu... n-am văzut... din cauză părului. De ce? O știi?

Dan nu-i răspunse. Pentru prima oară se gîndise că Maria putea fi în viață, că primise și ea un Lup de Fier din partea lui Scorillo. Un val de căldură îi zgudui corpul și, o clipă, uită pentru ce se afla acolo. Nu îndrăznise niciodată să o caute, deși dorința aceasta îl mistuise zeci de ani. Nici nu mai aflase nimic despre ea. Părea că ființa iubită dispăruse de pe suprafața pămîntului. Apoi, ca o eliberare, hotărîse că era prea tîrziu să o mai caute.

— Mi-a spus, reluă Anghel, că nu apa, ci sîngele omenesc îl va trezi pe... Ea nu credea în legendă, nu credea că e înger acela. Atunci am mers împreună la cel ce doarme, dar dintr-odată s-

a stîrnit o grămadă de praf și-o arătare fîroasă s-a năpustit asupra noastră. Avea patru picioare și două capete!

— Hm... un călăreț și calul său, mormăi Dan.

— Și tare s-a speriat Maria, și-a fugit înainte de-a pricepe eu ce se întîmplă. C-apoi am fugit și eu și de-atunci n-am mai văzut-o, nici pe ea, nici arătarea aceea.

— Mie nu mi-e frică de nici o arătare, Anhele. Așa că du-mă să-l văd pe înger.

Merseră în liniște pînă cînd Anghel îi făcu semn și-i arătă movilele din depărtare.

— Vezi grămezile alea de oase? După ce trecem de ele, va fi una mai mare decît toate. Acolo este.

Părul lui Anghel își recăpătase culoarea închisă cît timp înaintaseră, iar cînd ajunseră lîngă grămada cea mare barba lui se strînsese într-un puf fin, de adolescent, și vocea i se îndulcise. Dar Dan nu avea ochi pentru metamorfoza acestuia; gîndul că va putea afla în sfîrșit taina blestemului său îl tortura teribil. Cel care reușise să se cupleze la tărîmul dintre lumi suferise îngrozitor vreme îndelungată, chinuit de foamea sîngelui, dar, cu siguranță, sacrificiul meritase. Abstinentul știa acum care este calea de urmat; în curînd va afla și el.

— Acolo! Sus! indică Anghel.

Urcară repede, deși resturile de oase alunecau și se sfărîmau ușor sub pașii lor. Dan găsi corpul uscat din vîrf exact așa cum îl descrisese celălalt: o mumie perfectă. Timpul destrămase hainele ori alte lucruri pe care le avusese cu sine cel numit înger. Părul îi era pe jumătate transformat în pulbere, ochii îi erau uscați, ca două semințe, dar pielea întinsă peste oase o avea încă moale la atingere. Tatuaje ciudate, în culori încă vii, o acopereau în întregime.

— Apasă-ți mîna pe dinții lui ca să lași sînge, spuse Dan.

Tînărul privi neîncrezător dinții lungi și albi ce se ridicau din gingiile uscate, dar îi urmă sfatul. Priviră cum picăturile de sînge se scurgeau încet, topindu-se apoi în gura larg deschisă.

Limba strînsă ca o sfoară veche prinse să se umfle, apoi trupul înțepenit se smuci cu un urlet prelung și se aruncă asupra lui Anghel, rostogolindu-l pînă jos. Dan așteptă cîteva clipe, după care coborî și el, fără grabă.

De pe leșul sfișiat se ridică un bărbat cu trăsături aspre și priviri sălbatice, care-i vorbi precipitat:

— Să fugim! Derzelas...

— Liniștește-te. Sînt aici ca să te apăr. Sînt Dan Urs, ultimul slujitor al lui Zalmoxis! spuse apăsător, urmărind cum celălalt se calmează.

— Sînt Oroles, din neamul bessilor. Dar să fugim! insistă el și Dan acceptă să-l însoțească.

— Ce-ai aflat? îl întreabă pe Oroles. Spune-mi.

— M-am retras aici de bunăvoie, fără sînge omenesc. Am sperat ca suferința trupului să-mi elibereze sufletul oropsit.

— Ce-ai aflat?! strigă Dan, smucindu-l de umăr.

— Ce-am văzut eu nu poate fi spus, ci doar simțit! se răsti bessul, înfruntîndu-i privirea. Oricît de groaznice ar fi caznele acestei lumi, dincolo trebuie să te aștepți la mult mai rău. Este tot ce-mi amintesc acum. Am greșit, nu aceasta este calea! Tot chinul meu a fost în zadar! Înțelegi? Pentru că dincolo nu există timp, nu există ordine, totul se petrece deodată... E groaznic! urlă el, lovindu-și fruntea cu pumnul.

Dan scrîșni din dinți; chiar nu știa nimic sau nu voia să-i spună?

— Dar despre ritual ce știi? Știi cum să torni fierul pur?

— Nu... nu știu cum se face. Cel care mi-a dat Lupul de Fier a fost un biet sclav de pe malul stîng al Tyrasului. L-am întîlnit la curtea lui Nero,

unde am fost gladiator. Când am înțeles de ce nu-l folosisese el, era deja prea târziu pentru mine. Așa am ajuns un bezmetic fără soartă. Dar tu?

Dan nu se obosi să răspundă. Faptul că nu se alegea cu nimic după ce-și făcuse atâtea speranțe îi încheștase gura.

— Sclavul... sclavul acela, vorbi el în cele din urmă, ce ți-a spus?

— Mi-a spus despre Zalmoxis, zeul nostru. Cum, om fiind, a ascultat la înțeleptul Pitagora. Apoi a trăit printre ktisti, secta tracilor. Așa a ajuns el să se ridice dintre muritori, învățînd să deschidă poarta dintre lumi. Săvîrșind ritualul pentru prima oară. Dar...

Se opri. Auziseră amîndoi furnăitul calului și zăngănitul zalelor.

— Derzelas! se cutremură Oroles, privind cavalerul care le ieșise în cale.

Dan făcu un pas în față și-și apucă sabia cu amîndouă mîinile. O lovitură năucitoare, venită din spate, îl trînti însă la pămînt.

Cînd își reveni, căută zadarnic sabia. Apoi îl văzu în depărtare pe sălbaticul Oroles fugind cu arma sa; foarte aproape în urma lui galopa Cavalerul Trac, ca o furtună ce unea pentru totdeauna țărîna cu cerul prăfuit. Un fulger argintiu sclipea din cînd în cînd în norul cenușiu, conturînd forma jivinei ce-și urma îndeaproape stăpînul.

Durerea din ceafă i se estompă treptat, lăsîndu-i mintea clară. Nu știa ce avea de făcut în continuare, dar era sigur că încă se mai putea întoarce la viața sa omenească.

3

— Hai, du-te și fă precum ți-am zis! porunci Dan, apoi îl urmări pe Ioan cum se așază la masa de lîngă fereastră și-i face semn bătrînului hangiu să i se alăture.

Zoltes rînji spre ceilalți meseni, încrețindu-și fața precum o fiară. Era cel mai în vîrstă dintre ei și ultimul venit în grupul lor. Își curățaseră armele, dar hainele lor erau încă mînjite cu sînge, amintind de festinul din noaptea trecută. După ce mîncaseră pe săturate, hăcuiseră restul barbarilor, nelăsînd unul să scape cu viață.

Asan cel Bărbos, Sestlav Piticul, Toma Ochi de Pește și Roman Flămîndul se cunoșteau mai de mult, încă de pe vremea cînd pădurile Europei puteau fi traversate în liniște, fără teama că vreun nobil apărut peste noapte va cere socoteală pentru încălcarea proprietății. Dan îi strînsese la un loc în speranța că numărul le va fi de folos în căutările lor. Se risipiseră care încotro prin lume, jurînd să se strîngă din nou cînd soarta le va da vreun semn de milă. De data asta așteptase aproape trei ani pînă reușise să-i adune în jurul său. Imediat după ce îl întîlnise pe Oroles și înțelesese că nu poate afla în mod direct secretele lumii de dincolo, chibzuse la modul în care ar putea atrage un demon în lumea reală. Cei patru veniseră fără prea mult entuziasm, pentru că truda le fusese zadarnică vreme de secole și nu se arătau prea încrezători în planul lui, care miza totul pe priceperea Marei, vrăjitoarea cea slută. Și Mara era conștientă de scepticismul lor, fiind clar că, în afară de Dan, nici unul nu dădea doi bani pe iscusința sa.

Cînd Dan venise la ea, o găsisese singură, bolnavă și neajutorată, aflată în pragul morții. Nu înțelesese niciodată de ce anume o salvase: din milă, din interes sau din curiozitate. Aflase mai tîrziu că era singurul om pe care îl adusesese pe drumul sîngelui. Pricepuse repede că el își ura destinul, că nu făcea decît să caute o scăpare din lumea celor fără de scăpare. Mara știa deja despre cele necunoscute muritorilor, pentru că descifrase multe dintre tainele vrăjitoriei după ce o părăsise bărbatul, iar lumea începuse s-o ocolească, alungînd-o în propria-i singurătate. Nu reușise să

înțeleagă ce anume voia el cu adevărat, pentru că ei îi plăcea sîngele, îi plăceau noile puteri, îi plăcea viața, pe care, pînă atunci, nu reușise s-o trăiască. Încercase însă să-i stea alături, să-i aline suferința și să se bucure că-i este tovarășă de drum. Nu-i spusese niciodată că ura cu toată puterea goana lui nebună după Fecioara de Fier, în care numai el credea. Și, mai ales, nu-i spusese că ura imaginea Mariei, iubita pierdută care nu-i dădea pace nici măcar după atîtea secole. Ura însăși ideea că poate exista o astfel de femeie, tînăra și frumoasă, bogată și îndrăgostită, care renunță la tot doar pentru că nu-și dă seama cît de fericită este.

— Și cum îți spusei, moșule, vorbi Ioan după ce goli cana cu vin, îi făcurăm praf pă spurcații ăia! Unu' nu scăpă cu viață!

Hangiul îi turnă băutură și așteptă ca tinerelul să-și continue istorisirea. De cînd ținea hanul, Ștefan văzuse tot felul de oameni și ajunsese să-și cunoască mușteriii numai din cîteva priviri. Iar pe băiatul acesta îl socotise de la început că n-avea prea multă minte, că era slobod la gură și neștiutor.

— Ne umplurăm d-aur, își zdrăngăni Ioan lanțul greu de la gît, după care privi admirativ căciula tătarească pe care o pusese alături, pe masa șubredă din lemn vechi, plin de creștături.

Bătrînul zîmbi pe sub mustați; era mulțumit de întorsătura pe care o luaseră lucrurile. Cu numai o zi în urmă, abandonase totul, fugind din calea năvalei adînc în pădure, alături de ceilalți săteni. Chiar și de acolo auziseră zgomotul luptei și-și făcuseră tot felul de gînduri, care mai de care mai rele. Cînd se lăsase liniștea, spre dimineață, coborîse la han să iscodească și mare îi fusese mirarea cînd îl găsisse nevătămat și plin de mușterii. Se bucurase, mai ales că-i avea drept oaspeți pe aceia care nimiciseră ceata de păgîni; și nu erau oameni de rînd, ci războinici cu dare de mîină, lucru aflat la mare preț prin aceste locuri bătute de soartă.

— Mare bine ne-ați făcut, spuse Ștefan, făcându-și semnul crucii de trei ori. Se vede că bunul Dumnezeu v-a trimis să ne salvați viețile păcătoase. Că nu trec trei-patru ani și iar se abateurgia asupra capetelor noastre.

Aruncă o privire spre femeia și cei șase bărbați care stăteau în jurul celor două mese reunite în mijlocul camerei; plini de arme pînă în dinți, cu haine de preț, dar umblate mult, scumpi la vorbă, dar largi la pungă, străinii voiau să fie lăsați în pace și el le făcuse pe plac. Se putea mulțumi cu guralivul Ioan.

— Da' ia zi-mi, bade Ștefan, îi adevărat ce-auzirăm?

— De auzit se-aud multe... adevărate ori ba, răspunse moșul, îndreptîndu-și spinarea.

— Apăi, auzii despre o grozăvie cum alta nu mai auzii, continuă tînărul după ce mai luă o înghițitură. Cum că prin locurile ăstea ar fi un moroi dă umblă noptile și-nspăimîntă muritorii.

Hangiul păli o clipă la față, apoi își șterse fruntea transpirată. Oftă încet, după care își trecu mîna prin părul alb.

— Ai auzit bine. E Ana, soră-mea.

— Cum vine asta, moșule? se opri Ioan din băut. Cum adică-tea?

— E o poveste veche, de pe vremea cînd au ajuns tătarii pe-acîi întîia dată.

Se opri cîteva momente, retrăind amintirile celor întîmplate, apoi continuă cu tristețe în glas:

— Eu n-aveam decît vreo cinci-șase ani. Trăiam cu tata și cu soră-mea în hanul vechi. E la vreo patru-cinci ceasuri de mers de-acî. Se mai văd încă resturile. Era locul mai bun acolo, la întretăiere de drumuri, cu vad bun la trecători, dar și mai în calea dușmanilor. Tata era om de mare ispravă și, chiar dacă o pierduse pe mama, ținea cîrciuma și curtea de te ungea la suflet să vezi o casă așa îmbelșugată. Cînd a apărut hoarda, ca din senin, totul s-a dus... I-au spintecat pe toți cît ai

clipi. Tata și oamenii din han, că era plin hanul cu târgoveți.

— Și cum dă scăpași, bade? întrebă tînărul, trăgînd cu coada ochiului spre cealaltă masă, ca să se asigure că erau ascultați.

— Păi, îmi făcusem o ascunzătoare, în joacă, cu mintea mea de copil... sub prispă. Da' s-a dovedit de mare folos atunci! M-am vîrît în ea, mort de spaimă, ș-acolo am încremenit. Soră-mea n-a avut norocul ăsta, sărmana. Au prins-o spurcații și-au început s-o batjocorească. Numai doișpe-treișpe ani avea, sāraca, dar așa copilă frumoasă eu n-am mai văzut în toată viața mea. Nu că mi-era soră!

— Ș-au omorît-o?

— N-a vrut bunul Dumnezeu să-i aline durerea așa ușor. Trei zile au tot siluit-o în fel și chip... că eu auzeam aproape tot chinul ei de unde eram... și erau mai bine de douăzeci, cred eu. Iar în a treia zi, o fi prins un cuțit ori altceva și-a încercat să-și pună capăt zilelor, dar n-a reușit decît să se rănească. Blestemații, de ciudă, mai rău au chinuit-o, că i-am găsit apoi sîngele împrăștiat în toată casa. Așa s-a plîns și a gemut încă o zi, pînă cînd Domnul s-a milostivit și i-a eliberat sufletul.

Hangiul se opri, oftă din nou, după care goli dintr-o înghițitură cana de vin, lăsînd cîtiva stropi să-i cadă pe cămașa albă, din pînză aspră de cînepă. Își șterse apoi gura cu mîneca, răvășindu-și barba și mustățile.

— Ș-apoi?

— I-au aruncat leșul afară, în praf, la cheremul vietăților, și-au continuat să petreacă pînă au dat gata toată mîncarea și băutura. Apoi și-au luat prăzile și-au plecat. În a șasea zi a fost asta. Ce-a mai rămas din soră-mea au zvîrlit în fîntînă.

— Mare ticăloșie!

— Mare, într-adevăr! După dîra rămasă în țărînă am văzut... Că și eu, după atîtea zile de

foame și sete, abia mai mișcam. Noroc c-a trecut pe-acolo o ceată din oastea noastră. Așa am scăpat eu, cu voia Celui de Sus.

— Mare noroc! confirmă Ioan. Da' dă ce ziseși că-i moroi?

Moșul nu se grăbi să răspundă, deșertînd mai întîi vinul din ulcica mare, încrustată cu flori colorate, în cămile din fața lor.

— Eheei... Nici eu n-aș fi crezut, băiete, dacă n-aș fi văzut cu ochii mei.

— Adicăte! ce văzuși? întrebă Ioan, ai cărui ochi începuseră să sticlească. Văzuși moroiul? Îl văzuși?

— Ba bine că nu! Cînd tinerețea mi s-a dus, după cum a hărăzit Domnul să fie pe lumea asta, m-am tras și eu înapoi prin locurile astea. Am ridicat crîșma asta... mi-am luat muiere... Auzisem eu de la oameni vorbe despre moroiul de la hanul ars, da' nu le-am dat crezare. Știi cum sînt oamenii, slobozi la gură și fără prea multă judecată... după voia Domnului.

— Că bine ziseși! Și moroiu'?

— Păi, continuă Ștefan, acum vreo zece ani, într-o noapte cu lună plină, după cum auzisem eu, m-am dus să văd. Mai mult așa, ca să dau cu tifla la toți ăștia...

Tînărul îi sorbea vorbele, deopotrivă cu vinul negru din cana scobită în lemn de dud. Era mulțumit că făcuse pe placul stăpînului, aflînd că nu bătuseră degeaba atîta cale pînă aici. Iar băutura îi dezlegase mintea, lăsînd-o să zburde slobodă alături de povestea moșului.

— Era o vreme rece, de toamnă timpurie, și un cer senin, neumbrit nici măcar de cel mai prăpădit nor. M-am apropiat de han... Încă mai știam curbele drumului, că nu s-a schimbat aproape deloc, urmează coama dealului. Cînd calul a prins să dea semne de sperietură, l-am lăsat în urmă, priponit bine. Am dat roată vechiului han... o grămadă de piatră și lemne putrede.

— Și?... Și apoi?

— Apoi... am auzit un suspin. M-a luat cu fiori, de-am încremenit o clipă. Da' tot n-am crezut! Mi-am zis că mi s-a părut ori că mă-nșelase vreo vietate a nopții. Când s-a auzit iar, aproape că m-am scăpat pe mine. Da, da! confirmă hangiul, văzînd uimirea celuilalt. Așa cum îți zic. Mi-am luat inima-n dinți și m-am îndreptat spre fîntîna părăsită, și cu cît mă apropiam, cu atît mai tare și mai clar se auzeau gemetele!

— Moroiu'? șopti tînărul.

— Când mi s-a arătat pe de-a-ntregul, ridicîndu-se din fîntînă, m-am pierdut de tot cu firea. Aș fi rupt-o la fugă dacă nu mi-ar fi înghețat picioarele! Am recunoscut-o imediat: era sorămea, Ana! Aceeași copilă pe care o știam, la fel de frumoasă... și îngrozitor de tristă. Suspina și plîngea exact așa cum o auzisem atunci, din ascunzătoare, și fiecare geamăt al ei rupea cîte o bucată din inima mea.

— Da-ți zise ceva? Vreo vorbă?

— Nu. Da' nici nu era nevoie! Că pe fața ei vedeam tot ce-ar fi voit să spună. Că simțeam și eu toată durerea ei... tot chinul... și-așa mă împietrise cu totul, că nici măcar ochii nu puteam să mi-i întorc de la dînsa, sărmana... Cu voia Domnului, un petic de nor, ivit ca printr-o minune, a umbrît pentru cîteva clipe fața lunii, făcîndu-i chipul să pălească. Așa mi s-a descătușat trupul, de-am putut să fug.

— Așa care va să zică... Chiar Ana fuse?

— Chiar ea, băiete. Se pare că sufletul ei se tot chinuie, că n-a avut parte de cele creștinești... Și de-atuncea eu nu m-am apropiat de acele locuri! Și așa să faceți și voi... că e lună plină în vremea asta! ridică el glasul spre ceilalți oaspeți. Eu unul mai bine mor decît să mai dau o dată ochii cu dînsa!

— Ei, n-am io teamă dă asemenea lucruri! își umflă Ioan pieptul. Că stăpînul meu e ca o pasăre a

noptii, fără frică de nimic. E om dă mare ispravă, iar stăpîna-i tare bună la suflet, chit că-i urîță mai ceva ca dracu'! șopti el spre bătrîn. Și ailaltî, doar îți spusei, care mai de care mai aprig și mai viteaz. Io nu știu...

Se opri, înghițindu-și vorbele ce-i stăteau pe limbă. Își încălcase promisiunea de a nu vorbi nimănui despre stăpînul său. Sorbi restul de vin, apoi își sprijini capul, greu, pe masă. În spatele lui, Dan și tovarăși săi urmăriseră atenți istoria hangiului. Femeia le făcuse de cîteva ori semn că fantoma descrisă de moșneag era ceea ce căutau ei.

Pentru Mara, drumul acesta alături de atîția bărbați era o adevărată tortură. Simțea că Dan nu mai era doar al ei, că trebuia să-l împartă cu toți acești străini. De cînd o eliberase din chinuri cu o simplă mușcătură, îl urmase pretutindeni ca o umbră, ca slujitorul cel mai fidel.

Cînd Dan se hotărîse să-l adune de pe drumuri pe Ioan, aproape un copil, ea îi înțelesese nevoia de a avea un discipol, chiar dacă la început nu agrease prezența acestuia. Se obișnuise apoi cu el, îndrăgindu-l chiar, ca pe fiul pe care soarta i-l refuzase.

— E timpul să mergem. spuse Dan, ridicîndu-se.

Nedumerit, hangiul îi veni în întîmpinare.

— Da' s-a-nnoptat afară. Credeam că rămîneți pînă-n zori...

Nu primi nici un răspuns, așa că numără banii pe care tînărul îi scoase din pungă, apoi făcu o plecăciune stîngace.

— Și el? arătă spre băiatul care dormea pe masă.

— El mai rămîne, spuse bărbatul. Ne ajunge din urmă mîine.

Fără să mai pună vreo întrebare, Ștefan îi conduse la grajdul în care se odihniseră caii. Apoi, după ce încălecară, îi salută rînd pe rînd plecîndu-și capul, după cum era obiceiul prin partea locului.

— Tare nenorociți sînt oamenii de pe aici! vorbi Roman, acoperind zgomotul copitelor. Și foarte puțini...

— Sînt fugiți în munți, răspunse Dan, mai mult pentru sine. Dar să ne grăbim! ridică el glasul.

Galopul îi purtă printre dealuri dezgolite ce flancau drumul adîncit în pămîntul uscat, neînsemnat de nimic altceva în afară de urmele trecătorilor. Lumina punctată a stelelor se pierdea în aceea mai puternică a lunii rotunde, care le arunca umbrele cale de zeci de pași.

Îndemnîndu-și murgul, Mara se apropie de Dan, atrăgîndu-i atenția pentru a vorbi prin semne. Limbajul pe care numai ei doi îl știau îi ferea de urechile celorlalți. „Chiar ai încredere în ei?” întrebă vrăjitoarea. „Vezi-ți de treabă!” veni răspunsul sec. „Nu uita că totul depinde de tine!” Femeia era un simplu pion în planurile sale; nu se încumetase să folosească Lupul de Fier pentru a o smulge din ghearele morții, așa că pentru ea ritualul nu exista și deci nici șansa de a-și recăpăta existența trecătoare.

Cînd miezul nopții trezi urletele lupilor, bărbatul uită pentru o clipă unde se afla, lăsîndu-se cuprins de amintirile vremurilor pierdute. Nu mai călcase niciodată în pădurile prin care hoinărea cîndva alături de Scorillo; îi era teamă că va găsi o altă imagine decît cea care i se tipărise în minte. Doar glasul fiarelor era mereu același, oriunde l-ar fi întîlnit. „Derzelas e invincibil!” părea să strige sălbaticul cîntec. Avea să afle foarte curînd dacă acesta era adevărul despre cavalier.

— Acolo? arată micul Sestlav spre dreapta, unde se ridica din noapte o grămadă de bolovani.

Struniră caii, privind în întunericul străveziu; luna părea să ardă mai tare ca oricînd, desenînd forme ciudate în fața lor. Mara porni înainte, simțind apropierea de pragul lumilor. Se duse țintă spre resturile fîntîinii, iar cei șase bărbați o urmau

îndeaproape, în tăcere, așezându-se apoi în cerc, așa cum plănuiseră. Un geamăt surd, ieșit din adâncuri, îi încredință că găsiseră locul căutat.

— Să poftească numai! spuse Toma, ai cărui ochi prinseseră să se rotească în toate părțile, semn că tensiunea îl cuprinsese.

— Da, să poftească blestematul ăsta de cavalier! strigă și Asan, trăgând din teacă sabia lungă și lată, care-l făcuse faimos în turniruri. Tare aș vrea să știu ce gust are sângele lui!

— Și eu! rânji Zoltes, după cum obișnuia.

Un hohot de plîns le acoperi cuvintele odată cu ridicarea copilei în cămașă albă, stropită cu sânge negru și pătrunsă de viermi lungi, ca niște sfori vii. Doar chipul palid păstra frumusețea pierdută, spălat de lacrimile ce curgeau neîncetat din ochii mari, albaștri, ce nu clipeau nici măcar o dată.

Mara descălecăse deja, apropiindu-se de fantoma Anei; îi dădu ocol, presărînd în jurul ei frunze uscate de izmă, bucăți de piele de broască, pulbere de oase și stropind totul cu venin de viperă neagră. Imaginea fetei păli o clipă, pentru a apărea apoi și mai puternică.

— O, voi, demoni ai întunericului, și voi, îngeri ai luminii! șopti femeia, așezându-se în genunchi. Lăsați-o pe cruda Gebeleiz să ia acest suflet blestemat! Demonii ai întunericului și îngeri ai luminii, aduceți-o pe Gebeleiz în locul copilei, blestem pentru blestem să fie!

Vrăjitoarea își repetă descîntecul pînă cînd trupul din fața sa începu să tremure, să se tulbure, sfîrșind în flăcări cenușii. Imaginea se limpezi apoi, înlocuind chipul chinuit cu unul crud și ochii înlăcrimați cu unii fierbinți.

— Tu m-ai chemat? vorbi fantoma, ațintindu-și privirea asupra Martei.

— Eu, Gebeleiz, blestemat să-ți fie numele în veci! Ți-am deschis poarta dintre lumi ca să mi te supui!

— Te ascult, stăpînă! rosti Gebeleiz, și vocea tunătoare se rostogoli peste capetele lor.

— Mai repede! strigă Roman spre femeie, abia stăpînindu-și armăsarul, dar aceasta continuă netulburată.

— Vorbește-mi despre începuturile noastre... despre drumul sîngelui... despre ritualul Lupului de Fier... despre...

— Nu acesta e începutul! se răsti demonul; privirea îi devenise arzătoare, aruncînd luciri stranii asupra ruinelor vechiului han. Ritualurile au apărut mult mai tîrziu, cînd drumul sîngelui s-a ramificat.

— Dar Derzelas? o întrerupse Mara. De ce ne hăituiește?

— Nu pe tine te caută cavalerul! În marea sa înțelepciune, Zalmoxis și-a învățat războinicii să se ajute de ritual pentru a fi neînfricați în luptă, iar apoi să se întoarcă la traiul omenesc. Dar cîtiva dintre cei netrebniți, jinduind la nemurirea nemeritată, au prădat Kogaionul cel sfînt și-au risipit în lume Lupul de Fier. Atunci marele zeu a cerut ajutorul sectei Ktist, care-l îndrumase în dobîndirea puterii sale asupra lumii demonilor. Așa a pornit Derzelas, războinicul Traciei, în căutarea celor ce-au batjocorit cuvîntul divin. Și va zădărnici orice încercare de încheiere a ritualului. Astfel ca pedeapsa blasfemiatorilor să fie veșnică... asemenea tuturor damnaților!

— Și cum se poate scăpa? Cum putem încheia ritualul?

Un nechezat zgudui valea, făcînd războinicii să ridice săbiile. Valurile ce măcinau pămîntul de sub ei îi încredințară că acea clipă de care se temeau cu toții sosise deja.

— Continuă! o îndemnă Dan. Află tot, te apărăm noi, Mara!

Femeia se întoarse spre demonul smuls din chinurile tărîmului dintre lumi, în timp ce, acoperind razele lunii, Cavalerul Trac galopa spre

ei. Peisajul se schimba în jurul lui, luînd forma ştearsă a haosului din care venea. Armura îi zăngănea de parcă o mie de oameni se năpusteau asupra lor, copitele brăzdînd pămîntul prea moale pentru a suporta povara, scuipeînd ţărîna în cele patru zări. În urmă alerga uriaşul lup argintiu, strălucind în lumina difuză, înghiţind lacom aerul ce-i stătea în cale.

Prima lovitură o primi Aslan, care, deşi aştepta atacul, nu reuşi să reacţioneze la timp, prăbuşindu-se cu tot cu cal. Zoltes îi veni însă în ajutor, alungînd fiara ce-l pîndea aproape, ajutîndu-l să se ridice şi să încalece la loc.

Zguduind pămîntul, Derzelas se rotea cu o iuţeală incredibilă în jurul lor, forţîndu-i să dea înapoi, strîngîndu-i într-un cerc fără de scăpare. Părea că loveşte cu zece braţe deodată, săbia lui desfăcîndu-le armurile ca pe nişte coji uscate, în timp ce armele lor ricoşau boante din scutul lui, pe care lucea conturul fecioarei.

— Să atacăm! urlă Sestlav, rotindu-şi buzduganul deasupra capului.

Piticul îşi forţă calul să înainteze spre adversar; fu despicat în două cu o singură lovitură. Dan îi luă locul, trecînd peste jumătăţile de trup ce încă se mai zbăteau. Aruncă o privire spre Mara, care se apropiase atît de mult de femeia-demon, încît păreau contopite într-o singură făptură bicefală; îşi spuse că toată truda lor va fi răsplătită dacă vor afla calea de a deveni oameni din nou.

— Laşule! urlă Zoltes în urma lui Roman, care se pierdu în noapte, fugărit de lupul cavalerului. Blestemat să-ţi fie neamul!

Rămaşi doar patru în jurul fîntîinii părăginite, războinicii se strînsesă unul lîngă altul, contraatacînd împreună. Derzelas lovi fulgerător, împingîndu-i înapoi; sabia sa sparse scutul şi reteză de la încheietură palma dreaptă a lui Dan, doborîndu-l din şa. Tînărul se rostogoli şi reveni în picioare, la timp pentru a vedea arma cavalerului

țintindu-i inima. Cu un țipăt disperat, Mara îl împinse într-o parte și primi ea lovitura ce-i era destinată, căzînd apoi în fața lui, cu pieptul plin de sînge.

Dan se aplecă asupra ei, străduindu-se să nu simtă căldura din brațul ciuntit, în timp ce ceilalți reușiră să respingă atacul.

— Ce-ai aflat? Spune-mi!

Femeia se încordă toată, răsucindu-și trupul ca un șarpe decapitat, apoi buzele i se deschiseră larg, lăsînd jetul de sînge să țîșnească.

— Fugi! șopti ea cu mare greutate. Ascultă-mă, Dane... trebuie să fugi!

Șuvoiul îi năpădi pe nas, pe urechi și pe gură, cuprinzîndu-i fața și spărgîndu-i ochii.

Bărbatul se ridică, sprijinindu-se de sabia sa, căutînd imaginea demonului din fîntînă. Nu o regăsi însă și înțelese că nu mai avea nici o șansă. Blestemul sîngelui îl va urma peste tot și pentru totdeauna. Un val de fierbințeală îi spulberă privirea și-i sfărîmă auzul, trimițîndu-l pentru cîteva clipe în negura ce-l aștepta dincolo, în abisul celor damnați. Durerea din mîna retezată îl ajută însă să-și vină în fire, eliberînd asupra sa disperarea pînă atunci ținută în frîu.

Dintr-un salt ajunse în spinarea calului, apoi țîșni în galop pe lîngă ruinele hanului. Nu privi în urmă; zgomotele luptei, care ținteau cerul în spatele său, îl mîneau tot mai departe de locul sfîrșitului. Undeva dincolo de dealul dinspre miazăzi, un urlet prelung tulbură noaptea, mărturie că și Roman pornise pe calea chinului veșnic.

Struni armăsarul pentru cîteva momente. Înghiți aerul umed ce aducea pînă la el mirosul pădurii, după care reluă goana. Nu îndrăzni să privească înapoi nici măcar pentru o clipă. Îl ghicea pe Derzelas despîcînd pămîntul în urma lui.

Cînd pătrunse în desișul ce înconjura ca un brîu poalele muntelui, se văzu nevoit să descalece și să lase slobod calul. Se regăsi însă îngrozitor de

slăbit, odată ajuns cu picioarele pe solul moale al pădurii. Puterea i se topea cu fiecare pas, iar sabia pe care o țira după el îi făcea și mai anevoioasă înaintarea. Reuși să treacă prin lăstarii ce-i barau calea, căzînd de mai multe ori, rostogolindu-se prin stratul jilav de frunze îmbibate cu noroi, agățîndu-se de tot ceea ce îi putea fi de ajutor.

În cele din urmă, se opri cu răsufierea tăiată, adăpostindu-se în spatele unui stejar. După ce îi reveni suflul, strînse din dinți și privi înapoi. Urcase puțin în fuga sa disperată, așa că acum putea vedea bine dincolo de lizieră. Nici nu era dificil de observat silueta masivă a cavalerului încremenit la marginea pădurii. Doar lupul care i se alăturase în urmărire se agita dintr-un loc în altul, adulmecînd și mîrîind. Fie că-l pierduseră, fie că îi ținea ceva în loc, Derzelas și jivina lui se întoarseră, destrămîndu-se apoi în noapte, și Dan se simți nu ușurat, ci pierdut.

Ochii i se închiseră de la sine, iar freamătul liniștitor al codrului se dispersă într-un vacarm apăsător. Poarta ce dădea dincolo se deschise din nou larg, înfățișîndu-i propriul chip: bucăți mari de os, mucegăite și roase de timp. Pentru că vremea trecuse totuși nemiloasă peste el, iar acum, fără puterea dată de sîngele ce-l ținuse în viață, trebuia să-și poarte singur corpul ruinat.

Pătrunse adînc în inima lumii, tîrîndu-și resturile trupesti, străduindu-se să le țină la un loc. Fiecare mișcare îl scälda în valuri de foc și gheață, îl rupea în bucăți, reconstruindu-l apoi tot mai strîmb, tot mai puțin, tot mai urît. Simțea atît de puternic foamea și setea, că începu să-și mănînce propriile rămășițe. Dar era atît de uscat, atît de sec, încît chinul îi creștea și mai mult. Sîngele tuturor oamenilor ce-au trăit vreodată nu l-ar fi putut potoli. O spaimă animalică îl forța să fugă, dar rațiunea îl obliga să se oprească pentru că fuga nu mai avea rost, pierduse totul.

Un țipăt lung și ascuțit îl destrămă iar, împrăștiindu-l în bezna atotcuprinzătoare. Din trupul Anei, Gebeleiz îl blestema cu vorbe de foc, despicându-l mărunț. Apoi demonul aruncă asupra lui corpul schilodit al fetei, care-l prinse într-o sufocantă și dureroasă împreunare. Săruturile se transformară în mușcături disperate, într-o luptă oarbă, în încercarea de a apuca cât mai mult din celălalt. În cele din urmă, hăul deschis în făptura fetei îl sorbi ca pe un strop de lichid. Se trezi apoi expulzat cu violență din pîntecele neprimitor, într-un șuvoi gros de carne și sînge. Instinctul îl împinse să înghită resturile ce-l înveleau, dar lichidul i se topi în gură, lăsîndu-l și mai golit de vlagă.

Picioarele larg desfăcute ale Anei îl înconjurau din toate părțile, iar burta imensă se contractă iar, împingînd afară un nou trup. Cu zvîcniri ritmice, își făcu apariția capul păros, apărât de coiful aurit, apoi platoșa veche, strălucitoare.

— Vezi tu, spuse Scorillo calm, după ce sîngele îi eliberă fața, nu legiunile romane ne-au pierdut pe noi... Ne-am fi ridicat din nou, mai puternici, dacă nu ne-ar fi supus voința profetului răstignit. El ne-a pierdut neamul.

Dan încercă să-i răspundă, să-l avertizeze, dar limba îi era prea uscată, prea grea și prea dură pentru a mai putea grăi ceva.

— Sînt ultimul din neamul meu... care a fost cîndva și al vostru, reluă dacul după ce ieși cu totul. Sînt ultimul care mai știe ceva din graiul strămoșilor... Sînt ultimul care se mai închină marelui Zalmoxis...

O văpaie mistuitoare îl făcu pe Dan să urle și să sară în picioare. Bătrînul, fata și demonul se pierdură în lumina răsăritului, care se furișa printre ramurile îngreunate de umezeala dimineții. Sub atingerea soarelui, își simțea mîna dreaptă arzînd precum o torță. Flacăra nevăzută îi mîncase deja

antebrațul pînă aproape de cot și continua să se întetească.

Se tîrî în mare grabă spre coroana unui arbore frînt, strecurîndu-se sub acoperișul de frunze uscate. Apoi își înveli mîna ciuntită cu o bucată ruptă din haină. Dogoarea se potolise, dar durerea persista. Își pipăi medalionul de la gît și scrîșni din dinți; de acum înainte, astrul solar îi era cel mai aprig dușman.

Pentru o clipă revăzu ziua în care Maria îi dăruise soarele de argint și se liniști la amintirea zîmbetului ei. Apoi zîmbetul alunecă în rînjete de fiară, iar dinții lungi și subțiri îl înhățară, împingîndu-l între picioarele Anei, ridicate ca niște stîlpi spre bolta nevăzută de dincolo.

— Eu sînt liber, vorbi dacul de lîngă foc, netezindu-și pantalonii groși, din cînepă. Am pierdut doar atunci cînd n-am fost vrednic să cîștig.

Pîntecele fetei scuipă din nou o minge de carne și metal, din care se ridică uscatul Oroles, trăgînd după el vechea sabie a lui Dan, găurită de viermi lungi și subțiri, ruginii. Apoi se născură unul după altul Aslan, Mara, Roman și toți ceilalți. Cunoscute și necunoscute, tot mai mulți; lumea toată începea și se sfîrșea cu trupul răstignit al Anei. Se așezau rînd pe rînd în jurul focului, înfulecînd din ceea ce le împărțea Scorillo.

— Ce vremuri au fost acelea, băiete... Port numele unor mari regi, bărbați neînfricați, care n-au cunoscut înfrîngerea... nemuritori...

Glasul dacului se depărta și se apropia într-un ritm tot mai alert, rănindu-i auzul. Vocea aceasta îi stîrnea amintiri amestecate. Vedea chipul mamei aplecat deasupra lui, lăcrimînd, auzea larma copiilor din curte, simțea vibrațiile pămîntului sub ropotul copitelor. Vedea munții acoperiți de codri, auzea poveștile, vii în mintea multora, despre cei înghițiți de pădure și găsiți uscați, storși de sevă;

simțea sărutul fierbinte. Și totul se pierdea apoi definitiv în pîntecele-izvor.

— Calea voastră e plină de chin, spuse Mara cu gura plină, îngînînd vorbele bătrînului. O suferință veșnică, presărată cu scurte popasuri, clipe de fericire. Voi ați ales să fie așa. Numai cine nu se teme de moarte poate deveni nemuritor.

Dan nu putea să mai asculte; recunoscuse hrana din care se înfruptau. Cunoștea mirosul, cunoștea căldura, cunoștea atingerea, cunoștea îmbrățișările și cunoștea iubirea ei unică. Se repezi spre ei, hotărît să-i spulbere, dar un val îl izbi în față, înecîndu-l.

— Trezește-te! Trezește-te, Ciungule!

Reuși să înghită apa ce-i fusese turnată pe buze, apoi deschise ochii și întîlni chipul îngrijorat al femeii.

4

Lena deschidea drumul, înaintînd cu siguranță prin pădurea scufundată în noapte. Cunoștea muntele mai bine decît propria ei casă și întunericul nu o deranja deloc. De altfel, dorința ciungului de a merge numai noaptea fusese cea care o intrigase și o făcuse să accepte să îi fie călăuză spre satul din vîrf. Atît timp cît nu erau urmăriți și nu urmăreau pe nimeni, mersul în noapte nu-și avea rostul pentru oamenii pașnici și curați la suflet. Iar instinctul îi spunea că acum avea de a face cu ceva mult mai serios decît de obicei. Dacă spusele bătrînilor erau adevărate, trebuia să fie cu mare băgare de seamă. Oricum, nu crezuse nici o iotă din ceea ce-i spusese străinul.

În urma sa, Dan înainta cu greu. Socotind după chipul lunii, care cu greu se strecura cînd și cînd prin cetina deasă, ca o perdeă ruptă pe alocuri de suflarea vîntului greu de munte, munteanca îl

conducea pe un drum mult ocolit, dar se făcu a nu băga de seamă.

Cînd soarele se pregătea să răsară, iar ei făceau popasul de peste zi, Lena dispărea pe potecile lăsate de sălbăticiuni și de fiecare dată se întorcea cu plosca plină de apă proaspătă și cu vreun iepure ori cocoș de munte săgetat. Bărbatul se chinuia să mănînce pentru a nu da de bănuir, dar foamea de sînge creștea în el cu fiecare clipă.

— Încă o noapte de mers, îi spuse ea, și ajungem la noi în sat.

Se îndreptă spre luminișul pe care-l bănuia a fi aproape. Mergea atentă mai mult la ceea ce se întîmpla în spatele ei decît la calea pe care o avea de urmat. Tînărul îi isca sentimente confuze. Îl surprinsese de cîteva ori țintuind-o cu privirea. Iar ochii lui îl arătau disperați și liniștiți, flămînzi și potoliți în același timp. Cînd îl găsise la poalele muntelui, ciungul îi spusese printre gemete o poveste dezlînată, cum că ar fi în slujba stolnicului Filoftei, de la curtea Tîrgoviștei, boier iubitor de legende și istorii, care risipea mari sume de bani pentru ca grămăticii lui să aștearnă pe hîrtie toate cele întîmplate pe aceste meleaguri. De era așa sau nu, ea nu avea de unde să știe.

— Să ne oprim aici. spuse Lena. Soarele a început să se ridice. Poți face focul, Ciungule, pînă aduc eu apă. îi porunci lui Dan, apoi dispăru printre copaci.

El strînse repede vreascuri și încropi o vatră. Aproape tot drumul auzise zgomotul apei pe care munteanca încerca să i-o ascundă.

Voise și cu o zi mai înainte să o urmărească, dar o pierduse, fapt care îl pusese serios pe gînduri. De data aceasta reuși să se țină aproape de munteanca ce părea să nu se grăbească spre apă. Mergea mai mult în sus, spre piscul muntelui, părăind a căuta ceva sau mai degrabă pe cineva. Nu-și pregătise arcul de vînătoare și nici nu lua seama la sălbăticiuni.

De cînd o întîlnise prima oară, Dan înțelesese că nu era o simplă femeie de prin partea locului, slugă supusă a bărbatului, închisă între pereții casei, muncind ca o roabă și îngrijind o droaie de plozi veșnic flămînzi. Avea ceva din semeția femeilor de altădată, frumoase, dar aspre, dulci cu cei dragi, dar nemiloase cu dușmanii. Femei despre care îi povestise bătrînul Scorillo cu sute de ani în urmă.

Și veșmintele ei se deosebeau de cele ale localnicilor. Își purta capul gol, cu părul negru și lung împletit într-o coadă groasă; o cămașă albă, fără înflorituri, și un cojoc din piele de oaie îi țineau de frig; fustele lungi pînă-n pămînt îi acopereau în întregime cizmele cu carîmb scurt. La șold avea un pumnal lat, armă pe care doar boierii și războinicii domnitorului aveau dreptul s-o mînuiască.

Lena se apropiase de pîrîul ce răcorea pădurea; era ceva mai nesigură decît în ziua anterioară, cînd dispăruse fără urmă. De altfel, bărbatul observase că firea ei se schimba de la o zi la alta. Mai întîi păruse binevoitoare, slobodă la gură și cu voie bună, apoi devenise tăcută și rece, pentru ca mai apoi, în noaptea ce trecuse, să fie din nou veselă și guralivă. Parcă și ceva din mirosul ei diferea. Astfel de oameni cu două fețe mai întîlnise Dan; era vorba însă de cei cu mintea și sufletul chinuite, ocoliți de semeni și afuriși de biserică.

Soarele se înălțase, reușind să împungă cu razele sale cetina ce adăpostea întunericul de la baza copacilor. Bărbatul simți cum i se întărită durerea din braț. De cînd i-l retezase Cavalerul, flăcările ascunse, ce ardeau mocnit, îl chinuiau încontinuu, iar lumina soarelui le întetea, dîndu-le forță să-l macine. Clipele de odihnă, cînd puterile îl părăseau, nu-i foloseau, pentru că lumea crudă a demonilor îl chinuia fără nici un moment de răgaz. Se trezea mai slab și mai neputincios, mai aproape de sfîrșitul ce-i fusese hărăzit. Prezența femeii îi

stîrnea o foame animalică, pe care cu greu o putea stăpîni. Se hotărîse însă să aștepte pînă îi va înțelege jocul.

Munteanca se opriase lîngă apă, lăsîndu-și jos arcul, tolba plină și burduful pe care le luase cu sine. La adăpostul arborilor, bărbatul o urmări cum își spăla chipul. Înghiți în sec, apoi se hotărî să profite de această ocazie și s-o atragă pe femeie de partea sa.

Se strecură printre bolovanii ce flancau albia, pășind cu mare atenție. Cînd îl observă Lena, se afla deja lîngă ea, pironind-o cu privirea. Munteanca se ridică fără o vorbă, înfruntîndu-l, deși amețeața îi pusese stăpînire pe trup. Și el simți o slăbiciune nefirească, fapt care-l determină să renunțe la planul inițial. Se năpusti asupra femeii, răstignind-o peste pietrișul umed. Se înfruptă ca dintr-un fruct copt, ce așteaptă să-și împărtășească bogăția. Ea îl acceptă fără cel mai mic gest de împotrivire, îmbrățișîndu-l; sîngele pătrunse sfîrîind în gura lui și prima înghițitură îl făcu să se înfioare de plăcere. Trupul i se umplu de o poftă nestăvilită de viață. Sorbi din nou, cu nesaț. Pentru cîteva momente, recunoscî în strînsoarea femeii căldura dragostei. Înghiți iar, apoi întoarse totul la loc, în trupul moale și cald care i se dăruise.

Se ridică în grabă; resimțea aceeași groază primară care-l stăpînea de fiecare dată cînd se hrănea. Era teama de a ceda plăcerii, de a se lăsa subjugat de gustul sîngelui. Teamă de a deveni precum ceilalți.

Soarele din ce în ce mai puternic făcuse să-i țîșnească flăcări din brațul bolnav. Mai zăbovi o clipă pentru a-i desface cămașa. Observase colierul subțire și lung, din zale de os, care cobora adînc între sîni, ascunzînd acolo o amuletă de lut în forma unui trup femeiesc.

Se retrase la adăpostul pădurii și goni spre locul de popas. Stîrni jarul, mai aruncă niște vreascuri, apoi se așeză, sprijinindu-se de trunchiul

unui brad răpus de bătrînețe. Era acum suficient de puternic pentru ca demonii să nu-l mai poată atinge. Închise ochii și așteptă în liniște.

Nu pentru multă vreme, fiindcă auzi curînd zgomotul micilor frunze sfărîmate de pași grăbiți. Munteanca lepădă provizia de apă, se apropie de foc, se așeză și începu să jupoaie puiul de căprioară pe care-l vînase. În umbra codrului, bărbatul o urmări pe sub pleoape cum spintecă trupul fraged și-l pune la fript. Calmă și sigură pe ea, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Îi cercetă gîtul lung și alb, ce se arcuia deasupra flăcărilor. Acolo unde ar fi trebuit să fie urmele dinților săi nu se zărea nici măcar o cicatrice cît de mică.

— Hai, Ciungule! strigă femeia. Scoală!

Dan își întinse trupul, după care se duse lîngă ea. Întîlni privirea rece a ochilor verzi și fața aspră, ca de piatră. Nici un semn al transformării; doar ridurile din colțurile gurii păreau mai adînci.

Cînd carnea se rumeni suficient, mîncară amîndoi în liniște. Încă nu-i era clar ce anume se întîmplase și de ce lucrurile nu decurgeau așa cum se așteptase el.

După ce-și potoliră foamea și setea, fiecare se trase către un loc mai moale și se culcă, așteptînd să treacă ziua. După ce soarele obosit se retrase de cealaltă parte a muntelui, eliberîndu-i de sub puterea sa, munteanca îi făcu semn să se ridice.

— Ajungem pînă-n zori? întrebă el.

— Dacă vorbim mai puțin și mergem mai mult, ajungem! răspunse femeia, fără chef.

Își recăpătase firea aspră și tăcută. Dar nu asta îl deranja pe el, ci faptul că nu reușise să o atragă pe drumul sîngelui. Cu un tovarăș alături, ar fi ieșit mai ușor din încurcătura în care se afla. Îl liniștea însă gîndul că Ioan era la adăpost. Crezuse că, într-un fel, se putea considera și el în siguranță dacă băiatul folosea cum trebuie Lupul de Fier pe care-l moștenise de la Scorillo. Muiase tăișul în sîngele său, astfel ca ritualul să poată continua. Ceea ce îi

destăinuise Gebeleizis schimbase aproape totul. Planul său inițial se dovedea acum greșit.

În anii în care îl avusese aproape pe Ioan, îl învățase tot ceea ce aflase el prin multă trudă. Băiatul era încă prea tânăr, dar era hotărât, chibzuit și cumpătat în tot ceea ce făcea. În cele din urmă, el sau altcineva va reuși să pună cap la cap toate cele strânse cale de generații și-și va câștiga libertatea.

— Ciungule... mai repede!

Femeia se grăbea să ajungă înainte de răsărit. Sătenii îi așteptau pregătiți să-i întâmpine cum se cuvine.

Reluară drumul pe poteca ce-i scosese din pădure, înaintînd pe platoul îngust și lung, care urca lin pe coama muntelui pătată pe alocuri cu crîmpeie de zăpadă murdară. Între ei doi se stabili o înțelegere tacită, care-i făcu să zorească pasul și să renunțe la orice schimb de cuvinte. Indiferent de ceea ce avea să urmeze, trebuia să ajungă mai întîi în sat.

Lătratul cîinilor și zgomotul turmelor ce plecau la pășune îl anunță pe Dan că se apropiaseră de ținta călătoriei. Zorii grăbiți despicară cerul liber, chiar înainte ca ei să ajungă în pragul primei case.

— Iată satul! spuse femeia. Satul nostru... Gemeni...

Le ieși în cale o bătrînă, mică, uscată, care-și sprijinea greutatea hainei de oaie într-un toiag noduros.

— Ea e Rada, baba satului, cea care știe toate legendele, spuse călăuza lui. Ea știe ce-a fost... și ce urmează să fie.

— Să mergem în casa satului, șopti bătrîna.

Dan se grăbi s-o urmeze pe munteancă, lăsînd-o pe babă în urmă. Casele, nu multe la număr și distanțate, se înșirau ca o salbă în jurul piscului. Pe o potecă săpată în stîncă, urcară cale de aproape un ceas spre vîrf, acolo unde îi aștepta

cea mai mare clădire, care avea, ca și celelalte, temelia din piatră, iar pereții și acoperișul din lemn. Pereții groși, din trei rînduri de trunchiuri de brad, erau acoperiți cu pucioasă proaspătă ca să reziste la umezeală. Încăperea unică, pătrată, era luminată de focurile ce ardeau în cele patru colțuri. În mijlocul fiecărui perete se deschidea cîte o ușă, care, alături de ferestrele mici, găuri rotunde scobite în lemnul uscat, lăsa aerul să se îmborsă. În centru se afla o masă mare, pătrată, cu doar două scaune. Unul era liber, pregătit pentru el, în timp ce pe celălalt îl aștepta Rada, bătrîna. Bărbatul se întoarse spre însoțitoarea sa, însă aceasta nu-i răspunse întrebării mute, îndemnîndu-l în schimb să se așeze.

— Ia, fiule, că oi fi ostenit și înfometat, spuse bătrîna.

Dan se așeză la masă, apoi mestecă bucata de pastramă și lipia caldă din farfurie și bău cana de vin din fața sa. Privi după aceea cu coada ochiului la femeia care rămăsese strajă în spatele său; chipul ei nemișcat nu trăda nimic.

— Am auzit, începu baba, că stăpînu-tău voiește a ști povestea 'cestor locuri. Apăi... multe legende știu io, continuă ea. Dar cea mai veche despre facerea 'cestui sat vorbește.

Lumina zilei pătrundea tot mai puternic în cameră, înviindu-i durerea din braț. Vorba slabă și înceată a femeii avea să-i prelungească suferința, iar senzația de nesiguranță îl încolțea din ce în ce mai mult. Între bătrîna firavă, ruptă parcă de lumea reală, și munteanca aspră, care îi rezistase în mod inexplicabil, se simțea strivit de forțe copleșitoare.

— Se zice, reluă Rada, că vreo două... sau chiar trei sute de ani mai 'nainte, prin 'ceste meleaguri trăiau doi frați gemeni, Lazăr și Vasile. Erau ei din neam de vînători și se iubeau unu' p-altu' și erau nedespărțiți, și umblau fără teamă prin munții și pădurile toate. Iară într-o bună zi, cînd

încolțiseră un zimbru bătrîn, au dat peste rămășițele unui suflet de om. Vezi tu, se pare că-l răpuseseră jivinele pădurii. Atuncea i-au făcut creștinească îngropare, cu toate cele ce-avea la el. Au oprit numa' un singur lucru, ce nu era de preț, și-au zis că după el l-o recunoaște careva... să-i anunțe rubedeniile... Și era o podoabă dintr-un fier cum nu mai văzuseră, și-avea trup de fecioară, dară picioarele lungi, împreunate ca-ntr-un tăiș subțire.

Dan își stăpîni un fior; pentru o clipă, totul i se păruse clar: Fecioara de Fier! Era blazonul Cavalerului Trac, perechea Lupului de Fier. Sfirșitul căutărilor sale, poate. Apoi lucrurile își pierdură limpezimea.

— Au întrebat multă lume, dară nimeni n-a putut să le zică ce era și nici cine i-a fost stăpîn. Iară cei doi frați nu s-au lăsat și-au plecat să întrebe-n toată țara. De era om și de trăise pe 'ceastă lume, careva avea cunoștință despre cel pierit. Ș-au ajuns și prin părțile noastre. Dară atuncea nu mai trăiau oameni ca noi în 'ceste locuri... că-i gonise hoarda de demoni ce se-aciuase acia. Dară ei nu se temeau, c-aveau dreptatea de partea lor... și le-a ieșit în cale o femeie, frumoasă și înșelătoare, de amîndoi s-au lăsat vrăjiți de farmecul ei. Numele ei era Maria, precum Sfînta Fecioară.

Bărbatul tresări din nou; amintiri dulci și amare îl copleșiră pentru un moment.

— Avea vorba și portul celor de dincolo, din țara Transilvaniei, care tot ca noi sînt... dară cu alte obiceiuri, și cînd a văzut podoaba de fier ce-o aveau cu ei, Maria le-a cerut-o. Dară ei n-au vrut s-o dea. Atuncea ea le-a arătat aur și-alte bogății. Dară ei tot n-au vrut să dea ce era al altcuiva. Tare s-a înfuriat demonul, că nu era doară o femeie, ci chiar capul dihăniilor ce sugeau sînge de om, și-odată s-au trezit ei încolțiți de zeci și sute de demoni cu colți de fiară... Iară ei tot nu s-au

speriat, și-au zis c-or să moară-n luptă. Dară atuncea s-auzit un vuiet mare și s-a tremurat pămîntu' cu tot cu munți. Iară hoard-a fugit carencotro. Că din senin apăruse un mîndru cavaler, îmbrăcat tot în aur și argint, cu tot cu calul său, care cu picioarele se unea cu pămîntu', căci din pămînt se trăgea.. Iară cavaleru' se unea cu ceru', căci din cer se trăgea... și-așa au scăpat Lazăr și Vasile. Iară 'cel uriaș le-a spus că el e paznic 'cestor demoni și le-a dat lor muntele spre îngrijire, și-așa au ridicat cei doi satul Gemenilor. Că și-au luat neveste și-au făcut prunci. Iară de-atuncea, toate muierile din neamul lor doară gemeni au făcut, și-asta chiar așa-i. Că poate să-ți spuie și soră-mea! încheie bătrîna.

În încăpere pătrunse mergînd cu greu o altă babă și bărbatul înțelese că aceasta era cea care îl întâmpinase la intrarea în sat.

— Și soră-mea, Lena, ar fi putut să-ți spună, de n-ai fi aruncat blestemul asupra ei! grăi femeia din spatele lui. Acum zace-n lanțuri...

În cameră intrară rînd pe rînd sătenii, femei și bărbați, bătrîni și tineri, oameni în putere și copii, toți pereche.

— Iară cei doi frați, vorbiră amîndouă babele într-un glas, au făgăduit celui ce-i apăruse că vor veghea ei asupra muntelui și vor stîrpi orice demon va apărea. Ca 'cel cavaler să scape de grija 'cestor locuri.

Dan se ridică brusc, prinzînd mînerul sabiei. Gloata ce-l împresurase își lărgi strînsoarea cu un pas.

— Am aflat ceea ce doream, spuse Dan, făcînd ochii roată. Acum, eu am să-mi văd de drumul meu, iar voi de treaba voastră. Și nimeni nu va păți nimic!

Sătenii se retraseră încet, deschizîndu-i calea spre cea mai apropiată ieșire. Cînd ajunse în fața casei, se trezi înconjurat numai de bărbați și femei în putere. Auzi în spatele său cum trunchiuri mari

de lemn se proptesc în ușa prin care ieșise, ferecînd-o.

Ssimți arsura soarelui ca un vâl de arșiță aruncat asupra lui. Strînse din dinți și numără rapid șase bărbați care purtau arme grele, de fier. Toți ceilalți aveau numai bîte, furci și pietre; dar erau mulți, cel puțin patruzeci, așezați pe două rînduri. Trase sabia încet, apoi îi propti vârful în pămînt, arborînd o privire îngăduitoare.

— Nu vă vreau răul.

— Dară nici noi nu-ți cătăm răul, vorbiră cele două bătrîne, ieșind în fața celorlalți. Avem un legămînt de ținut... și cale de-a scăpa d-aci nu-i pentru tine!

Deschideau gura amîndouă deodată, de parcă gîndurile li s-ar fi împletit. Cu siguranță, cugetă Dan, ele erau puterea și slăbiciunea acestui sat.

— Primește de bunăvoie ajutoru' nostru! ziseră ele. Că trupu' oropsit nu mai are scăpare, dară sufletu-ți poate fi slobozit din mila Domnului... de te căiești.

Închise ochii pentru o clipă, căutînd amintirea credinței ce-i alinase cîndva trupul omenesc. Oare acum, cînd nu mai era muritor, mai putea simți iubirea divină? Sute de ani amînase această întrebare.

— Nu... nu mai pot crede... Nu mai am timp...

— Timp e! se răstiră cele două femei și chipurilor lor se încruntară, adîncindu-și ridurile dese, pentru ca apoi să redevină impasibile. Colo e la pîndă cavaleru', aci noi îți grijim sufletu'. Nu ești primul. Cu Lena, cea de ieri, douăzeci zac în fiare, cerșindu-și izbăvirea. Dară...

Dintr-o singură fandare, Dan le reteză capetele gemene. Profită de clipa de surpriză și, înainte ca țestele să le atingă pămîntul, trecu printre ele, ajungînd chiar lîngă grupul din spatele lor. Apoi se lăsă în jos și, răsucindu-se, seceră tot ce-i stătea în cale. Se retrase la timp pentru ca

trupurile în cădere să nu-l prindă dedesubt. Evită cu ușurință bîtele ce încercau să-l atingă, asigurîndu-se că peretele casei îi acoperă spatele.

— Aruncați! țipă cineva din grămadă și o ploaie de bolovani căzu asupra lui.

Unul singur îl lovi cu adevărat, spărgîndu-i nasul și ochiul drept. Dan scuipe sîngele care-i umplea gura. Nici măcar nu avea cu cine să se lupte, era doar o gloată furioasă. Țîșni pe lîngă perete, în stînga, acolo unde zidul sătenilor părea mai ușor de trecut. Spintecă prima femeie care îi aținea calea și-i frînse gîtul celei de alături cu o izbitură scurtă de cot. Se folosi de trupul ultimei ca de un scut pentru a para atacurile disperate. Aproape trecuse printre corpurile îmbulzite în fața lui, cînd simți o arsură în coaste. Cuțitul se înfipsese adînc, penetrîndu-i plămînul. Își răsuci capul și o văzu pe sora Lenei rînjind; ochii îi luceau animalic, privindu-l cu o ură dezlănțuită. Pentru un moment se gîndi că nu-i cunoștea numele; apoi femeia se aruncă asupra lui, căutîndu-i gîtul cu mîinile. Sabia lui îi străpunse pieptul fără nici un efort, stopîndu-i înaintarea. În aceeași clipă, o ghioagă îl lovi în moale capului, făcîndu-l să cadă în genunchi. Își reveni în cîteva clipe și se ridică în picioare. Nu simțea nici o durere în afara de văpaia ce-i măcina brațul ciuntit.

În ciuda razelor orbitoare ale soarelui ce devenea tot mai puternic, reuși să-i vadă clar pe cei unsprezece adversari care îl mai împresurau încă, așteptîndu-l să cadă snopit în bătaie de adunătura de munteni. Cu mișcări nesigure, scoase cuțitul din rana ce-i îngreuna răsuflarea, după care îl aruncă fulgerător în cel mai apropiat dușman. În timp ce acesta se prăvălea cu beregata străpunsă, Dan își recupera sabia din trupul de alături, pregătindu-se pentru ripostă.

Cei rămași se aruncară asupra lui răcnind. Pe primul îl spintecă, pe al doilea îl îmbrînci, dar apoi o rafală năucitoare de lovituri se abătu asupra sa,

doborîndu-l la pămînt. Cînd îşi veni în simţiri avea picioarele legate, iar braţele prinse pe un drug ce-i apăsa îngrozitor spatele. Îl tîrau ca pe o jivină răpusă, lăsînd bolovanii ascuţiţi să-i muşte din trup. Ajunseră repede pe muchia prăpastiei; în faţa lui se deschidea hăul, iar dedesubt se zărea, ca o perdea îndepărtată, pădurea.

Sătenii îl traseră într-o parte, acolo unde o terasă foarte îngustă, cît să păşească doi oameni, se desprindea de masivul de piatră, coborînd uşor în jos.

— Nu lîngă mine! Blestematul! auzi o voce furioasă.

Din poziţia lui, singurul ochi nu-l ajuta să-i vadă chipul, dar bănuia că Lena era cea al cărei corp se zbătea în lanţurile fixate în stîncă cu piroane masive de fier. Drumul continuă anevoie; unul după altul, trupurile încătuşate se perindau, la fel de rigide ca roca dură ce le susţinea. În cele din urmă îl ridicară şi îl lipiră de zidul rece.

— Căieşte-te, diavole! strigă un glas din apropiere. Ai tot timpul din lume... şi Domnul îţi va asculta ruga!

Ciocanele îl prinseră apoi definitiv, pecetluindu-i soarta. Durerea din braţ deveni şi mai puternică, făcîndu-l să nu ia în seamă vîntul rece care rodea muntele. Se smuci din răsputeri, cuprins brusc de nevoia de a dovedi că nu era încă înfrînt. Fiarele loviră stîncă, aruncînd zgomote grele deasupra văii ce despărţea masivii împăduriţi. Ecourile se întoarseră greu, înăbuşite de aerul aspru ce le stătea în cale. În depărtare, undeva dincolo de vîrfurile ce acopereau zarea, putea bănuia pămîntul Transilvaniei. Locurile pe care îşi jurase că le va revedea numai ca simplu muritor. Cînd va reuşi să sfîrşescă ritualul, moştenirea atît de aspru păzită a lui Zalmoxis.

Oamenii se retraseră, amestecînd blestemele cu rugăciuni şi bocete. Rămas singur în faţa abisului, Dan se agăţă de ultima clipă de luciditate,

răcnind din toate puterile. Ultimele. I se păru că primește un geamăt drept răspuns. O adiere slabă îi aruncă pe față câteva fire de păr smulse din capul de alături. Își întoarse cu greu privirea tulbure spre trupul uscat ce era răstignit lângă el. Bănuî o mișcare, foarte ușoară. Apoi i se păru că recunoaște ochii încă vii. Și lacrima brună prinsă pe gîtul ei. Deschise gura, dar nu reuși să-i rostească numele.

Lumina se topi brusc în ceața neagră, grea și cleioasă. Tărîmul celor nemorți, de care se ferise atîta vreme, îl sorbea spre veșnica sa suferință. Însă ceva, nu lanțurile, îl reținea încă. O șoaptă caldă ajunsese pînă la el:

— Roagă-te... Roagă-te pentru sufletul tău, Dane!

IROQUOIS

sau

Blestemul Marelui Șarpe de Apă

Luminile fragile ale orașului se rostogoleau în undele neliniștite, alternând cu ultimele raze aruncate dinspre apus. Deeper le privea ca în fiecare zi, plăcere și durere la un loc. Privea reflexiile și asculta râsetele fetelor.

— Să mergem, Beatrice, e târziu!

Tînăra își retrase picioarele din apă, încet, de parcă fiecare strop ce-i atingea pielea avea o însemnătate anume. Picioare lungi, subțiri și bine bronzate. Picioare pe care Deeper ar fi dat orice să le poată atinge.

Zgomotul bărcii se pierdu treptat spre Montreal, marele, frumosul, bogatul. De neatins. Acum. Pentru totdeauna.

Ploaia se oprise cu puțină vreme înainte, dovedită parcă de risipa cu care își abandonase stropii mărunți în lacul fără de sfîrșit. Retras la limita umbrelor pe care focul proaspăt crescut le contura pe mal, Deeper își rodea colțul mustății pe care și-o crescuse cu mare grijă în speranța că îi va ascunde ceva din trăsăturile încă adolescente.

Cu excepția lui și a bătrînului vraci, toți ceilalți își făceau încă de lucru pe lîngă pluta din lemn crud înjghebată în mare grabă; luna plină se va ridica în noaptea ce tocmai se înfiripa și nici unul dintre ei nu avea de gînd să aștepte pînă la următoarea ei apariție. Qua-teh hrănea jarul cu vreascuri umede, încălzindu-și trupul uscat în

fuioarele de fum, atît de aproape, încît era de aşteptat ca dintr-un moment într-altul să-l cuprindă flăcările. Indianul era motivul care-i adunase aici, mai exact fabuloasele promisiuni pe care le făcuse.

În cele din urmă se traseră în jurul focului, unii întinzîndu-şi braţele obosite spre izvorul de căldură, alţii lipindu-se de butoiul cu rom, singurul lucru mai de valoare pe care-l deţineau în acel moment.

— *Merde!* scui pă în silă Blanche. E prea înnorat ca să apară...

Nimeni nu-i răspunse pentru o vreme, apoi, parcă smuls din somn, Qua-teh spuse aproape şoptit:

— Va apărea... o să vezi!

Îşi întorsese faţa spre francez, încet, şi înţepenise cu privirea asupra lui, fără să clipească, aşa cum îi stătea în obicei. Deeper bănuia că indianul era atît de bătrîn, încît nu mai putea să clipească. Poate nici să mai respire... Blanche reprezenta exact opusul, plin de viaţă, extrem de agresiv în tot ceea ce făcea, vorbind aproape fără încetare, şi tînărul nu putea să nu admire puterea care radia din fiinţa lui. Deşi se alăturase doar de două zile grupului, se instalase în postura de conducător fără ca cineva să se obosească să-l conteste.

— Ia mai zi o dată! se răsti Blanche rearanjîndu-şi ameninţător şiragul de scalpuri de la brîu. Ceva nu se leagă... Care e treaba cu şarpele?

Se strînseră şi mai aproape de vraci, aşteptînd nerăbdători confirmarea viselor lor de înavuţire. Luat fiecare în parte, nici unul nu credea cu adevărat în povestea acestuia, dar fiind împreună totul se schimba şi incredibilul devenea plauzibil, basmul se transforma în realitate.

— Dinspre Coadă de Vultur, bunicul tatălui meu, porneşte totul, grăi Qua-teh, coborîndu-şi ochii spre flăcări. Cu mult înainte ca feţele palide să atingă Sfintele Lacuri...

— Treci peste asta! interveni Grooph, care auzise istoria de prea multe ori ca să mai reziste introducerii; îl urmase pe bătrîn pentru partea cu comori, bogăție și putere, nu pentru cea cu spirite, totemuri și animale fabuloase.

— Lasă-l să spună! porunci francezul încruntîndu-se și celălalt se supuse, nu fără să scrișnească din dinți.

Nici unul dintre ei nu i-ar fi stat în față, chit că sărise de cincizeci de ani, iar părul complet alb, ce-i atrăsese porecla cu mult timp în urmă, îi accentua duritatea. Era cu un cap peste ei și doar flinta pe care o purta întotdeauna aproape îl depășea în înălțime. Și toți știau regula acestor locuri: nu există ceartă, ci doar viață și moarte, nimic între.

— Iroquois erau puternici în acele vremuri, continuă indianul, stăpîni de drept a tot ce se află la răsărit de Marile Lacuri. Și era încă vie legenda Războinicului care a dat puterea acestui neam... numele lui nu va mai fi rostit niciodată! Pentru că, pe cît de mare a fost curajul său, și forța sa în luptă, pe atît de bolnav i-a devenit spiritul... Aurul i-a furat mintea, iar singura plăcere o găsea în femei. Și nimeni nu i se putea opune, pentru că era cel mai puternic, ridicătorul neamului pe aceste tărîmuri. Și el avea tot aurul și toate femeile. Și nenumărați copii s-au născut din sămînța lui, dar pe toți cei de fel bărbătesc îi ucidea la naștere, cu propria-i mînă, de teamă să nu se ridice mai tîrziu și să-i ceară locul.

Vraciul se opri, căutîndu-și pipa din os de elan ce-i atîrna la cingătoare. De cealaltă parte a focului, Holtz îl urmărea răbdător, în timp ce flăcările i se reflectau pe creștetul ras, în contrast cu barba neagră și groasă ce-i urca pînă la tîmple. O singură ureche îi străjuia capul, cea stîngă, făcîndu-i chipul să pară strîmb, dar nu frumusețea era lucrul de căutat pe aceste meleaguri. Chiar dacă toți se pricepeau să mînuiască o canoe, cu

vîsla într-o mîină și pușca în cealaltă, doar el străbătuse Lacurile zi de zi în ultimii douăzeci de ani. Începuse de foarte tînăr, ca mus pe corăbiile ce cărau nou-veniții, și după multă trudă nu se alesese decît cu o viață grea și nesigură. Soarta i se schimbase atunci cînd li se alăturase piraților proaspăt apăruiți pe aceste ape și de atunci nu regretase nici o clipă alegerea, făcînd ceea ce i se păruse just: trăise doar pentru sine, bucurîndu-se de roadele muncii altora, plătind prețul cuvenit de sînge, al lui sau al celorlalți.

— Și cum a apărut șarpele? îl zori Blanche pe indianul care scotea rotocoale verzui de fum, ignorîndu-i complet. Nimeni nu știa ce anume fuma bătrînul, dar nici nu stăruiseră să afle.

— Vracii cei mari s-au strîns într-un loc secret și sfînt și au rugat spiritele să aducă pedeapsa asupra războinicului pierdut și izbăvirea asupra neamului. Iar spiritele i-au ascultat, pentru că erau vraci iscusiți și înțelepți... nu asemenea celor de acum! Însuși Marele Spirit, sub chip de corb uriaș, s-a coborît în cortul Războinicului și i-a vorbit, dar acesta n-a vrut să ia seama. Ba mai mult, cu o singură lovitură de secure a despicat țeasta Corbului. Și trupul i-a căzut mort, dar Marele Spirit s-a ridicat la loc în ceruri, lăsînd greu blestem asupra ucigașului. „Să n-ai liniște în veci, spirit pierdut! De nimic din ce ți-e drag să nu te bucuri! Iar viața să-ți fie moarte și moartea să-ți fie viață!”

Bătrînul inhală adînc și închise ochii, de parcă o ușă ascunsă se trîntise între el și restul lumii. Deeper ar fi putut să jure că indianul murise chiar acolo, între ei, dar nu îndrăzni să deschidă gura. Bloom, blondul scund și îndesat, sorbi ultimii stropi de băutură din cana de tinichea, apoi folosi bățul cu care pînă atunci stîrnise focul ca să-l împungă pe vraci. Capătul aprins îi atinse obrazul scorțos fără să lase o urmă, fără să scoată un sunet.

— Războinicul a rîs privind cum trupul corbului se preface în scrum. Înainte ca rîsul să i se sfîrșească, un șarpe s-a strecurat în cort. Și i-a zdrobit el capul sub piciorul său, dar un altul a apărut. L-a ucis și pe acesta, dar apoi au venit doi. Cu securea i-a spintecat, dar fără folos, căci tot mai mulți apăreau, mai mari și mai puternici. Și a fugit afară, însă acolo și mai mulți îl așteptau. Și a strigat la războinici, dar nici unul nu i-a sărit în ajutor... că le luase femeile... și le luase averea. Și a strigat la vracii cei înțelepți, dar pe ei îi batjocorise. Și a strigat la femeile pe care le iubise, însă nici una nu a venit... că doar trupul tînăr le iubise... și le omorîse pruncii. Și a strigat la fiii săi, însă nici unul nu trăise să țină o armă în mînă.

Van Lok bănuie o nouă pauză în povestea indianului, așa că se grăbi să o scurteze:

— Și?

— Spune, bătrîne! i se alătură Reeton, umbra sa.

— Trei zile întregi s-a luptat Războinicul... că era cu adevărat cel mai puternic dintre toți cîți avea neamul. Și aproape că dovedise bestiile, cînd o săgeată i-a străpuns pieptul. Căci una dintre femeile ce-i purtau sămînța în pîntece îl lovise, de teamă că va trăi să-i ucidă copilul. Și, rănit fiind, l-au copleșit șerpilor cei mulți sub greutatea lor. Iar trupurile lor s-au contopit cu al lui, și un șarpe mai groaznic decît toți la un loc s-a născut... Marele Șarpe! Iar războinicii au aprins focurile și l-au gonit departe de corturile lor, l-au gonit pînă la ape. Și-n apele lacurilor s-a scufundat și i-au pierdut urma.

— Și ce-are-a face asta cu aurul nostru? se încruntă Blanche.

Qua-teh nu se grăbi să răspundă, reumplîndu-și mai întîi pipa cu mare grijă. Reeton și Van Lok se priviră neliniștiți. Bătuseră cale lungă pînă aici și, brusc, povestea vraciului nu mai părea atît de atrăgătoare. Sezonul de vînătoare era pe sfîrșite,

iar ei tot cu mîna goală. Un tunet îndepărtat se prelinse peste malul lacului și toți își ridicară ochii spre norii obosiți.

— Blestemul ce a născut Marele Șarpe l-a purtat mereu în apele Lacurilor, în căutarea aurului altora, și toți au învățat să-i poarte de frică, și mulți au plătit cu viața încercînd să-și apere avutul. Și-n nopțile cu lună plină puterea lui era cea mai groaznică. Și nici o femeie nu se scălda atunci.

Holtz pufni aprobator, amintindu-și de vremurile în care plutise pentru prima oară pe apele lacurilor. Doar un copil, alături de tatăl său, care sperase să se îmbogățească din blănurile pe care le cumpăra de la sălbatici. Atunci auzise despre teribilul șarpe, și nu de la indieni, ci de la un ofițer olandez.

Blanche se ridică, vizibil nemulțumit, și se îndreptă spre plută. Se opri însă după cîțiva pași, întorcîndu-se. Se așeză lîngă bătrîn, în genunchi, și-i smulse pipa din mînă, aruncînd-o în frunzele ude. Fără o vorbă. își scoase cuțitul mare, încă purtînd urme de sînge uscat, și-l apăsă în tîmpla vrăciului, creștîndu-l.

— Ce faci? tresări Deeper, dar Grooph îl forță să rămînă pe loc.

— Ascultă, spurcăciune! grăi francezul înfigîndu-și cealaltă mînă în părul indianului. Rahaturi de-astea am auzit multe, dar nimeni n-a trăit să mi le repete!

Îl smuci cu putere și, înainte ca lama să apuce să taie, scalpul lui Qua-teh se desprinse de la sine, eliberîndu-i țeasta vineție, ca o carapace veche.

— Merde! rînji Blanche, apoi lăsă părul să-i acopere la loc capul și se îndepărtă, dezamăgit că altcineva i-o luase înainte; un indian fără scalp nu mai putea fi speriat.

De parcă nimic nu se întîmplase, bătrînul își recupera pipa și și-o reaprînse cu un bulgăre de jar. Rotocoale mari de fum se cățărara încet în aerul umed și Deeper le urmări, cu gura încă larg

căscată, cum atîrnau greoi peste capetele lor, bolovani fără formă.

Pufnind, Van Lok își împinse căciula într-o parte, atît cît să-și poată scărpină părul cleios.

— Și? întrebă el, negăsind altceva de spus.

— Și? îl imită Reeton.

Qua-teh nu se grăbi nici de această dată, lăsîndu-i timp lui Holtz să se ridice și să-l urmeze pe francez spre plută. Bloom era pe cale să facă același lucru, cînd indianul vorbi:

— Coadă de Vultur a fost Mare Vraci al tribului Seneca pe vremea cînd omul alb trăia încă în apele de la soare-răsare. Mulți copii s-au născut, au trăit și-au plecat către spirite de la fuga Șarpelui. Iar Marele Șef Seneca avea sînge din sîngele pruncului purtat de femeia ce-l săgetase pe Marele Războinic. Înțelepciunea lui îi adusese numele de Micul Corb și ascultarea neamului. Și toți credeau că Marele Spirit îl răsplătise atunci cînd femeia i-a dăruit șapte fiice... laolaltă.

Din nou tăcere și Grooph, deja plictisit, socoti că nu avusese parte de vremuri mai proaste de cînd petrecuse jumătate de an captiv în mîinile nemiloșilor Huron. La urma urmei, el era de vină dacă totul se va dovedi o prostie. El îi dăduse primul ascultare bătrînului indian, el îi convinsese și pe ceilalți șase. Și cel puțin alți o sută îi rîseseră în nas, preferînd să se înroleze pentru bani decît să se piardă în sălbăticie.

— Și Marele Șef a chemat războinici Iroquois după paisprezece primăveri trecute. Au venit cei mai puternici... Huron și Algonquin din nord, Mohegan și Delaware din sud. Cayuga, Mohawk, Oneida și Mahican au venit. Și pe cei mai grozavi șapte bărbați i-a ales să se unească cu cele șapte fiice. Coadă de Vultur a fost unul dintre ei, pentru că era tînăr atunci, viteaz și înțelept. Și mare pregătire s-a făcut, ca pentru șapte la un loc. Dar Marele Spirit știa că răul era ascuns în bucuria lor și le-a trimis semn să le dea de știre. Și acel semn a

fost chiar femeia Șefului, care a căzut bolnavă și s-a pierdut înainte ca soarele să piară dincolo de Lacuri. Și ea a chemat după bărbatul său și s-a stins în brațele lui. Și i-a spus adevărul... că tânără și fără frică s-a îmbăiat în ape sub lună plină, că a căzut sub vraja Șarpelui, că cele șapte fete sînt trup din trupul cel blestemat și că mare păcat se va răspîndi peste neamuri din pîntecele lor.

Își mută pipa în celălalt colț al gurii, îndreptîndu-și atenția către breșa din nori. O dîră palidă anunța răsăritul mult așteptat al Lunii. Reeton și Van Lok profitară de ocazie pentru a părăsi focul. Holtz și Blanche potriviseră deja vîslele.

— Mare supărare s-a lăsat asupra Micului Corb. Și n-a spus nimic nimănui. Doar i-a chemat pe cei șapte aleși și le-a împărtășit taina. Războinicii au jurat să-i răzbune durerea și să păstreze tăcerea asupra celor ce vor fi făptuite. Și au luat cele neștiutoare fete și le-au dus departe, pe malul apei. Și le-au desfăcut de haine și le-au răstignit pe pietre. Apoi le-au despărțit scalpul de capete și au ars acele scalpuri chiar sub ochii lor, să le pedepsească spiritul necurat. Și vaietele lor nu i-au slăbit pe războinici. Și chemările lor nu l-au domolit pe Marele Șef. Iar cînd noaptea a împins fața Lunii deasupra Lacurilor, jalea lor a atras grozăvia din ape, tulburată de glasurile ce erau ale lui. Iar războinicii s-au ascuns, lăsînd furia să se apropie de fiice, și apoi i-au tăiat calea spre lac și-au stîrnit focul grozav ce-l pregătiseră pentru el. Și l-au privit pe Șarpe cum se stinge în flăcări, urlînd în graiul oamenilor și blestemînd în graiul fiarelor.

— Să mergem! strigă Blanche. Buștenii ăștia nu se mișcă singuri.

— Cenușa Marelui Șarpe a fost aruncată înspre bolta nopții și cele patru vînturi le-au purtat peste plaiurile neamurilor Iroquois... neamuri temute mai abitir decît tîrîtoarele cîmpiilor. Și doar

o parte din piele a fost ridicată din foc de Coadă de Vultur, fără știința celorlalți, și-a fost prima greșeală săvârșită, pentru că spiritul Marelui Războinic e sortit fără de liniște, iar carnea lui atîrnă odată cu spiritul... cum Coadă de Vultur a învățat mai apoi. Și-a fost a doua greșeală cînd au împins fetele gemătoare în ape, pentru că trupurile lor sînt parte din cel al lui.

Cînd bătrînul se opri din nou, porniră spre mal, unde francezul stătea gata să-și iasă din fire. Era destul pentru el că trebuia să-i dea ascultare unui indian, nu mai era cazul să accepte și chefurile celorlalți.

— Trage! urlă Holtz și, cu gemete lungi, pluta se desprinsese de țărm.

Deeper se strecură în interiorul colibeii ridicate precar în centru, acolo unde bătrînul se așezase deja lîngă cei cîțiva tăciuni, care nu reușiseră încă să stîrnească vreascurile jilave. Fumul înecăcios subjugase fiecare colț, strecurîndu-se mai departe printre încheieturile slabe ale adăpostului.

— Spune – îi ceru el așezîndu-se –, e adevărat că spiritul se pierde... odată cu...

Arată spre propriu-i scalp și, pentru prima oară de cînd îl întîlnise, bănuie o urmă de zîmbet pe chipul împietrit al bătrînului. Așteptă, cîntărind între zgomotul sec al vîslelor și sfîrșitul molcom al focului slab; știa că indianul va răspunde în cele din urmă.

— Unde-i șobolanul ală mic? se răsti Blanche afară.

— Lasă-l... lasă-l înăuntru, răspunse Bloom printre gîfiieli. Dacă-l pierdem acum... ar trebui luat totul... de la capăt.

Bănuise și el că fusese acceptat în grup doar de nevoie, dar asta nu-i strica bucuria. Va dovedi că nu e cu nimic mai prejos decît ceilalți; chiar dacă trupul îi era firav și nici englezii, nici

francezii nu-l acceptaseră în regimentele lor, avea încredere deplină în forțele sale.

— Se pierde, rosti Qua-teh, când e luat de dușman și e purtat de acesta. Dacă îl recuperezi și îl dai focului, atunci te poți alătura bătrânilor.

— Și dacă îl arde el?

— E pierdut pe veci... fără de liniște îți va fi spiritul!

Înainte ca Deeper să-și adune curajul de a întreba mai departe, vraciul continuă:

— Și-așa am decis să-mi pierd scalpul cu mâna mea...

— Sfântă Fecioară! scînci tînărul.

— ...și să-l mistui în flăcări, ca nimeni să nu aibă putere peste mine...

Pluta se zgîlțîi brusc, scîncind, aproape vie. Înjurăturilor celor de afară se topiră curînd, odată cu lumina lividă a Lunii, strecurată printre crăcile care abia țineau la un loc acoperișul. Așa cum promisese bătrînul, cerul se curățase suficient deasupra lacului.

Qua-teh își priponi pipa la brîu, după care se ridică; pîrîitul oaselor născu fiori sub pielea tînărului, care-l urmă fără o vorbă.

— E bine aici? întrebă Bloom când îi simți alături; fără să aștepte încuviințarea, trînti vîsla noduroasă și-și șterse sudoarea ce-i podidise ochii.

Indianul se lăsă în genunchi pe marginea plutei, căutînd reflexia Lunii. Dîre noroase ștergeau pe alocuri bolta înstelată, dar lumina răzbea puternic printre ele. Se strînseseră cu toții în spatele vraciului, înclinînd lemnăria plutitoare pînă cînd apa le ajunse la glezne.

— Ei?! icni Blanche.

Cînd socoti el, Qua-teh scoase de sub mantaua veche din păr de elan un sul de frunze. Îl desfăcu fără grabă în ceea ce apărură drept o mască rotundă, de un galben greu. O ridică deasupra capului cu dreapta, apoi își folosi stînga pentru a-și îndepărta falsul păr. Țeasta îi străluci murdar

pentru o clipă, apoi împletitura din frunze uscate de porumb îi acoperi scalpul și fața.

— Sfântă Fecioară! șopti Deeper, dar ruga sa fu acoperită de murmurul greu, întrerupt pe alocuri de țipete înfundate.

— Ce zice? întrebă Holtz mai mult pentru sine.

Îi urmăriră cântecul lipsit de noimă, dureros urechilor. Incantația îi cuprindea treptat, topindu-le sudoarea rece, înmuindu-le nervii, liniștindu-le gândurile. Aur, mult-mult aur se ascundea sub ape, aurul Șarpelui, aurul lor. Strălucitor, plăcut la pipăit, greu și bogat.

Nu simțiră când tăcu indianul; priveau țință în luciul din fața lor, acolo unde soarele-mască se unea cu chipul nocturn. Vraciul își strecură din nou mîna sub mantie, aducînd la vedere pielea uscată, îmbrăcată în solzi mari, de un verde orb, brăzdată cu fire de mucegai și crăpături adînci. O întinse ca pe un scut peste luna oglindită atît de aproape de suprafață, încît părea că plutește deopotrivă pe apă și în aer. Acolo unde umezeala se strecură între solzi, aceștia prinseră viață, umflîndu-se, întinzîndu-se, zbatîndu-se și contorsionînd pielea cu scrișnete seci. Qua-teh o îndepărtă, înălțînd-o de-asupra capului, și tumultul Șarpelui se stinse. O coborî la loc, așteptînd să învie din nou, apoi o ridică. Repetă totul cu migală, fără să caute un sfîrșit, fără să-și amintească începutul.

— Se mișcă! tresări Bloom când, smucind, pluta începu să alunece, destrămînd vraja ce-i împietrise.

Se traseră înapoi, lipindu-se de pereții adăpostului. Tortura vraciului îi mîna spre ascunzătoarea Șarpelui, așa cum le spusese. Erau legați acum unul de altul, legați sub puterea aurului. Își puteau împărți bucuria, spaima, scîrba.

Un geamăt lung se ridică din ape și toți șapte îl simțiră în piepturi. Urmară altele, la fel de

dureroase. În scurt timp tînguirile erau pretutindeni în jurul lor, sub ei, deasupra lor, între ei.

— Sînt aici! anunță Qua-teh, oprindu-și ritualul. Faceți precum v-am spus!

Din nou stăpîn pe frica sa, Deeper se lungi pe burtă, cu brațele pregătite peste apă. Le putea vedea acum, tot mai aproape. Cele șapte fiice îi urmăreau din adîncuri, plîngînd printre dinții topiți în alge, cu trupurile umflate și ochii imenși fixați asupra lor. Se ridicau spre ei încet, amestecînd apele în lacrimi, tulburînd fiecare clipă.

— Am prins una! răcni Holtz de cealaltă parte.

Rînd pe rînd, fecioarele fură trase pe punte; le simțea zbaterea de pește în lemnul plutei, le auzea scîncetul uscat.

— Mai repede, stîrpitură! răcni Blanche și o vîslă se întinse peste Deeper, trăgînd spre el corpul pe care încă nu-l agățase.

Era ultima și nenumărate mîini îl ajutară să o ridice la suprafață. Trupul ca de burete îi aluneca printre degete, dar nu se sfîi să și le înfigă adînc în el, făcînd să țîșnească apa rece. O tîrîră ca și pe celelalte surori înăuntru, priponind-o cu funii zdravene. Șiroaiele ce curgeau neconținut din ele înconjuraseră focul firav, încolțind tăciunii din margine.

— Repede, ordonă vraciul fără să ridice vocea.

Își aruncară hainele ude de pe ei, neîndrăznind să se privească. Horcăitul fetelor le acoperea mințile, le închidea ochii. Deeper îi bănuie pe ceilalți prăvălindu-se asupra trupurilor apoase, așa că se aruncă pe cel de lîngă el. Nu simți durere; doar o tristețe înfioratoare, care cu fiecare mișcare se preschimba în plăcere, în groază, în furie.

Termină repede. Vederea corpurilor goale călărind mortăciunile îl lovi brusc și adînc, pînă în măruntaie. Vomită peste cea de sub el, verde și negru, pînă ce mațele i se poticniră între dinți.

Se ridicară cu toții în cele din urmă, tăcuți, nesimțitori și orbi. Fiicele se zbăteau mai departe lângă ei, dar parcă mai sălbatic, mai dureros ca înainte. Burțile li se umflau rapid, în timp ce restul cărnii începuse să se usuce. Urlară toate deodată, îndoind pluta sub greutatea lor; pîntecele le plesniră rînd pe rînd, eliberînd șuvoaie de șerpi.

— Sfîntă Fecioară!

Subțiri, nefiresc de lungi, încolăcindu-se unul peste altul, mușcîndu-se, înghițindu-se între ei, se scurseră ca un potop.

— Gata, puterea lor e asupra voastră acum. Comoara vă așteaptă! îi îndemnă indianul.

Blanche se scufundă primul. Îl urmară grăbiți, purtați de razele călăuzitoare ale Lunii, întoarse de aurul adîncului precum un far magic. Jos, tot mai jos, coborau cu nefirească ușurință, fără ca apa să-i doară. Aveau aceeași țintă, gîndeau aceleași gînduri, simțeau aceeași fericire. Aur, cît vedeau cu ochii numai aur, învelind talpa lacului în galben fierbinte. Cu toate brațele îl adunară, cu dinții îl prinseră, cu picioarele îl încolăciră. Apoi se ridicară îngreunați sub povară, dar mai ușori ca peștii, mai avuți decît regii. Urcară totul pe plută, pluta de aur.

— Încă o dată! îi îmboldi vraciul de sub masca sa.

Năpădiră din nou asupra fetelor, de data aceasta cu poftă, cu chipurile strălucind a aur, cu gurile respirînd aur. Cele osîndite născură alte rîuri de șerpi, care se sfîrșiră sub propria lor foame. Iar ei se aruncară spre bogăția fără de sfîrșit, adunată sub blestemul Marelui Șarpe.

— *Merde!* răcni francezul cînd ieși la suprafață. Ne-ar trebui o corabie!

— Zece, nu una! gemu Gordon.

Se năpustiră asupra fiicelor; nici nu mai așteptară nașterea jivinelor, ci se scufundară spre aurul lor, aurul cu nenumărate fețe. Fețe de aur, coifuri de aur. Lanțuri și scuturi, podoabe și lănci,

măști și statui. Pînă și lacul era numai aur. Iar ei erau una cu lacul, una cu această avere neimaginată, dar mult dorită. Trăiau visul de aur, trăiau adevărata viață.

— A șaptea oară este și ultima! anunță Quateh.

— Cum?! urlară toți într-un glas.

Trupurile fetelor erau subțiri și aproape vii; ochii le lăcrimau și durerea lor avea acum glas, chiar dacă ei nu-l înțelegeau. Un singur șarpe mai izvorî din fiecare, doar șapte cu totul, și indianul îi prinse pe rînd și-i aruncă în foc.

— Luați cît mai mult! țipă Blanche despicînd apa.

Și luară cît mai mult cu putință, îmbrăcînd podoabele, strîngînd în funii tot ce putea fi strîns, înghițind chiar ceea ce putea fi înghițit. Prea puțin totuși, prea puțin! Și durerea îi cuprinse dintr-odată, și plînsură aurul pe care nu-l puteau lua. Și gemură și blestemarkă, ridicîndu-se spre Luna pregătită de apus.

Deeper înghiți prima gură de aer și simți arsura din piept. Vru să strige, dar vocea nu-l ascultă și numai cînd apa îl acoperi la loc își regăsi puterea. Nu auzi înjurăturile celorlalți, dar le simți groaza, le gîndi gîndurile și le împărtăși sfișierea. Glasurile li se contopeau mute într-o singură întrebare.

— Puteți păstra aurul acesta! le spuse indianul, rîzînd.

Rîdeau și ele, acolo, pe pluta împovărată. Rîdeau spiritele eliberate, în trupuri crude, cu păr negru bogat, cu dinți strălucitori și privire fără de păcat.

— Puteți păstra tot aurul rămas! le vorbi indianul în timp ce vîslele se puneau în mișcare. Coadă de Vultur nu e lacom. Are suficient pentru sine și miresele sale.

Rîdeau și se îndepărtau, neascultînd gemetele celor din adîncuri. Plecau cu Luna muribundă,

lăsându-i îmbrăcați în aur, aurul Marelui Șarpe de Apă.

Luminile orașului acopereau cerul, acopereau stelele. Doar Luna, doar ea mai reușea, mare și fără prihană, să coboare pînă la el. Pînă la ei, cei șapte blestemați din Marile Lacuri. Își știau tainele și se urau pentru acest lucru; jeleau împreună, chiar dacă nu se văzuseră de atîta vreme. Nu voiau să se știe, amintirea era vrea vie, prea aproape; îi unea aurul, îi despărțea orice altceva.

Undeva, în sudul cald, Coadă de Vultur își fuma pipa din os de elan. Ultimul solz din trupul Șarpelui scotea încă fumuri verzi, lungindu-i viața cu încă o zi. Îi simțeau plăcerea și îl blestemau tăcut. Iar el se bucura. Se bucura pentru încă o zi.

ZALM PER OXIS

Retrus îl lovi peste degete, apoi, în timp ce Zalm își retrăgea nedumerit mîna, aruncă o privire scurtă spre Alexan, preotul, asigurîndu-se că nu-i observase. Bătrînul se străduia să potolească turma gălăgioasă a băieților și să o orînduiască în jurul focului proaspăt stîrnit.

— Ai răbdare! încercă Retrus să-l țină pe Zalm departe de traista cu merinde, țintuindu-l cu priviri muștrătoare.

Nu voia să se facă de batjocură prin proasta creștere și lăcomia celuiilalt. Încă nu putea pricepe cum, după atîția ani petrecuți în casa Marelui Înțelept, chit că fusese doar o neînsemnată slugă, Zalm nu deprinsese nici măcar o urmă de cumpătare.

— Apoi, fie ca Apolon Olimpianul să binecuvînteze această săracă masă! spuse preotul, pornind să le împartă copiilor cîte o bucată de carne uscată învelită în lipie neagră.

După ce se asigură că fiecare își primise partea, Alexan se așeză lîngă cei doi bărbați, înmîinîndu-le și lor cîte o porție. Retrus mulțumi în tăcere, plecîndu-și adînc capul, în timp ce Zalm pornea să înfulece zgomotos.

— Cum ziceam... sînteți discipoli fugari din Crotona? șopti preotul spre ei.

— Discipoli? mormăi Zalm. Noi nu...

Retrus îi potrivea un cot între coaste, făcîndu-l să se înece. Prostul! Din nou fusese gata să-i dea de gol.

— Da, bunul meu Alexan. Eu mă trag din neamul latinilor. Iar prietenul meu din cel al geților... și amîndoi ne-am bucurat să-i fim discipoli Marelui Înțelept. Dar acum ne e viața în mare cumpănă, spuse el și își drese el glasul. De

cînd Cylon a ridicat poporul împotriva Maestrului, prin minciună și înșelătorie, n-am mai avut o clipă de liniște!

— Apoi, acum puteți să vă ușurați sufletele, că pe meleagurile Traciei nimeni nu vă poate atinge. Aici cuvintele Marelui Înțelept au mare trecere. Precum Neîntrecutul Orfeu ne-a lăsat pildă: înțelepciunea, cumpătarea și curățenia sufletului sînt calea către misterele cerești!

Retrus încuviință, încercînd să nu-și trădeze încordarea. Nu se temea atît că ar putea pierde mîncarea pe care o avea în mîini, cît că noua lui identitate s-ar spulbera, lăsîndu-l fără foloasele pe care le întrevedea în viitor. Acum, că furia ce sfîrtecuse golful Tarent se potolise și regretele copleșiseră inimile însetate de sînge, era mult mai bine să fii victimă în loc de trădător. Chiar și vrajba pe care o purtase în sine atîta vreme se stinsese. Clipa în care îi fusese respinsă cererea de a intra în rîndurile discipolilor nu i se mai părea chiar atît de umilitoare. „Mintea îți e ascuțită și dornică de învățătură, dar inima slabă te îndeamnă mai degrabă spre viclenie decît spre lupta deschisă.“ Acestea fuseseră cuvintele rostite chiar de Maestru, în fața tuturor, ca o sentință definitivă.

— Dar spune-mi, bătrîne, schimbă el subiectul, ce-i cu acești băieți? Nu-i cam tîrzie vremea pentru a călători?

— Aceasta-i datina străveche, îl întrerupse preotul. Înainte ca prima zăpadă să se aștearnă peste munți, o dată la șapte ani, toți pruncii de fel bărbătesc trebuie luați de lîngă mamele lor și urcați în templele lui Zeus, unde își vor petrece viața la adăpost de demonii pămîntului.

Bărbatul se uită cîteva clipe la cei paisprezece copii, toți de aceeași vîrstă. Unii adormiseră deja, alții încă mai scînceau, cu gîndul rămas la căldura de acasă.

— Și nu se vor mai întoarce niciodată? insistă latinul, aranjîndu-și haina de piele astfel încît să

acopere mai bine cuțitul mare și lat pe care îl purta la cingătoare; nu-l folosise niciodată, dar prezența lui îi dădea un sentiment de siguranță, în orice situație s-ar fi aflat.

— Nu... doar câțiva dintre ei vor coborî, ca și mine, pentru a aduce alți frați spre slava cerului. Aceasta e orînduirea veche, îl lămuri Alexan, mîngîindu-și barba lungă și cenușie, care-i învelea genunchii aduși la piept. A rămas în neamul ktistilor din timpurile în care Orfeu Prealuminatul a călcat aceste pămînturi, smulgîndu-le de sub puterea vrăjitoarelor – bacantele ce adorau zeii întunecați. Aceasta-i împărțeala: bărbații trăiesc în templele închinat lui Zeus pe cele mai înalte piscuri, iar femeile, ascunse în văile adînci, la adăpost de orice primejdie. Cu toții duc același trai cumpătat și liniștit, departe de ispitele lumești.

Bărbatul se întinse și mai aruncă un vreasc în focul ce stătea să moară, după care se întoarse către preot, încă nehotărît dacă să întrebe sau nu.

— Dar copiii? Cum...

Celălalt zîmbi pentru o clipă, punîndu-și în mișcare fața lată, apoi răspunse:

— Cum ziceam, datina cere ca la fiecare șapte ani, la sfîrșitul iernii, toate femeile să se strîngă într-un loc, nu departe de aici, numit Valea Femeilor, și să se împreuneze cu oricine se arată doritor, după barbarul obicei al bacantelor.

După cîteva momente în care doar țipătul unei bufnițe brăzdă noaptea, Zalm, care pînă atunci moțăise cu picioarele întinse lîngă jăratul din vatră, tresări, ridicîndu-se într-un cot.

— Ce? Oricine poate avea femeile voastre? I-auzi, tată! Da'...

Retrus îl înghionti iar, încercînd să-i tempereze entuziasmul prea evident afișat pe fața mirată, cu ochii albaștri dilatați la maximum.

— Oricine, răspunse bătrînul. Oricine în afară de noi, preoții Cerului. E ofranda ce trebuie adusă

demonilor pământului, stăpînii bacantelor, pentru a slobozi aceste meleaguri de sub teroarea lor.

— Sălbatic și murdar obicei, interveni latinul, încercînd să-și tempereze tovarășul care se foia alături. Acum parcă își amintea și el că auzise cîte ceva despre secta ktistilor, care trăiau în inima Traciei, despre perpetuarea ritualurilor orgiastice ale bacantelor.

— Și cînd o să fie? întrebă getul, al cărui interes era imposibil de înfrînat.

— Cum ziceam, rosti preotul, sorocul celor șapte ani vine la sfîrșitul acestei ierni. După prima lună plină de după ivirea ierbii și pînă la următoarea lună plină.

Retrus se răsuci și, la adăpostul umbrei sale, își puse palma peste gura lui Zalm, forțîndu-l să tacă. Bineînțeles că era și el interesat de acest neașteptat și ispititor eveniment, dar bucuria copilărească a celuiilalt era de-a dreptul stînjenitoare. Iar dacă începea să-și amestece și vedeniile în treaba asta, putea să iasă foarte urît.

— Cu întunericul vrem și noi să luptăm, schimbă bărbatul subiectul, spunînd prima minciună care i se păru potrivită. Sperăm ca învățătura Maestrului să dea roade în mijlocul triburilor din nord. Zalm se trage din acele locuri, fiind de neam nobil, accentuă el.

Bătrînul își aranjă din nou barba, oftă apăsător și spuse:

— Mare povară luați asupra voastră! Dincolo de Istru demonii pământului sînt încă atotputernici. Fie ca Apolon să vă răsplătească truda și să vă lumineze calea!

Preotul se întinse și mai aruncă un lemn între tăciuni, apoi își aranjă locul pentru dormit.

— Cum ziceam... să ne odihnim acum, îndemnă el, ca să putem primi ca pe un dar binecuvîntat ziua de mîine.

În scurt timp căzură cu toții sub puterea nopții. Doar Zalm mai tresărea din cînd în cînd,

vînturîndu-și mîinile mari prin aerul rece. Pofta pe care i-o stîrnise orgia anunțată de preot îi tulbura somnul, pentru că femeile erau singura bucurie de care avusese parte. Un sclav tînăr și bine făcut, așa cum era el, avea mare căutare în oraș. Iar el profitase din plin, în ciuda vieții austere pe care Maestrul o pretindea de la cei din jur. Tocmai această morală aspră îl făcuse să cedeze insistențelor lui Retrus și să fure scrierile stăpînului.

„Și ce-ai cîștigat?“ îl lovi întrebarea usturătoare, făcîndu-l să se ridice. Simți dintr-odată tot frigul ce-i intrase în oase, înghețîndu-i răsuflarea. Cele cîteva flăcări mărunte ce se mai ridicau încă din jăratîc împiedicau cu greu așezarea întunericului peste cei adormiți. Deasupra lor, cerul acoperit amplifică beznă din jur, mișcînd norii grei odată cu vîntul aspru, ce făcea să vuiască pădurea deasă din apropiere. Parcă purtată de aerul rece, se contură în noapte silueta înaltă și subțire a Maestrului. Tînărul încercă să se retragă, dar picioarele nu-l ascultau, încăpățînîndu-se să stea neclintite. „Da, fiule, ai pierdut totul!“ se desprinsese din umbră și Oxis. „...bătrînul are dreptate, n-ai cîștigat nimic...”

Apariția tatălui său îl liniști pentru o clipă, dar apoi teama i se transformă în furie, făcîndu-l să izbucnească:

— Lăsați-mă-n pace! N-am nevoie de voi! răcni din nou, arătîndu-le pumnul.

— Ce-i? sări Retrus în picioare, cu mîna încleștată pe cuțit.

Fără să-i dea atenție, Zalm continuă să amenințe nervos întunericul din jur. După ce se convinge că nu-i păștea nici o primejdie, latinul îl prinse de umeri și-l zgudui cu toată forța de care era în stare.

— Potolește-te! Nu-i nimeni acolo.

Celălalt îl privi în cele din urmă, renunțînd să mai lupte cu fantasmele ce-l tulburaseră, și acceptă

să fie tras ca un copil și așezat la loc. Retrus răsuflă ușurat și se grăbi către preotul care se chinuia să potolească băieții speriați.

— Iartă-l, te rog! spuse el printre plânsetele celor mici. Uneori umbrele nopții îi tulbură sufletul...

Așteptă ca Alexan să-și termine treaba, apoi se grăbi să-l ajute să stîrnească din nou focul. Încă nu-și dădea seama cum va interpreta acesta cele întîmplate, nu putea descifra nimic pe chipul aspru și neclintit.

— Himerele ce ne strică somnul, vorbi preotul într-un târziu, sînt uneori mesaje de dincolo. De la cei care nu mai sînt. Cum ziceam, cu toții auzim uneori glasurile lor.

După ce se întinseră la loc, Retrus reluă cu jumătate de gură:

— Dar la el e altceva, cred. Vede lucruri ce nu sînt... chiar și atunci cînd e treaz.

— Hm... Pentru cel înțelept nu există deosebire între lucruri. Însuși Orfeu a văzut cu ochii săi lumea celor vii, a celor morți, ca și lumea celor fără de moarte. Cum ziceam, asta e puterea oamenilor-zei.

Vîntul ce se strecura printre versanți le tăia din ce în ce mai adînc fețele, smulgîndu-le lacrimi înghețate din colțurile ochilor. Zalm ridicase în fiecare braț cîte un băiat dintre cei care păreau mai lipsiți de vlagă și pășea înaintea lui Retrus și Alexan, care încheiau coloana gălăgioasă. De o parte și de alta a potecii se ridicau zidurile aproape drepte ale munților, ținîndu-le calea într-un semiîntunerit monoton. Șuieratul aerului se oprea din cînd în cînd pentru a face loc croncănitului greu al corbilor, repetat apoi prelung de stîncile reci.

— Cum ziceam... mare păcat! își continuă preotul gîndurile cu glas tare. Un adevărat înțelept

se naște o dată la mii de ani, pentru că zeii nu-și dezvăluie prea des secretele.

— Da... așa este, gîfii latinul. S-a pierdut dintr-odată o bogăție... irepetabilă.

Alexan chibzui timp de cîțiva pași, după care întrebă:

— Dar care era calea aleasă de Maestru? Țelul învățaturii sale?

— Vulturul! țipă spre ei Zalm, întorcîndu-și doar pe jumătate capul. Vulturul e calea!

Retrus îl blestemă în gînd; netotul avea nenorocitul obicei de a interveni în cele mai proaste momente, cu cele mai ciudate interpretări pe care le putea naște mintea lui încurcată.

— Epifania... asta vrea să zică, își dresă el glasul. Puterea de a vedea lucrurile de deasupra, de-a înțelege legătura ascunsă dintre toate cele care ne înconjoară, de-a vedea întregul, nu părțile.

Înghiți în sec, așteptînd să vadă rezultatul vorbelor cu care se străduise să explice ceea ce nici el nu înțelegea pe de-a-ntregul. Alexan își încleștase toate degetele în barbă lungă, de parcă acolo, sub nasul său, s-ar fi aflat toate răspunsurile posibile.

— Epifania, repetă el în cele din urmă, proptindu-și piciorul în primul bolovan ce le stătea în cale, forțîndu-l astfel și pe Retrus să se oprească. Vulturul... hm... Să vezi totul în timp ce plutești ca o pasăre, totul pînă la cea mai mică piatră, dintr-o parte a pămîntului pînă în cealaltă, în timp ce noi, tîrîtorii, nu vedem clar nici măcar ceea ce se află sub ochii noștri slabi. Da, asta trebuie să fie una dintre nenumăratele puteri ale zeilor! își încheie el cugetarea. Cum ziceam, prietenul tău are harul înțelepciunii.

Latinul reuși cu greu să-și stăpînească iritarea, alăturîndu-i-se apoi preotului, care se grăbea să-i ajungă din urmă pe ceilalți. Erau clipe în care în sufletul său izbucnea un adevărat vulcan. Erau clipe în care ceea ce i se părea un drept

cuvenit pe merit îi era luat de altcineva. Erau clipe în care ura tot ceea ce-l înconjura.

— Da, completă el în cele din urmă, este rezultatul anilor petrecuți alături de Maestru, această înțelepciune pe care cu umilință încercăm s-o împărtășim celor doritori.

Nu vedea decît silueta înaltă a preotului care mergea în fața lui, fără să poată simți efectul cuvintelor sale. Iuți pasul, ajungînd alături de acesta, după care reluă:

— Din păcate, toate cele îndurate au stricat cumva mintea lui Zalm. Pierderea Maestrului și a prietenilor dragi au stîrnit în sufletului lui forțele întunericului.

Așteptă reacția bătrînului, dar nu primi nici un răspuns, lucru care îi spori suspiciunile. Oare preotul luase drept bune toate cele pe care i le înșirase?

— Uneori aude glasuri în miezul zilei sau chiar vorbește cu făpturi numai de el văzute, continuă fără convingere.

— Cum ziceam, nu te teme! vorbi Alexan. Poate că ceva bun se va naște din tot răul acesta. Răbdarea e una dintre armele zeilor, și muritorii care se dovedesc demni de a o mînuși sînt întotdeauna răsplătiți.

Retrus scrîșni din dinți, străduindu-se să înțeleagă încotro bătea preotul. În fața lor, Zalm mergea aparent nepăsător, balansîndu-și spatele lat, atent mai degrabă la cei doi copii pe care îi purta în brațe, care acum uitaseră de frig și oboseală, jucîndu-se cu părul său lung, roșu-auriu. Alături, lipit de stîncile despicate parcă de o secure uriașă, pășea Oxis, tatăl său, îndrumîndu-l tăcut, nevăzut.

— Simt ceva deosebit la acest tînăr, reluă gînditor bătrînul. Poate e atins de puterea divină...

„Sigur e atins de boala prostiei!“ bombăni pentru sine Retrus. Nu era pentru prima dată cînd comportamentul îi crea lui Zalm o imagine aparte,

preschimbând compasiunea celorlalți în admirație. Fapt care pe Retrus îl enerva pe de o parte, dar pe de altă parte îl provoca să găsească o cale de a trage foloase din toată această poveste.

— Chiar și Maestrul a văzut ceva în Zalm, se grăbi el să completeze. A fost unul dintre elevii lui favoriți, cei mai apreciați.

Zidurile de piatră se deschiseră brusc, făcând loc vederii unei văi întinse, tăiate la mijloc de un fir subțire și iute de apă. Doar câteva pîlcuri de brazi tineri se ridicau ici și colo din jnepeniș. După ce-și traseră cu toții răsuflarea, reluară drumul, de data aceasta cu Alexan în frunte pentru a le arăta calea. Tînărul rămase tot în urmă, încheind cîrdul băieților, în timp ce latinul se grăbi să i se alătore preotului.

— Mai este mult de mers? întrebă el. Pînă la templu?

— La apus vom ajunge, dar va trebui să ne despărțim înainte pentru a nu vă abate din drum, rosti bătrînul. Apa aceasta care ne stă în față se scurge în marele Istru și vă va fi călăuză pentru multe zile.

Bărbatul încuviință cu o mișcare scurtă a capului, apoi își lăsă privirea să se topească în negura ce înghițea zarea. Și-ar fi dorit acum să nu fi vîndut caii, să nu fi prăpădit toți banii. Banii trădării...

— Cum ziceam, vorbi din nou preotul, ce-i cu semnele acelea ce-i acoperă grumazul? – și arătă spre Zalm.

— Aaa, tresări Retrus, tatuajul? E mărturia rangului său și a neamului din care se trage, după barbarul obicei al geților. Încă de la naștere, fiecare prunc primește aceste însemne. Fiecare reprezintă un înaintaș de fel bărbătesc.

Continuară să meargă în liniște. Dincolo de norii cenușii, întinși peste cer ca o plasă fără sfîrșit, la adăpost de privirile pămîntene, soarele

începuse să coboare încet. Când atinseră albia râului, preotul le arătă cu mâna sa uscată nordul.

— Aici ne despărțim... Fie ca Mărețul Apolon să ne aibă în pază pentru totdeauna!

— Așa să fie, bunule Alexan! răspunse latinul, apoi îl trase de mîneacă pe Zalm, care tocmai îi pusese jos pe cei doi băieți. Să mergem!

Tînărul îl urmă fără să protesteze, traversînd apa către cealaltă parte, unde drumul părea a fi mai ușor. Apoi întoarse capul să-i privească pe ceilalți cum se îndepărtau. În scurt timp doar preotul se mai zărea dintre tufișurile ce îmbrăcau cursul pîrîului.

— N-ar fi frumos? îi spuse el lui Retrus cînd îl prinse din urmă.

— Ce?

— Bătrînul zicea c-aș fi un zeu...

Bărbatul se opri și izbucni într-un hohot de rîs ce făcu valea să vibreze. Nedumerirea de pe chipul celui alt îl stîrni și mai tare, transformîndu-i în cele din urmă rîsul într-un acces de tuse.

— Uneori nu știu, spuse el trăgîndu-și sufletul, dacă să-mi fie milă de tine, sau să te invidiez. Un zeu! Auzi! Eu, nemernicul Retrus, merg alături de un zeu... zeul Zalm!

Tînărul se încruntă, dar nu găsi nimic de spus. Celălalt îi puse mîna pe umăr și îl privi drept în ochi, străduindu-se să pară serios.

— Zalm, băiete, am să-ți spun acum un lucru cu adevărat important. Toți sîntem zei într-un fel sau altul, dar incapabili să ne conștientizăm asta. Iar tu ești primul care și-a dat seama! cedă el, rînjind.

Getul îi îndepărtă mîna și merse mai departe nereușind să-și ascundă supărarea. Retrus prinse să alerge în jurul lui, trăgîndu-l de haine.

— Stai, Mărite Zalm, fie-ți milă de mine! Nu mă lăsa aici, în pustiu... Iartă-mă, Mare Zeu! se smiorcăi el.

— Are dreptate Oxis, spuse Zalm printre dinți, împingându-l la o parte. Nu m-am ales decât cu batjocura ta. Nimic din ce mi-ai promis nu s-a întâmplat! M-am săturat de tine!

Bărbatul se opri și, pentru câteva clipe, îl privi pe Zalm cum înaintează printre tufișurile desfrunzite.

— Știi ce? strigă în urma lui. Eu m-am săturat de tine și de nebunia ta! Și m-am săturat de nenorocitul ăla de Oxis, de nu știe nimeni pe unde-i putrezesc oasele! Ai uitat că te-a vândut pe tine, propriul său fiu, când n-a mai avut bani de băutură și femei? Chiar ai uitat?

— Nu-i adevărat! protestă celălalt, întorcându-se spre el. Nu-i adevărat!

— Cum?! Chiar tu mi-ai povestit!

Trupul masiv al tânărului se topi dintr-odată, parcă zdrobit sub greutatea cuvintelor. Privindu-l cum stătea neputincios, Retrus se simți dintr-odată ușurat, eliberat de orice furie. Nu avea nici un rost să-și pună mintea cu el, orice victorie câștigată azi era deja lipsită de sens în ziua de mâine. Demonii din capul lui Zalm vor șterge totul, păstrînd doar ceea ce vor dori.

— Zalm, eu sînt singurul tău prieten, reluă el cu calm. Doar eu te pot ajuta. Nu uita asta. Fără mine ești pierdut. Ți-am promis că te ajut să ajungi acasă, și-am să te duc acasă!

Getul încuviință tăcut, apoi primi nemișcat îmbrățișarea celuiilalt.

De cînd trecuseră Istrul, vremea se înăsprise tot mai mult. După atîtea zile de mers, apropierea munților adăuga acum și așchii de gheață în ploaia mărunță, ce nu mai contenea să se scurgă din cerul coborît la doar câteva aruncături de suliță.

„Acasă... În sfîrșit, acasă!“ spuse Oxis, așezîndu-și palmele grele pe umerii lui.

Zalm nu se întoarse, continuând să privească la negura ce ascundea poalele munților. Era aievea? Trăia cu adevărat aceste clipe? Ori totul nu era decît o închipuire demonică, așa cum insistă neîncrezătorul său prieten?

Își răsuci capul încet, cu teamă în suflet, cu ochii doar întredeschiși. Slobozi aerul greu din piept doar cînd zări trupul latinului chircit lîngă focul stins demult. Dormea acolo, dovadă vie a lumii muritoare ce-i juca atîtea feste. De ce oare Retrus, atît de ager la minte, atît de învățat, nu putea să-l înțeleagă, nu putea să vadă?

„Istețimea nu e totul!“ grăi Oxis, așezîndu-se pe piatra udă de alături. „Chiar Marele Întept spunea asta...”

Pentru cîteva clipe Zalm fu sigur că-l zărește pe bătrînul său stăpîn printre stropii deși, privindu-l drept în ochi, încercînd să-i spună ceea ce vorbele nu pot să spună, ceea ce urechile nu pot să audă, iar mintea sa de simplu muritor nu poate să priceapă.

Nu după multă vreme, aerul se limpezi ușor, lăsînd să se bănuiască ivirea zorilor, dincolo de care se ascundea puterea fără de margini a luminii, Apolon însuși.

— Ar fi bine să pornim acum, mormăi Retrus în timp ce-și întindea oasele, altfel trupul acesta înghețat va refuza să mai miște. Spui că nu mai e mult?

— Nu, doar o zi de mers, după cum...

— Ce?!

— Doar o zi! repetă Zalm, evitînd să mai amintească de tatăl său.

Retrus îl urmă cu pași repezi, străduindu-se să-și domolească tremurul ce-i stăpînea corpul. Cînd frigul începu să cedeze, stomacul prinse să-l chinuie cu foamea pe care doar somnul de cu seară o potolise. Strînse din dinți, blestemîndu-l în gînd pe tînăr, care devenise indiferent la tot ce ținea de nevoile trupești. Odată ajunși pe meleagurile

geților, acesta insistase să meargă pe drumuri ascunse, departe de așezări, la adăpost de atingerea triburilor dușmane, după cum îi repeta cu înverșunare omniprezentul Oxis. Așa că nu avuseseră parte decît de frigul aspru ce se potrivea de minune cu umezeala ajunsă pînă la oase și de foamea greu amăgită de oboseala ce nu-i slăbea nici o clipă. Nimic dintre cele atît de mult povestite de gurile slobode ale Athenei despre bogățiile neîntrecute ale barbarilor geți. Nici urmă de holdele nesfîrșite ce rodesc tot timpul anului, nici urmă de turmele fără de asemănare, de vînatul ce-ți sare-n brațe ori de femeile tinere, frumoase, focoase și darnice. Ce-i drept, nu avuseseră parte nici de furia oarbă a războinicilor, care ținea dezbinată nenumăratele neamuri din nordul Traciei.

Intrară într-o vale adîncă, tocmai cînd ploaia se întetise din nou sub apăsarea norilor compacți. Mergeau pe ceea ce părea a fi un drum vechi, prost întreținut, sau doar albia secată a unui rîu. Retrus se gîndea să ceară un popas, cînd o săgeată despică şuierînd aerul dintre ei, oprindu-se în pietrișul amestecat cu mîl, la numai cîtiva pași în urma lor. Bărbatul încremeni vreme de o clipă, apoi își lăsă mîna dreaptă să alunece încet pe sub haină, în căutarea pumnalului.

— E un semn... cred, șopti Zalm fără a-și întoarce privirea. Să rămînem pe loc!

Chiar dacă ar fi vrut să se adăpostească, tot nu ar fi avut unde anume. Panta alunecoasă nu le oferea nici un sprijin, nici un ascunziș, iar înapoi, dacă ar fi fugit, săgețile i-ar fi ajuns cu ușurință. Așa că Retrus îi ascultă sfatul, rămînînd nemișcat alături de get. Se auzea un vuiet surd, greu, pe care pînă atunci nu-l sesizase, semn că dincolo de malurile ce-i împresurau vîntul de gheață pătrundea în păduri nevăzute. Trecură parcă ani pînă cînd în fața lor ieșiră la vedere trei bărbați,

bine înfășurați în blănuri. Cu siguranță că mai erau și alții ascunși, ațintindu-i cu arcurile încordate.

Cel care păsea în față, purtând amenințător un paloș scurt, cu vârful curbat în sus și lama lată, asemenea unei securi, se răsti:

— Doar moartea e scăpare pentru cei ce ne calcă pământul sfânt!

Neînțelegînd nici o iotă, latinul își plimbă privirea de la cei trei la Zalm și înapoi.

— Stăpînește-ți mînia, frate, își caută tînărul cuvintele. Cu pace în suflet venim!

Acesta era salutul, și-l amintea acum bine, nu greșise. Pînă și Retrus descifra pe chipurile bărboase uimirea și apoi ușurarea. Ceilalți doi barbari, care stătuseră pînă atunci la un pas mai în spate, se apropiară, proptindu-și în pământ arcurile cît ei de mari.

— Spune-le cine ești, îi șopti Retrus lui Zalm.

— Sînt Zalm, fiul lui Oxis! rosti acesta și un fior de plăcere îi traversă trupul.

Cel care părea a fi căpetenia își prinse paloșul la brîu, apoi îi întinse mîna.

— Eu sînt Denuila, iar aceștia sînt verii mei buni, Camotis și Amullox.

După ce se salutară, cercetîndu-se atent din priviri, Retrus, care rămăsese neluat în seamă, își prinse tovarășul de cot.

— Spune-le și de mine! Așa cum ți-am zis!

Tînărul se întoarse, arătîndu-l celorlalți:

— El e bunul meu prieten, nobilul Retrus, care mi-a fost de ajutor în multe clipe grele.

— Cu pace în suflet îl primim!

Latinul le ghici salutul și răspunse cu o înclinare a capului, înăbușindu-și supărarea; mai mult ca sigur, nepriceputul de Zalm nu-l prezentase cum trebuia.

Cei doi veri se întoarseră la locurile de strajă, în timp ce Denuila îi conduse pînă în celălalt capăt al văii, acolo unde, spre bucuria lor, stăteau la adăpost cai odihniți. Mai mult chiar, avură parte și

de cîteva înghițituri dintr-un vin negru și gros, care își lăsă culoarea pe buzele lor însetate.

Călăuza îi purtă apoi în galop printr-un codru des, întunecat, ce-și transforma treptat ruginiul tomnatic în verdele aspru al brazilor. Zalm mai schimba din cînd în cînd cîte un cuvînt cu celălalt, spre neliniștea tovarășului său, care se temea ca vorbele să nu-i scape de sub control.

Ropotul copitelor se opri numai cînd pădurea se despică în două făcînd loc unui ager fir de apă să-și scurgă undele. Retrus spera din tot sufletul că drumul lor era pe sfîrșite și că oboseala lui avea să-și găsească alinare în curînd. Dar Denuella ridică mîna, arătîndu-le muntele imens din depărtare, care se înălța brusc, trăgînd parcă pădurea cu el, dispărînd apoi în norii atotstăpînitori.

— Este Kogaion, îi spuse Zalm. Dincolo de acest munte se află cetatea cea mare, Gebeleidava.

Retrus nu-i împărtăși cu nimic bucuria, încercînd să ghicească doar cît timp mai aveau de mers. Fornăitul cailor îl făcu să întoarcă privirea spre umbrele mari ce se scurgeau nefiresc de încet la limita copacilor.

— Bourii, îi confirmă tînărul. La vremea asta, frigul îi mîină la vale.

— Această pădure, arătă în jur bătrînul Cebeilla, folosindu-și toiagul, e neamul nostru.

Zalm se grăbi să-i traducă, așa că latinul clătină din cap admirativ, bănuind că era cel mai potrivit răspuns.

— La nașterea unui fiu, tatăl sădește un copac. Uite! – și îi conduse cu pași rari spre un arbore tînăr. Oxis l-a pus acum aproape douăzeci și trei de primăveri. E trunchiul tău de lemn, dragul meu Zalm. Trup din trupul pămîntului.

După ce-și trase răsuflarea, bătrînul se răsuci, învăluind cu privirea tot ce-i înconjura, apoi închise ochii, lăsînd tăcerea mișcătoare a codrului

să le apese corpurile. Mic de stat, cu barba contopită în coama albă a pletelor ce se scurgeau de-a valma peste blana de urs brun, cu brațele deschise larg spre contemplare, bărbatul acesta ar fi impresionat chiar și cele mai luminate minți ale Eladei.

— La începuturile lumii, reluă Cebeilla menținându-și ochii închiși, când darnica Gebeleizis ne-a dat spre stăpânire aceste meleaguri, pe atunci sterpe și sălbătice, străbunii noștri i-au jurat credință veșnică, în numele lor și al urmașilor lor. Toată bogăția acestor pământuri vine din sămînța pe care oamenii o pun în trupul Zeiței, cea mai sfântă împreunare dintre toate. Când se va rupe acest legământ, lumea nu va mai fi... Frigul nesfârșit se va contopi cu veșnica noapte, înaltul va fi adînc, adîncul va fi înalt... viața va fi doar moarte... iar moartea va fi pretutindeni.

Preotul lui Gebeleizis se opri brusc, privindu-i apoi cu căldură.

— Dar cine sînt eu ca să vă spun ceea ce, mai mult ca sigur, Marele Înțelept a tălmăcit deja din glasul zeilor?

Îi conduse apoi spre un loc deschis, chiar la rădăcina de piatră a Kogaionului, unde se ridica un stejar uriaș, cu tulpina atît de groasă, încît douăzeci de oameni zdraveni n-ar fi putut s-o cuprindă. Ramurile imense, fiecare un copac în sine, atingeau într-o parte stîncă neagră, iar în cealaltă parte acopereau parțial o casă mare, cu temelia din bolovani neciopliți și pereții din trunchiuri de brad.

— Acesta e primul născut din pîntecel bogat al lui Gebeleizis. Atunci când seva lui se va sfîrși, Zeița își va fi întors fața de la noi, nerecunoscătorii! spuse apăsător Cebeilla.

Zalm nu rezistă tentației de a se apropia și a-și plimba palmele peste scoarța aspră. „Îți amintești?” apărură Oxis din cealaltă parte. „Aici te jucai în zilele fierbinți de vară...”

— Iar acoperământul acesta, continuă preotul, e adăpostul sfânt al celor care vor să-și aline sufletul ori să-și limpezească mintea.

Retrus așteptă ca Zalm să se întoarcă și să-i repete spusele bătrînului, apoi se îndreptă spre ceea ce înțelegea că le va fi casă pentru început. O încăpere principală sobră, săracăcioasă, cu vatră de foc în mijloc, ce mai făcea loc doar pentru două camere strîmte, de o parte și de alta a intrării, pentru dormit.

— Aici dulcea mea nepoată, Midellix, te-a adus pe lume, spuse bătrînul către Zalm. După ce Oxis s-a retras din cetate pentru a domoli gîlceava ce ne dezbtina neamul.

Nu tocmai mulțumit de ceea ce văzuse, latinul îi făcu semn tînărului.

— Spune-i că-i sîntem datori pentru bunătate și că zeii îi vor întoarce favoarea.

Bătrînul se retrase afară, lăsîndu-i să-și orînduiască șederea. Zalm se duse drept spre camera dinspre miazăzi și, lăsîndu-se în genunchi, își apăsă fața pe patul îngust și înalt.

— Aici, spuse el după ce se ridică, în acest pat s-a stins mama după ce boala i-a ros trupul.

Latinul îl privi lung, apoi murmură pentru sine:

— Cucuta înghițită la supărare i-a pus capăt, spre ușurarea curvarului ei soț.

Încă se mai minuna de felul în care mintea încurcată a tînărului răstălmăcea adevărul pe care chiar el, cu o vreme în urmă, îl rostise.

Odată întorși în încăperea principală, getul dădu ocol pereților acoperiți în mare parte cu mucegai. Se opri nesigur într-un colț, coborîndu-și privirea pe pardoseaua de piatră.

— Cred că aici, șopti el, sau, nu... aici! Sub această lespede a săpat Oxis un culoar secret ce duce în inima pădurii.

Un lucru bun de știut, își spuse Retrus, zîmbind în sinea sa. Cu siguranță, înverșunarea cu

care Oxis își înșelase soția, și nu altceva, îl împinsese la construirea acestui coridor.

După ce părăsiră casa ce le fusese oferită drept adăpost, Cebeilla îi conduse înapoi spre Gebeleidava, orașul zeiței de piatră. Drumul, parcurs în liniște, îi dădu latinului răgazul necesar pentru a analiza punctul în care ajunseseră. Pe aceste tărîmuri sălbătice, destinate parcă anume eroilor supuși la grele încercări de nemiloșii zei, îl putea aștepta o binemeritată perioadă de prosperitate, pace și fericire – asta dacă Zalm reușea să-și reia locul cuvenit, cel de căpetenie a tribului. Cu siguranță, nu avea să fie ușor, iar în caz de eșec viața le va fi la mila sîngeroșilor geți. Pînă și vicleanul Oxis scăpase doar prin fugă de mînia adversarilor.

Cu o clipire de ochi, Retrus își alungă gîndurile negre, întorcîndu-se spre fața bună a lucrurilor. Știa că nu va avea parte în nici un caz de strălucirea marilor orașe ale Eladei, de viața sofisticată dăruită favoriților muzelor ori de atenția cronicilor. Înțelegea însă în aceeași măsură că toate acele înzorzonări ale lumii civilizate nu erau decît căi ocolite, greoaie, de a atinge țelul suprem: bunăvoința zeilor. Bogăția, faima, puterea aveau oriunde aceeași culoare, indiferent de felul în care fuseseră căpătate. Cu ceea ce pînă acum nu-i adusese decît un loc între nenumărații aspiranți la favorurile cerești, pe tărîmurile geților putea deveni un întemeietor, un civilizator, deschizător de drumuri. Singura verigă slabă în aceste vise de mărire era Zalm, tînărul tot mai greu de controlat.

Noaptea trecută, cînd pășise pentru prima oară în cetatea de piatră, nu reușise să deslușească nimic din măreția așezării. Acum, în lumina mohorîtă a serii, înțelegea că nu pierduse nimic. În tinerețe mai atinsese o dată meleagurile geților, atunci cînd afacerile familiei îl forțaseră să schimbe apele cunoscute cu cele ale Pontului Euxin. Dar zidurile Histriei, așezare de

comercianți și marinari, adăposteau un trai la fel de plăcut ca și cel de acasă, departe de sălbăticia localnicilor. Acum se afla însă în inima Traciei nordice, încă neatinsă de cântul lui Orfeu.

— Nimeni nu a îndrăznit să atace orașul pînă acum, îi șopti Zalm cînd pătrunseră prin poarta larg deschisă, de parcă lui i s-ar fi datorat acest fapt.

După normele civilizate, Gebeleidava ar fi putut găzdui patru sau cinci mii de suflete, dar, ținînd cont de modul de viață mult mai auster al geților, latinul socoti că numărul locuitorilor era dublu. Cetatea se întindea ca un brîu peste un platou lung și îngust. Cu spatele lipit de versantul abrupt, cu zidurile nordice oprindu-se deasupra abisului și cu o singură cale directă de acces, era simplu de înțeles de ce localnicii o socoteau inexpugnabilă. Însă orice strateg din sudul Istrului ar fi văzut că un asediu prelungit ar fi supus orașul mai degrabă prin înfometare decît prin forța armelor. Felul repezit în care luptau geții și dragostea lor pentru înfruntarea corp la corp îi fereau probabil pe localnici de orice surpriză.

— Însăși Zeița a însemnat acest loc drept sălaș și pavază pentru fiii săi, tălmăci tînărul spusele lui Cebeilla.

Retrus nu se duminise încă dacă Gebeleizis era una și aceeași cu cea numită Bendis de tracii sudici. Oricum, străbătînd străzile înguste, care în nici un caz n-ar fi permis mersul călare, alegerea divină nu i se părea deloc fericită. Nu găsea nici o urmă de eleganță, nici o fărîmă de frumos în modul în care cuburile de rocă ridicau casele rigide, toate la fel, ca niște blocuri de piatră tocmai desprinse din munte și acoperite în pripă cu trunchiuri de copac. Bolțuri mari de bronz țineau la un loc clădirile brute, despărțindu-le precar de condiția lor primară de bolovani risipiți. Alăturarea unui trup suav de nimfă adormită-n marmură ori

de leu înghețat în salt ar fost cea mai mare pîngărire cu puțință, o luare în derîdere a zeilor.

Bătrînul preot le îndrumă pașii spre o mică piață, o oază de aer între coridoarele strîmte ce alcătuiau orașul. Aproximativ pătrată, largă cît să cuprindă nu mai mult de o sută de persoane, era flancată pe una dintre laturi de o clădire mai de soi, ieșind în evidență nu prin altceva decît prin înălțime și prin treptele ce urcau cam un stat de om, pînă la intrarea neacoperită de nici o ușă.

Înăuntru îi așteptau deja, înșirați în jurul unei mese rotunde, cam douăzeci de bărbați, toți cu bărbi bogate și asemănători la port de parcă ar fi fost unul și același. Cel puțin pentru Retrus nu era nici o diferență între ei. Deși focurile stîrnite de-a lungul pereților dădeau pe lîngă lumină și o puternică dogoare, cei mai mulți dintre ei purtau căciuli pe cap și haine îmblănite peste umeri. O muzică slabă, venind parcă de niciunde, alterna ritmuri molcome cu note sălbătice, învăluind chipurile barbare.

Își luară locul pe cele trei scaune ce le erau destinate. Latinul îl forță pe Zalm să se așeze în mijloc, asigurîndu-se astfel că îl avea aproape. Ca la un semn, brațele mesenilor ridicară în aer cupe pline ochi, iar apoi răcniră într-un singur glas:

— Pentru Zalm, fiul lui Oxis!

— Fie ca sufletul lui să trăiască veșnic în pace! completă Cebeilla.

Sorbiră băutura dintr-o răsuflare și puseră cupele la loc, lovindu-le cu putere de masă. Nu aveau sclavi sau alți servitori în jur; fiecare își lua porția de vin din oalele mari de lut ce se înghesuiau printre tăvile de lemn crud, încă mirosind a rășină, încărcate cu bucăți rumene de vînat, lipii arse și salate nu mai mari decît un pumn de copil. Retrus luă exemplul celorlalți, umplîndu-și strachina cu bucate. Doar în ultima clipă îl văzu pe Zalm înălțîndu-se și răcnind deasupra tuturor:

— Mare cinste ne faceți! Oxis visează de multă vreme la acest moment; dragostea fraților săi e mai presus de orice pe această lume!

Latinul îl trase de haină, încercînd să-i potolească avîntul, dar tînărul nu-l luă în seamă. Se simțea dintr-odată egal cu cei puternici, departe de zilele de corvoadă și nenorocire. De cealaltă parte a mesei, întîlni zîmbetul tatălui său. „Sînt mîndru de tine, fiul meu! Am știu că n-ai să mă dezamăgești! Privește în jur!“ – și descrie un arc de cerc cu brațul drept. „Acesta e locul care ni se cuvine. Forța pe care Maestrul a sădit-o-n tine va face acest neam nemuritor!“ Zalm se așeză, cuprins de o căldură dulce, și totuși greu de suportat. Închise ochii pentru o clipă, încercînd să memoreze momentul: erau din nou împreună.

Alături, tovarășul său răsufleta ușurat. Vorbele lui, oricare ar fi fost ele, nu stricaseră buna dispoziție a mesenilor. Era însă conștient că îl aștepta o noapte grea, aflîndu-se acum la cheremul nebuniei lui Zalm. Odată amestecat Oxis în toată această poveste, orice se putea întîmpla.

Se înfruptă din mîncarea ce-i stătea în față, urmărind zadarnic cuvintele celorlalți, tresărind de fiecare dată cînd i se părea că recunoaște vreunul. Din puținul pe care reuși să-l smulgă de la Zalm, înțelese că toți cei din jur erau tarabostes, nobili ai tribului. Socotind după modul în care înfulecau, aduceau mai de grabă cu o gloată de satiri. Își foloseau pumnalele, și doar pentru a desprinde hălci mari de carne, în rest zdrobind în mîini ceea ce dinții nu reușeau. Nu-și spălau mizeria în vase de argint ori măcar în oale de lut, ci se ștergeau pe bucăți de pînză aspră. Zgomotul fălcilor în mișcare era acoperit doar de cel al băuturii năvălind în gîtlejurile fără de fund. Se bucurau de ospăț de parcă era primul și ultimul de care aveau parte pe această lume.

Cînd burțile pline încetiniră măcelul bucatelor, iar belșugul băuturii domoli zarva, unul

dintre meseni se aplecă brusc spre Zalm, ridicându-și glasul.

— Tezina întreabă, se întoarce Zalm spre Retrus, dacă... Zice că am venit să revendic conducerea tribului.

— Spune-i că nu muritorii, ci zeii sînt cei care decid soarta, șopti latinul răspunsul de mult timp pregătit.

Tînărul tălmăci și urmă un moment de tăcere, după care Tezina izbucni în rîs, urmat de ceilalți. Apoi un altul se ridică, într-un echilibru precar:

— Ori te crezi iubit de zei... ori ce? Aci numai Gebeleizis, ea domnește!

„Spune-i adevărul!“ interveni Oxis, deasupra tuturor. „Spune-i, fiule, spune-i cine ești!“

Zalm deschise gura, dar latinul îl smuci pe sub masă, forțîndu-l să privească spre el.

— Orolles zice... dacă sînt un zeu, se chinui tînărul să tălmăcească.

Retrus înghiți în sec, simțind cum lucrurile îi scăpau de sub control. Privi rapid în jur la fețele înroșite de fierbințeala vinului, apoi șopti nesigur:

— Spune-le... Îți amintești de ciungul ăla cipriot?! se însenină el. De povestea lui cu vulpea? Spune-le povestea cu vulpea, Zalm!

După ce-și dresе glasul, încercînd să-și adune gîndurile, Zalm vorbi către ceilalți:

— Zeii au nenumărate fețe. E greu să le deslușești adevăratul chip, își luă el avînt, simțind cum o forță interioară îi dezlega limba. Dacă am putea intra în trupul și sufletul unei sălbăticiuni, lumea ar avea altă înfățișare. Pentru o vulpe care vrea să se înfrupte din păsările de ogradă, cîinele care îi aține calea și o alungă este stăpînul locului, nu omul pe care nici măcar n-a ajuns să-l vadă.

Doar sfîrșitul rășinii ce năștea flăcările veni drept răspuns. Bărbile dese și aspre se întoarseră rînd pe rînd una spre alta, căutînd un înțeles în cele auzite. În cele din urmă Cebeilla rupse tăcerea ce înghețase sufletul lui Retrus.

— Iată puterea cuvintelor! Iată cum vorbele pot lovi mai greu decât securea, cum gândul se înfige mai adânc decât cea mai iute săgeată!

Stratul de zăpadă se subțiasse vizibil, chiar și aici, aproape de vârful muntelui, vestind o primăvară timpurie. Departe în vale, un corn sună prelung, și Retrus privi spre Tezina, întrebător.

— L-au încolțit deja. Să coborâm și noi!

Latinul îl urmă cu pași nesiguri, atent la capcanele pe care le putea ascunde omătul umed. Nu agrease de loc ideea de a porni la vânătoare pe o astfel de vreme, dar nu găsisse nici o cale de a refuza. Așa că se găsea acum în mijlocul pădurii, făcând față unei avalanșe de întrebări.

Folosise toată iscusința de care putea da dovadă pentru a deprinde graiul geților cât mai repede și, spre surprinderea lui, rezultatul era îmbucurător. În plus, își folosisse nevoia de a le învăța limba pentru a se apropia de Almetes, văduva încă atrăgătoare a lui Dures, fostul lider al tribului, cel care îl forțase pe Oxis să ia calea pribegiei, chit că erau veri buni, sau poate tocmai pentru aceea. Femeia se dovedise o pradă ușoară în fața artei lui de cuceritor mult exersate. Nu făcuse încă pasul decisiv, fiindcă nu era sigur care avea să fie reacția concurenței.

— E cel puțin ciudat, reluă getul discuția, cum Cebeilla insistă să alegem un rege, dar totodată condiționează această alegere de acceptul său. De ce nu alege el?

— Poate că deja a ales, dar așteaptă ca și ceilalți să ajungă la aceeași concluzie, se grăbi Retrus să completeze.

Se ferise cu fiecare ocazie să confirme în vreun fel intenția lui Zalm de a prelua conducerea și, din fericire, sistemul politic ambiguu al tribului se potrivea de minune cu planurile lui, cel puțin pînă în acel moment. Cu ajutorul lui Almetes,

descifrase destul de repede modul întortocheat în care geții își orînduiau conducătorii. Odată locul rămas vacant, Marele Preot prelua conducerea pînă cînd sfatul nobililor cădea de acord și numea un nou lider. Interimatul putea dura numai cîteva ore sau ani întregi. O perioadă de relativă democrație ce se încheia prin alegerea unui despot absolut. Un mod cel puțin ciudat de îmbinare a două sisteme complet opuse.

— Dacă vede în Zalm un ktistai, un înduplecător al zeilor, de ce nu-l numește preot? Ce rost are tot acest joc? insistă Tezina. Orice lucru poate fi făcut cu ușurință, ori cu chin și durere.

Retrus nu se grăbi să-i răspundă, căutînd mai întîi înțelesul ascuns al întrebării. Preotul deținea puterea de a forța o decizie, și cu toate acestea amîna momentul. De cînd se sfîrșise Dures, vara trecută, în urma rănilor căpătate în ultima mare luptă împotriva carpilor, Cebeilla nu făcuse decît să modereze disputele dintre tarabostes. Almetes îi confirmase ceea ce observase și el între timp: Orolles, fratele mai mare al lui Tezina, era favoritul. Dacă preotul l-ar susține în mod deschis, ar putea prelua conducerea chiar a doua zi. Era clar că Orolles nu va ceda, oricare ar fi fost decizia finală a preotului.

— Îți pot promite că voi încerca să aflu. E și în interesul meu, accentuă latinul.

Înțelesese că Tezina vorbea în numele fratelui său, încercînd să obțină indirect un compromis. Inițial, Orolles dorise ca odată cu conducerea tribului să o obțină și pe Almetes de soție, însă acum devenise evident că ea avea alte preferințe. Și toată această apropiere din partea potențialului rege lăsa de înțeles că acesta era dispus să i-o cedeze pe Almetes. Trebuia doar să-l scoată definitiv pe Zalm din jocul pentru putere. Se afla în mijlocul unui triumfi politic bizar: Orolles și Tezina pe de o parte, Cebeilla pe de cealaltă parte

și, picat ca din cer, Zalm. Pînă atunci își legase toate speranțele de tînărul get, dar poate că era timpul să-și reconsidere poziția. În fond, aproape că-l scăpase de sub control și nu mai prididea să-i tempereze excesele; mintea lui era acum plină numai de Oxis și de setea de putere a acestuia. Nenumăratele gafe ale lui Zalm, erezii fățișe la adresa Zeiței, erau însă mereu răstălmăcite de Cebeilla în pilde de înțelepciune.

— Cebeilla admiră istețimea cu care te-au înzestrat zeii, spuse nobilul get, în timp ce pașii săi porneau să urmeze albia pe jumătate dezghețată a unui pîrîu. Cu siguranță va ține cont de sfatul tău.

Nu era de aceeași părere, dar nu era cazul să recunoască. De cîte ori încercase să discute cu preotul, acesta deviasse spre istorii și sfaturi religioase care nu duceau nicăieri. Întoarcerea lui Zalm părea să-i fi sporit apetitul pentru intrigile politice. Era prea bătrîn ca să-și dorească puterea pentru sine și, oricum, în trecut mai avusese ocazia de a lua conducerea în propriile-i mîini, dar nu o făcuse. Adevăratul său țel rămînea necunoscut.

Un răcnet de fiară, urmat de lătratul cîinilor și apoi de cornul hăitașilor, le grăbi înaintarea. Latinul cuprinse în palme mînerul pumnalului, blestemînd valul de căldură ce stîrnise prematur sălbăticiunile din bîrloguri, oferindu-le geților prilejul de a ieși la vînătoare.

Cînd pătura de brazi se desfăcu larg, eliberîndu-se pentru a face loc unui platou stîncos, cei doi se opriră brusc din alergat. Plin de sînge din cap pînă în picioare, încă agitînd spasmodic în aer sica, cuțitul curb, Zalm le ieșise în cale.

— L-am ucis! anunță el printre gîfîituri. L-am ucis!

În urma lui își făcură apariția și ceilalți, în frunte cu Orolles. De la prima privire latinul pricepu că acesta nu era deloc mulțumit că i se luase cîntea de a doborî ursul. Ultimul ajunsese

lîngă ei preotul, folosindu-și toiagul ca pe o vîslă pentru a înainta prin stratul noroios de zăpadă.

— Zeița și-a arătat bunăvoința dăruindu-ne această pradă! rosti el.

— Fie numele ei binecuvîntat! răspunseră ceilalți în cor.

Topoarele se puseră apoi în mișcare, alegînd trunchiurile potrivite. Adăpostul se înalță cu ușurință, căpătînd o formă circulară, suficient de încăpătoare pentru toți doisprezece. Înainte ca soarele să cadă dincolo de creasta Kogaionului, carnea jivinei sfîrșia deja în focul ce-și ridica flăcările flămînde prin acoperișul semideschis.

În timp ce mînceau, trecîndu-și de la unul la altul plosca mare, bogată în vin negru, Retrus îi observă pe preot și pe Zalm vorbind, dar își înfrîna dorința de a se apropia de ei. După masă se trase mai într-o parte, sprijinindu-se pe un maldăr de blănuri, așteptînd. În cele din urmă tînărul veni și i se așeză alături.

— Cebeilla crede că am o putere deosebită, așa mi-a zis.

— Da, mormăi Retrus, știe el ceva. M-am gîndit, reluă ceva mai tare, că poate... poate e mai bine să treci de partea lui. Să devii preot. E o poziție puternică și sigură.

Getul se strîmbă, scoțînd în evidență cîteva urme de sînge uscat ce încă îi mai atîrnau în barbă.

— De ce nu? insistă celălalt.

— Nu e suficient. Nu cred. Îi datorez mult mai mult lui Oxis!

— Mai gîndește-te, încheie Retrus, întinzîndu-și trupul.

Zalm închise ochii, lăsîndu-și jos capul greu. Pentru o clipă simți o răsuflare fierbinte în păr: „Dormi, fiul meu, dormi somnul liniștit al războinicilor victorioși!“

Odată cu răsăritul, o lumină orbitoare cuprinse înălțimile, scurtîndu-le odihna. Soarele proaspăt ținea să termine odată pentru totdeauna

cu rămășițele iernii, făcînd peticele de zăpadă să sfîrîie sub apăsarea lui.

— E cu totul neobișnuit pentru această perioadă a anului, comentă Tezina în timp ce se pregăteau de plecare.

Nu primi nici un răspuns, așa că își îndreptă atenția către Zalm, care stătea alături de tovarășul său, purtînd pe umăr blana făcută sul a fiarei răpuse cu o seară mai înainte.

— Pe țărmurile sudice astfel de dimineți nu sînt tocmai rare, spuse Retrus, întorcîndu-i privirea.

— Se poate, dar aici nu sîntem în sud! accentuă celălalt.

Era o amenințare voalată, ori poate doar i se părea. Oricum, chibzui latinul, în timp ce grupul se punea în mișcare, lucrurile se puteau potrivi destul de bine pentru toată lumea. Se zvîrcolise o bună parte din noapte analizînd toate părțile problemei și ajunsese la concluzia că avea ceva șanse să-i devieze atenția lui Zalm de la conducerea tribului, în schimbul poziției de Mare Preot. Totul depindea însă de intențiile lui Cebeilla.

La amiază făcură popas chiar pe culmea muntelui; dacă se grăbeau suficient, puteau ajunge la cetate înainte de apus. Vîntul se întetise puternic între timp, suflînd dinspre sud un aer cald. Nori grei se îngrămădiseră deja deasupra lor, întunecînd strălucirea de pînă atunci a soarelui. Tunete joase se auzeau din cînd în cînd în depărtare.

— Astfel de furtuni se stîrnesc în zilele fierbinți de vară, se ridică un glas dintre ei. Poate e un semn...

— Să lăsăm Zeița să vorbească mai întîi, interveni preotul, și doar apoi să căutăm înțelesul spuselor ei.

Zalm se ridică și se îndepărtă cîtiva zeci de pași, oprindu-se pe muchia ascuțită ce despărțea piscul de hăul de sub el. Privi în jos, apoi întoarse

capul spre tatăl său. „Nimic nu-i mai frumos decât acest tărîm!“ șopti acesta.

Urmărindu-și prietenul cu coada ochiului, Retrus tresări cînd îl zări gesticulînd, semn că reapăruse nevăzutul Oxis. După un moment de gîndire, se hotărî să i se alăture înainte ca lucrurile să o ia pe un fâgaș nedorit. Reușise să facă numai doi pași, cînd o suliță de foc îl izbi pe Zalm drept în creștet. Bubuitura îi asurzi pentru cîteva clipe, dîndu-le timp să-l vadă pe tînăr cum pică lat, cu picioarele atîrnînd în gol.

Se repezîră toți spre el și îl traseră de pe marginea prăpastiei.

— E mort?! strigă Orolles, și ușurarea din glasul lui nu-i scăpă nici unuia.

— Nu, spuse Retrus, pipăind grumazul fierbinte al tînărului. Nu e mort.

Ca o confirmare, Zalm își mișcă brațul drept, apoi, cu ajutorul latinului, reuși să-și ridice capul.

— Uuuu! îngăimă el. Nu m-a nimerit...

Îl puseră pe picioare și, după cîteva momente de ezitare, Zalm se desprinse din brațele lor. Își îndesă la loc căciula peste părul zburlit, lăsîndu-i să-l privească lung. O pată roșiatică îi rămăsese pe frunte, urmă a focului ceresc.

— E o minune! se ridică o șoaptă.

— Sau un semn, completa Cebeilla, apoi se întoarseră, pregătindu-se de drum.

Bărbatul lovit de fulger părea să nu se resimtă, așa că își reluară mersul. Retrus se grăbi să i se alăture lui Zalm, dar întîlnind privirea preotului rămase în urmă, împreună cu el. Întîlniră o vreme în tăcere, pînă cînd latinul se hotărî să vorbească:

— Ciudată întîmplare... cu Zalm.

— Un semn, repetă bătrînul.

— Ei, nu cred că...

Se opri, înghițindu-și cuvintele. Preotul era cel care decidea dacă era ori nu era o minune, el era cel care o interpreta într-un fel sau altul. El

avea puterea de a decide, nimeni altul nu o putea face în locul lui aici, în mijlocul geților.

— Și ce poate însemna acest semn? reluă latinul.

— Hm... Pentru mine, primul semn a fost însăși venirea voastră. Dacă se întâmpla ceva mai devreme, Dures v-ar fi alungat, cu siguranță. Ceva mai târziu să fi fost, Orolles ar fi ajuns deja rege și Zalm n-ar fi avut nici o șansă. Soarta a fost în favoarea lui.

Retrus așteptă, dornic să vadă încotro bătea șiretul Cebeilla. Se părea că, în sfârșit, acesta era gata să vorbească deschis.

— De când ați sosit am tot așteptat un alt semn. L-am urmărit pe Zalm atent. De ce crezi că mi-am purtat oasele putrede pînă aici, în vîrf de munte? Și iată că al doilea semn a apărut! Zalm a supus focul ceresc. Și toți au fost martori.

— Semnele divine trec de cele mai multe ori neobservate, ori neînțelese, tatonă Retrus.

— Așa este. Dar noi, Marii Preoți care ne închinăm Zeiței, am căutat multă vreme semnele ce ni se arată. Și așa cum, prin chiar gurile voastre, ne-a vorbit Marele Înțelept, oamenii trebuie să se ridice deasupra vieții mărunte pentru a înțelege marele întreg dăruit de zei. Același lucru l-am priceput și noi, dovadă că adevărul este unul singur.

Așteptă ca poteca pietroasă să-și domolească coborîrea, apoi, regăsindu-și suflul, continuă:

— Șapte... șapte regi a avut neamul nostru de cînd am văzut pentru prima oară lumina zilei... nenumărați alții înainte... E în firea noastră zbuciumată. La fel și cu celelalte triburi ale geților. Ne luptăm între noi, fără a fi atenți la ce se întâmplă în jur. Fără să vedem că oștile macedonene se apropie tot mai mult de Istru, fără să știm că cetățile elene sînt tot mai numeroase și mai puternice pe malurile mării.

— Da, șopti latinul, încă nesigur de direcția pe care o va lua discursul preotului.

— În nord germanii sînt tot mai îndrăzneți, iar triburile sarmaților atacă tot mai des din est... Au fost vremuri mai bune și mai rele, dar în cele din urmă vom fi prea slabi, prea dezbinați ca să facem față schimbărilor.

— Înțeleg. Odată uniți, geții pot fi la fel de puternici ca egiptenii... ori perșii.

— Acesta-i adevărul. Am ținut legătura cu Xinon, Marele Preot al carpilor, dușmanii noștri de moarte. Și cu Almina al agatîrșilor, adversari de temut. Cu toții am căutat o cale de unire, dar nici un rege get nu se va înclina în fața altui rege, nici un om de-al nostru nu va jura credința altuia.

— Decît dacă acesta e însemnat de zei, îi continuă latinul gîndurile. Voia divină e mai presus de cea omenească.

Bătrînul încuviință, căutîndu-și pașii printre pietrele udate de ploaia măruntă ce-i întovărășea. Acum, că începuse să priceapă motivele preotului, orice urmă de speranță se pierdu în sufletul latinului.

— De multă vreme căutăm semnele care să ni-l arate pe trimisul zeilor. Peste trei zile, Sfatul se va întîlni din nou.

— Ai să-l propui pe Zalm?

— Da, nu asta îți dorești? O parte dintre ei îmi vor respecta alegerea.

— Orolles în nici un caz. Și nu va fi singur, completă Retrus.

Preotul oftă, după care se opri, plecîndu-și capul.

— Acesta va fi cel de-al treilea semn. Cînd Zalm va reuși să-i supună se va vedea că am dreptate. Îndrumă-ți prietenul în aceste clipe grele și vom izbîndi!

Era clar că discuția se terminase, așa că Retrus se grăbi să-i ajungă din urmă pe ceilalți.

Nu-i spuse nimic lui Zalm, mai ales că încă nu știa cum anume să reacționeze.

Trecură dincolo de zidurile cetății, odată cu ploaia tot mai deasă. Retrus se făcu pierdut cu ușurință prin străduțele înguste, oprindu-se în fața unei case bine știute. Lovi o singură dată în ușă, apoi, la adăpostul întunericului, intră.

— În sfârșit! îl întâmpină Almetes, desfăcându-și brațele.

El îi acceptă strînsoarea, o sărută lung, apoi se lăsă tras și așezat la masă. Femeia îl urmări nerăbdătoare cum sorbea din cana de vin.

— Omilles doarme deja, arătă ea spre camera de alături, unde se odihnea fiica ei și a lui Dures. Cum a fost?

Retrus o privi lung înainte de a răspunde. Îi plăcea chipul crud, lipsit de vopsele ori alte accesorii ale lumii civilizate, îi plăceau gesturile proaspete, lipsite de orice prefăcătorie. Nu reușise să-i afle vârsta și, ținând cont că fiica ei avea vreo doisprezece ani, socotea că era undeva între treizeci și patruzeci. Nu îl interesa în mod deosebit acest detaliu, dar curiozitatea lui înăscută îl forța să-și pună mereu această întrebare.

— A fost bine... Am prins un urs și câțiva cerbi. Iar Zalm a fost lovit de un fulger, dar n-are nimic!

— Fulger?

Știa că nu asta o interesa, așa că zîmbi și continuă:

— Am vorbit cu Tezina.

— Și?

— Orolles e gata să renunțe la tine dacă îl conving pe Zalm să cedeze.

— Ce bine! răsuflă Almetes. Pleci? Deja? tresări ea, văzîndu-l că se ridică.

— Trebuie să mă alătur celorlalți.

În pragul ușii se opri și se întoarse spre ea:

— Știi, un lucru n-am înțeles: de ce a mai plecat Oxis, dacă deja cedase în fața lui Dures?

Femeia roși ușor, apoi șopti, fără să-l privească direct:

— Dures era foarte iute din fire, mai ales la băutură, și-i intrase în cap că e ceva între mine și Oxis...

Retrus zîmbi în sine, mulțumit că bănuiala i se confirmase. Apoi, conștient că gelozia e calea cea mai sigură spre inima unei femei, insistă:

— Și?

— Sigur că nu!

Părăsind căldura casei, bărbatul se grăbi spre casa cea mare a nobililor. Frînturi de șoapte ridicate din colțurile cetății lăsau să se înțeleagă că vestea minunii ajunsese deja la urechile tuturor. Zalm mai făcuse un pas pe calea netezită de preot.

Retrus oftă în sine; putea trage speranțe să-și manipuleze prietenul, dar nu împotriva voinței lui Cebeilla. Planurile bătrînului le anulau pe ale sale, distrugîndu-i speranțele, ducînd totul către o baie de sînge, mai mult ca sigur. Fusesse nevoit să fugă din Crotona, acum era nevoit să dispară din Gebeleidava. Și trebuia să o facă înainte ca răul să se întîmple. Înainte ca Zalm să scape complet de sub influența lui.

— Trei nopți și două zile a ars focul, spuse Marele Preot, fixîndu-l cu privirea. Am șters urmele fugii voastre înainte ca altcineva să le ia seama.

Retrus așteptă, cercetîndu-i chipul, ce părea neschimbat de trecerea celor patru ani. Doar mișcările mult mai greoaie și nesigure îi vedeau suferința.

— Toți v-au crezut sfîrșiți în flăcări, continuă Cebeilla. Doar eu știam de ieșirea tainică. Am fost furios o vreme, apoi am înțeles ceea ce tu știai mai bine: că Zalm încă nu era pregătit. Lucrarea Marelui Înțelept încă nu era gata.

Latinul încuviință cu o ușoară mișcare a capului, apoi se trase o palmă mai la o parte. Dogoarea focului, atît de dragă preotului, îl deranja tot mai tare.

— N-a fost o hotărîre la îndemînă, vorbi el cu jumătate de glas.

Știa că era mai potrivit să lase în seama bătrînului descifrarea faptelor trecute; dorința oarbă a acestuia de a găsi semne cerești în tot ceea ce-l înconjura îi întunecase mintea, dar le ușura lor calea.

— Au bănuir că Orolles v-a căutat pieirea. Cenușa Copacului Sfînt s-a împrăștiat în cele patru zări și-acesta a fost primul semn că domnia lui nu-i pe placul zeilor. Apoi fiul dăruit lui de Almetes nu a apucat să facă primul pas, atins de-o boală fără leac. Și-n toți acești ani dușmanii ne-au lovit tot mai crunt. Gustul victoriei a pierit de pe buzele noastre. Oamenii și-au pierdut credința...

Sorbind lung din cana cu vin fierț, Cebeilla își umflă pieptul obosit, apoi își clătină coama albă, căutînd parcă să-și înlătore gîndurile negre.

— Acum regele zace sub povara rănilor ce nu mai vor să se vindece. Tezina e în fruntea oștilor noastre, așteptînd ca fratele lui să-i cedeze puterea. Mîine, vestea înfrîngerii va ajunge în cetate... din nou, oftă el. Cît mă bucur că v-ați întors! Toți trei!

Își îndreptase atenția către Zalm, care moțăia întins pe patul de blănuri din celălalt capăt al odăii. Latinul zîmbi ușor, oarecum mirat că preotul era gata acum să accepte nebunia tînărului. Ori poate el însuși își pierduse puterea de a discerne între lumea celor vii și lumea celor duși.

Oricum, tot răul era spre bine. După trei zile de așteptare, ascunși în sălașul bătrînului, acesta se întorsese pentru a le împărtăși, în sfîrșit, gîndurile sale. Părea că nimic nu se schimbase, doar o zi îi despărțea de clipa în care fulgerul îi însemnase tovarășul.

— E rîndul meu! răcni tînărul în somn, făcîndu-i să tresară.

Înmuiat de băutura ce-i alinase plictiseala, Zalm retrăia clipele ce urmaseră incendiului. Refuzase categoric atunci cînd Retrus îi ceruse să-și părăsească tribul, dar apoi acesta îi amintise de Valea Femeilor și de sorocul ce se apropiase. Chiar și Oxis îl sfătuisese în cele din urmă să nu dea cu piciorul unei orgii cerești. Îi ascultase sfatul și de atunci nu regretase nici măcar o dată. În Valea Femeilor petrecuse cele mai fierbinți zile din viața sa, strîngînd în brațe, rînd pe rînd, toate făpturile ce-i ieșiseră în cale, fie calde și rodnice, fie reci și uscate de timp, ori prea crude și neștiutoare.

Se întoarse pe spate, deschizînd ochii pentru un moment doar. Erau cele mai frumoase amintiri; pînă în noaptea de ieri, cînd, în ciuda protestelor lui Retrus, părăsise adăpostul și, urmînd căi numai de tatăl lui știute, se furișase în oraș. Dînd tîrcoale prin partea locului, zărise minunata făptură ce-i lovisese pe loc inima, mai năpraznic decît focul ceresc. Era fiica lui Dures, trandafir gata să înflorească. Pentru prima dată îndrăgea o femeie, numai una, și tot vinul din lume n-ar fi fost în stare să-i stingă arșița din piept.

— Mîine e ziua cea mare! anunță cu hotărîre Cebeilla. Ziua sorocită de zei, cînd geții i se vor închina lui Zalm, fiul lui Oxis! Acum să ne odihnim trupurile, să ne liniștim sufletele...

Noaptea scurtă lăsă zorii să-i prindă călare, strecurîndu-se grăbiți la adăpostul pădurii. Preotul îi conducea pe poteci ascunse, departe de orice privire. Înainte ca păsările codrului să prindă glas, Cebeilla le arătă tabăra așezată la poalele muntelui.

Latinul socoti dintr-o privire la vreo două mii de capete rămășițele oștii. Cam cinci sute de cai, deci tot atîția călări, restul pedestri. După modul greoi în care se pregăteau de plecare, era clar că nu-i trăgea inima să intre în Gebeleidava cu frunțile plecate.

— Au fost de două ori mai mulți la plecare, șopti Cebeilla cu durere.

La semnul bătrînului, porniră în galop. Gărzile care le ieșiră în întâmpinare se retraseră la vederea preotului, iar strigătele lor adunară luptătorii în fața celor trei. Înaintea tuturor păși Tezina, doar cu cămașa de zale peste umeri. O rană proaspătă îi brăzda obrazul, acoperindu-i parțial ochiul drept și încetoșîndu-i privirea. În tăcerea accentuată de fornăitul cailor, nou-veniții așteptară, plimbîndu-și ochii asupra mulțimii.

— Zalm! se ridică un strigăt. E Zalm!

Tezina îl vedea prea bine, alături de Retrus, dar nu voia să creadă. Le urmărise cenușa ridicată de vînt și se bucurase de pieirea lor, venită într-un moment atît de potrivit. Acceptase chiar să fie bănuît de crimă, alături de fratele său.

— Sînt Zalm, fiul lui Oxis! răcni tînărul, ațintindu-l parcă anume.

Tezina încercă să-l înfrunte, dar gura prea uscată nu-l ascultă, iar trupul îi deveni dintr-odata greu, ca de piatră. Era dincolo de puterile sale, dincolo de înțelegerea lui, dincolo de orice și-ar fi putut închipui vreodată.

— Zeii ni l-au dat înapoi, anunță Cebeilla cu vocea sa joasă, calmă. Noi i-am întors spatele, atunci cînd soarta ne era pe plac, și l-am uitat. Dar el nu ne-a uitat! Iată-l întors, iertător acum, cînd bucuria ne-a părăsit.

Ca la un semn, soldații îngenuncheară, plecîndu-și capetele, glasurile lor unindu-se într-un vuiet continuu: „Zalm, fiul lui Oxis”. Tezina se cutremură, apoi reuși să protesteze:

— Nu e cu putință!

— Cum a fost lupta? se răsti preotul, iar războinicul simți cum i se înmoaie picioarele, trăgîndu-l în țărînă.

— Soarta ne-a fost potrivnică, răspunse el, plecîndu-și privirea. Aproape răzbisem mulțimea carpilor... cînd agatîrșii ne-au lovit dintr-o parte.

Blestemații! Retragerea a fost grea și cu mari pierderi.

Retrus, care pînă atunci urmărise doar cum șiretul preot îi supusese pe geți, își îmboldi calul un pas înainte. Acum era rîndul lui să ducă planul pînă la capăt.

— Care-i obiceiul războinicilor? Cum sărbătoresc victoria? întrebă el.

— Se închină Zeiței, spuse Tezina, nesigur. Se închină și sărbătoresc timp de trei zile, împart prada...

— Lupta a fost acum două zile, deci încă mai petrec, conchise latinul. Va mai dura patru, poate cinci zile drumul agatîrșilor spre casă. Cine le apără pămînturile în tot acest timp?

Nobilul get tresări, înțelegînd din zbor planul celui alt. Se ridică din praf, înfruntîndu-l:

— Un războinic poartă doar luptă dreaptă! Onoarea e...

— Lasă onoarea în seama zeilor! interveni Zalm. Cine trăiește și luptă ca un om va pieri ca un om... pentru totdeauna! Cine ascultă glasul zeilor le va împărtăși soarta. Crede-mă!

Tezina se simți dintr-odată ușurat. Privi pe rînd la cei trei și orice urmă de împotrivire îi dispăru. Simțea doar nevoia de a-și îndrepta ura, deznădejdea și teama împotriva cuiva. Sîngele agatîrșilor îi va stinge durerea, îi va reda plăcerea de a fi învingător.

Oastea se rupse în trei părți. Tezina porni cu trei sute de călăreți, mînat de răzbunarea oarbă pe care o purta în suflet. Cei mai zdraveni dintre cei rămași se grăbiră spre cetate. Cei răniți ori prea obosiți rămaseră în urmă, mișcîndu-se încet spre creasta Kogaionului, ce se ridica în zare.

— Cînd vom ajunge și noi, șopti preotul, Gebeleidava ne va primi cu inima deschisă. Orice urmă de speranță e un nou început, încheie el, fără să ia seama la gemetele celor suferinzi.

Într-adevăr, orașul îi aștepta cu porțile larg desfăcute și cu o mulțime de gură-cască împrăștiată pe străzile strâmte. O primire tăcută totuși. Dar nu tristă. Înfrîngerea era acum servită de Marele Preot alături de o minune. Zalm mergea mîndru alături de Cebeilla, suportînd privirile ațintite asupra lui. Șoaptele ce zburau în jurul lor îi identificau chipul, îi recunoșteau semnul de foc pe care îl purta purta în frunte.

Ceva mai în spate, latinul zîmbi pentru sine. Și el renăscuse din morți, dar nimeni nu-l lua în seamă. Nu-și dorea însă să atragă atenția. Nu încă.

Se desprinsese din coloană, descălecă, apoi se strecură printre casele reci, mai mohorîte decît înseși pietrele din care erau ridicate. Un cap de lup turnat în bronz străjuia deasupra clădirii spre care își îndreptă pașii. Almetes alergă să-l întîmpine. Îl prinse de mîini și, după ce se uită temătoare în jur, îl trase înăuntru.

— Te-ai întors!... Nu-mi vine să cred! izbucni ea în lacrimi, cuprinzîndu-l în brațe.

Bărbatul îi răspunse strîngîndu-i trupul subțire. Oare îl crezuse mort, ca și ceilalți? Oare îl iubise cu adevărat? Nu mai conta acum. Devenise și ea un instrument pe calea încoronării lui Zalm.

Îndepărtînd-o ușor, îi privi fața în lumina slabă a încăperii. Timpul o pedepsise aspru, brăzdîndu-i chipul cu cute adînci și dese. Fire albe i se amestecau în păr, iar corpul îi slăbise. Pînă și vocea i se păruse mai moale, aproape bolnavă. O sărută lung, lăsîndu-și privirea să alunece spre cealaltă intrare a odăii, acolo unde apăruse o siluetă zeiască. Apăsîndu-și și mai tare buzele, Retrus o ghici pe Omilles în tînăra fermecătoare ce se apropia cu pași siguri.

— Vino! Vino mai aproape! se întoarse Almetes spre fiica sa.

Se așezară la masă, bărbatul de-o parte, iar ele de cealaltă parte. Omilles îl privea senin, curios, aproape provocator, și latinul se simți pierdut.

— Nici nu știi ce greu ne-a fost, reluă regina. Orolles a fost... e rege, dar nimeni nu-l iubește. Cebeilla nu i-a fost niciodată aproape. Singur tot timpul... Acum, chiar și Tezina așteaptă doar să-i ia locul.

Dregându-și glasul, Retrus șopti:

— Nu-ți fie teamă, iubita mea regină. Acum sînt alături de tine... de voi, completează el, nereușind să-și dezlipească ochii de pe tînără.

După încă un moment, se scutură ca trezit din vis, îndreptîndu-și atenția către femeia din fața sa, cuprinzîndu-i mîinile firave în ale sale.

— Ai puterea să schimbi lucrurile, Almetes! Ascultă-mă...

Cu excepția lui Tezina, toți nobilii erau adunați în Casa cea Mare a Sfatului. Soarele nu asfințise încă, iar printre razele sale, aruncate la împlinire prin intrarea largă, Zalm regăsea zîmbetul tatălui său. Cu siguranță, Oxis trăia chiar mai intens decît el aceste clipe.

Alături, latinul urmărea cum marele vis al lui Cebeilla era pe cale să se îplinească, clădit în întregime pe minciună – și poate tocmai de aceea mai convingător pentru miile de geți. Dar nu cursul evenimentelor îl frămînta acum pe Retrus. Era sigur că Almetes, ajutată de fiica ei, își va îndeplini promisiunea. În cele trei zile care trecuseră de cînd o întîlnise, Omilles îi bîntuise cugetul, fermecătoare și nemiloasă, candoare pură și ispită absolută.

Încercase să discute cu Zalm, cerîndu-i sprijinul în obținerea tinerei, dar getul îl refuzase categoric, violent chiar. Pe Retrus îl șocase nu atît răspunsul, cît privirea animalică, plină de ură, ce îl însoțise. Și înțelesese cu stupoare că Zalm își dorea pentru sine trupul fraged, mlădios, ochii limpezi ca marea ce scaldă insulele sudului, părul mătăsos ce cădea în valuri blond-roșcate peste

șolduri, precum adierea vântului peste coamele munților. O dorea pentru sine pe Omilles și n-avea de gând să cedeze.

Un murmur străbătu încăperea la apariția lui Orolles. Sprijinit de Almetes și fiica ei, regele muribund purta pe cap un coif din aur masiv, acoperit de ochi strălucitori, ca o coroană atotvăzătoare. După ce îl ajută să se așeze, chiar lângă Zalm, cele două femei se retraseră, pierzându-se în penumbra ce acoperea zidurile.

— Am crezut... — începu Orolles, stăpînindu-și cu greu răsuflarea — am crezut că soarta mi-a hărăzit clipe de glorie alături de frații mei. Am sperat că Zeița ne va ridica din nou neamul și că eu voi fi cel care vă va conduce. M-am înșelat! ridică el glasul, oprindu-se apoi, ca după un efort teribil. Nu... Mi-a fost hărăzit să stau împotriva Celui Puternic, crescîndu-i astfel și mai mult forța.

Se întoarse cu greu către Zalm. Retrus tresări văzîndu-i privirea pierdută. Nu-i amintea deloc de bărbatul care hăitua urșii și-i înfrunta cu mîinile goale. Suferința îndelungată, apoi leacurile anume alese îi îmbolnăviseră sufletul, îi întunecaseră mintea, aducîndu-l la picioarele lui Zalm.

— Eu, regele vostru, reluă el, Orolles... fiul lui Vezina... prin puterea dată mie de Zeiță, prin glasul moșilor noștri, cu pace în suflet... îl numesc drept conducător și izbăvitor al nostru... pe Zalm... fiul lui Oxis...

Regele încercă zadarnic să-și scoată coiful, poticnindu-se la fiecare încercare. Cebeilla se apropie în tăcere și, ridicîndu-i semnul regesc de pe frunte, îl înălță deasupra mesei, spre văzul și cunoașterea tuturor. Apoi îl așeză cu mare grijă pe capul lui Zalm și se depărtă cîțiva pași pentru a-l privi mai bine pe noul rege.

— Pace veșnică în sufletul său! se ridică un glas și toți nobilii țîșniră în picioare.

— Zalm, fiul lui Oxis! răcniră ei, lovind ritmic cu pumnii în masă.

Marele preot aşteptă ca uralele să se potolească, le făcu tuturor semn să se aşeze, apoi se apropie şi-şi apăsă palmele pe umerii lui Zalm. Aşteptară cu toţii să-i audă gândurile şi bătrînul nu-i dezamăgi.

— V-am fost sfătuitor multă vreme, în clipe de fericire, ca şi în clipe de durere. Am tălmăcit pentru voi glasul Zeiţei, mama noastră, a tuturor...

Îşi roti privirea asupra lor, privindu-i în ochi, rînd pe rînd. Doar Retrus îl evită, de teamă să nu izbucnească în rîs. Toată această vrajă colectivă, atît de ieftină, era menită doar să însoţească erezia, trădarea ce va lovi în inima lui Gebeleizis.

— Dar Copacul Sfînt a pierit în flăcări, reluă Cebeilla. Şi din cenuşa lui nu s-a ridicat nici un vlăstar. Cu toţii ştim ce înseamnă asta. Dar nu trebuie să ne temem. Dacă trupul Zeiţei, pămîntul acesta, este cel care ne-a dat viaţă, Cerul este tatăl nostru, care, iată, îşi întoarce faţa către noi.

Cu toţii ascultau, dornici să creadă, gata să uite graţiile Zeiţei, gata să-i întoarcă spatele. Nici măcar discipolii din Crotona, îşi spuse latinul, nu sorbeau vorbele Maestrului cu o mai mare poftă.

— Zalm ne-a fost dăruit cu un scop anume! Poartă cu sine înţelepciunea tuturor oamenilor, sădită în el de însuşi Marele Învăţat, şi are asupra sa puterea divină a vieţii şi a morţii, aşa cum au văzut cu toţii. Să-l urmărim deci! Şi să-l rugăm să ne împărtăşească din puterea şi înţelepciunea lui!

Izbucniră din nou, strigînd şi lovind în masă, bucurie barbară şi speranţă oarbă. Doar Retrus pricepea deşertăciunea acestor clipe. Doar el vedea capul căzut peste masă al lui Orolles. Doar el simţea zîmbetul bolnav al preotului. Doar el nu rezista ispitei de a căuta în întuneric chipul luminos al lui Omilles.

— Fraţii mei! se ridică Zalm. Vă mulţumesc pentru dragostea şi credinţa voastră!

Tăcură, atît de brusc şi de complet, încît păru pentru o clipă că dispăruseră cu totul. Umflîndu-şi

pieptul, proaspătul rege trăi bucuria din ochii lui Oxis. Era acolo pentru el, ca întotdeauna.

— N-am fost singur nici o clipă, reluă el. Tatăl meu, deși dus de pe această lume, nu m-a părăsit. S-a întors ca să-mi arate calea, calea către inima neamului meu. El fost primul care a rupt granița dintre lumi, care mi-a arătat că se poate. El e aici, cu mine, printre noi!

Vorbele lui aruncară fiori în mulțime. O clipă de gheață ce părea să devină veșnică. Latinul se trezi brusc, simțind că trebuie să intervină.

— Zalm! răcni el, ridicându-se. Oxis!

— Zalm-Oxis! primi răspunsul celorlalți într-un singur glas. Zalm-Oxis!

Vacarmul se încheie doar când noul rege le făcu semn.

— Cei care vor alege să meargă alături de mine, spuse el, vor avea parte de viața veșnică. Nemurirea! Cei ce nu mă vor urma nu trebuie să se teamă... nu-i voi pedepsi. Ei sînt deja pedepsiți.

Seara încoronării se lungi mult peste miezul nopții, într-o petrecere cum nu mai văzuseră. Cebeilla acceptase propunerea latinului de a da un aer mai civilizat obiceiurilor necizelate. Bucatele îmbelșugate și băutura atît de dragă geților erau acum servite de fete subțiri și iuți în mișcări, atent alese și urmărite de Almetes. Străchinile și oalele de lut cedaseră locul vaselor de argint, iar cupele de aur strălucitor păreau fără de fund. O muzică veselă acoperea vacarmul, iar cînd ridicară trupul rece al lui Orolles, cu toții răsufară ușurați, bucuroși că sufletul său plecase împăcat.

Soarele era deja sus cînd coloana încă amețită după somnul scurt se puse în mișcare. Cebeilla îi călăuzea spre creasta Kogaionului, acolo unde ceremonia străbună urma să consfințească pe vecie alegerea noului rege. Retrus mergea în urmă, ros de porniri contradictorii. Zalm ajunsese rege, așa cum plănuseră de la început. Cebeilla, deși plin de surprize, era prea bătrîn ca să mai joace un rol pe

termen lung. Va rămîne doar el, singur în umbra lui Zalm. Geții i se vor supune lui, fără ca măcar să-și dea seama. Era ceea ce-și dorise pînă mai zilele trecute.

Acum însă și-o dorea pe Omilles, atît de tare, încît nimic altceva nu mai conta. Zalm îl respinsese din nou. Mai mult, îl anunțase că tînăra îi va deveni regină cît de curînd cu putință. În fond, era calea firească de urmat, chiar și el își putea da seama, dar nu avea de gînd să cedeze.

În anii petrecuți pe malurile Nilului învățase cum să manevreze nebunia tînărului. Acesta avea momente în care părea susținut de a putere supraomenească. Mîntea i se limpezea, voința îi devenea de piatră și nimic nu-i putea sta împotrivă. Însă în cea mai mare parte a timpului era doar un copil speriat, prins în trup de bărbat, și Retrus putea printr-o calmă perseverență să-l întoarcă pe calea dorită, apelînd chiar și la numele omniprezentului Oxis. Așa petrecuseră vremuri fericite pe pămînturile faraonilor. Firea schimbătoare a getului atrăsese atenția și în cele din urmă admirația prostimii. Latinul începuse să-i tălmăcească viziunile pe placul celor dispuși să-l asculte, transformîndu-l într-un oracol ambulant. Prea multă bunăstare dăunase în cele din urmă, pentru că stîrnise ura puternicilor preoți, punîndu-le viața în cumpănă. Așa că fugiseră din nou, renunțînd la toate cîte agonisiseră.

Acum Retrus nu mai avea timpul necesar să joace jocul știut, să schimbe gîndurile nebunului. Trebuia să-l înfrunte direct și știa că nu va fi ușor. Mai ales că preotul îl acaparase complet.

Un nor de praf se ridica în urma lor de ceva vreme, și în cele din urmă latinul îl observă. Trecînd peste clipa de surpriză, bănuî că nu putea fi altul decît înșelatul Tezina. Așa că își rări pasul, lăsînd alaiul regesc să se îndepărteze. În curînd auzi ropotul copitelor, apoi zări călărețul ce-și grăbea calul în spume.

— Piei din calea mea, șarpe nemernic! se răsti Tezina, înfrînându-și armăsarul în ultima clipă.

— Așteaptă! se opuse Retrus, mulțumit că drumul îngust de munte nu permitea să fie ocolit. Zalm încă mai poate fi oprit. Crede-mă, și eu am fost păcălit.

Trezise interesul celuiilalt, în mod clar. Se vedea pe fața lui obosită, cu rana încă deschisă, disperarea amestecată cu ură și revoltă. Tot ceea ce i se cuvenea îi fusese luat pe nedrept.

— Dacă am sprijinul tău și recunoștința ta pot demasca totul... E mâna lui Cebeilla!

— Am știut tot timpul că mă urăște! izbucni nobilul. Ai cuvântul meu, și sprijinul și recunoștința mea!

Bucuros că aveau o înțelegere, latinul îi făcu loc să treacă, apoi se grăbi să-i ajungă și el din urmă. Nu după multă vreme găsi calul lui Tezina lăsat slobod, neputincios să-și poarte stăpînul pe panta abruptă. Când păși pe creasta muntelui, nădușit, preotul stîrnise deja focul sacru. Retrus profită ca să se apropie de Zalm. Merita să mai încerce o dată.

— Zalm!... Zalm! șopti el.

— Nu acum! îi răspunse acesta iritat.

— Ascultă-mă! Altfel o să regreti!

— Sînt rege acum, îl înfruntă tînărul. Sînt atotputernic!

Îl privi cum îi întoarce spatele, apoi, scrîșnind din dinți, li se alătură nobililor care se strînseseră în jurul flăcărilor. Fumul gros se ridica agale spre înaltul cerului, unde doar cîțiva nori firavi mai îndrăzneau să atîrne.

Marele Preot prinse să arunce cu tăciuni aprinși în jurul lui Zalm, cîțiva atingîndu-l chiar, făcînd pielea să-i sfîrîie. Toți îi însoțiră incantațiile cu un murmur grav, apăsător. Toți cu excepția lui Retrus. Și a lui Tezina.

— Aici focul ceresc ne-a însemnat regele! ridică bătrînul glasul. Fie ca regatul lui să dăinuie veşnic! Fie ca...

— E o minciună! interveni Retrus. Zalm nu a înviat din morţi! Am fost acolo cînd a pus focul... şi a fugit de frica lui Orolles!

Încremeniseră cu toţii. Chiar şi preotul rămăsese cu mîinile agăţate în aer, neînţelegînd ce se întîmplă. Simţîndu-şi inima bătînd în timpane, latinul continuă:

— E doar un nebun care se visează zeu, nu vedeţi? Oxis l-a vîndut pentru o oală de vin. E doar un sclav nenorocit care şi-a vîndut stăpînul. E doar...

— Spui că mint?! izbucni Zalm, împingîndu-l într-o parte, şi de data aceasta Retrus fu cel surprins. Spui că mă tem de moarte?!

Dintr-o singură mişcare tînarul îi smulse cuţitul de la brîu, apoi îşi sfîşie hainele, dezgolindu-şi pieptul. Îl forţă să prindă mînerul armei, după care o apăsă în dreptul inimii pînă ce pielea plesni, eliberîndu-i sîngele.

— Spui că sînt muritor? Atunci, dovedeşte-o! porunci el, depărtîndu-şi braţele.

Retrus îl privi cu stupoare în ochi, căutînd un reper de care să se agaţe. Nebunul chiar se credea nemuritor! Credea în tot ceea ce el îi spusese, în tot ceea ce el îl învăţase. Era propria sa creaţie. Şi stătea acolo cu pieptul gol, forţîndu-l să ia o decizie. Aşteptîndu-l pe el, care nu avusese niciodată tăria de a provoca moartea cuiva cu propriile-i mîini. Tocmai de aceea îl alesese pe Zalm dintre toţi, tovarăş fără minte, fără prejudecăţi, fără limite.

Lăsa cuţitul să-i scape dintre degete, apoi, plecîndu-şi fruntea, căzu în genunchi, neputincios, eliberat de propria sa înfrîngere.

— Cine nu crede în mine? urlă regele, întorcîndu-se şi păşind încet către fiecare. Cine?

Cu un răcnet de fiară Tezina țîșni spre el cu arma ridicată, dar ochiul beteag îl împiedică să vadă clar, făcîndu-l să se împiedice de trupul latinului. Ajunse cu fața în pămînt, chiar la picioarele lui Zalm. Încercă să se ridice, dar simți privirile apăsătoare ațintite asupra lui, simți mila umilitoare și disprețul nerostit. Simți ceea ce nu mai simțise pînă atunci și nu mai dorea să simtă vreodată.

— Iartă-mă! șopti el cu buzele prăfuite.

Zalm se aplecă și, prinzîndu-l de umeri, îl ridică de jos.

— Vino alături de mine, frate! îl primi glasul lui cald.

Printre strigăte parcă fără de sfîrșit - „Zalm-Oxis!... Zalm-Oxis!“ – regele se îndreptă spre marginea tăioasă a muntelui, urmat îndeaproape de nobilii cuprinși de extaz. Cînd se ridică, Retrus întîlni chipul obosit al preotului.

— Minunată înscenare! îi spuse acesta, trăgîndu-l de mîină. Aproape că m-a prostit și pe mine.

În timp ce bea din plosca oferită de bătrîn, bărbatului nu-i venea să creadă că preotul refuza să vadă adevărul. Era complet orb? Ori...

— Dar nu mai e cazul, reluă Cebeilla după ce sorbi și el. Planul a dat deja roade!

Latinul se simți dintr-odată ușurat, nepăsător chiar. Toate se întorseseră pe un fâgaș ciudat și în același timp previzibil, peste voința lui, dar cumva cu știința lui. Bău din nou, cu poftă. Cu fiecare înghițitură vedea lucrurile mai limpede, descoperea cusătura ascunsă ce ținea lumea laolaltă.

— Să mergem și noi! îl îndemnă celălalt. Să ne slăvim regele!

Îl urmă, dar pașii săi nu mai aveau greutate. Plutea deasupra tuturor, așa cum își dorise dintotdeauna. Așa cum Marele Întept le spusese discipolilor săi. Zîmbi în sinea sa – bătrînul vraci îi

jucase ultima festă. Mîna lui îi otrăvise trupul, dar îi elibera sufletul.

Se opri lîngă Zalm, privind în hăul de alături. Își amintea toate cele trecute, acum atît de minunat îmbinate, înțelegea toate cele ce se petreceau și vedea ceea ce va urma. Nu regreta nimic. Anii trăiți în întuneric nu mai contau.

— Retrus mi-a fost prieten credincios, vorbi regele, întorcîndu-se spre ceilalți. M-a ajutat întotdeauna. A crezut în mine și s-a îndoit de mine. A văzut lumina cerească, orbitoare poate...

Se opri și îl îmbrățișă. Apoi îl privi în ochi, atît de senin, încît latinul îl văzu una cu tot cerul din jur.

— Aici și acum, îl eliberă tînărul, el va reînnoda legămîntul dintre lumi. Va trece dincolo... pentru a asigura calea pentru cei ce vor urma în viața veșnică!

Desfăcîndu-și brațele, Retrus se desprinse de stîncile ce-i apăsau tălpile, înălțîndu-se apoi în gol. Pămîntul mic ce-l ținuse atîta vreme încătușat se deșira sub el. Se răsuci ușor, aplecîndu-și privirea spre cei care-i priveau zborul, încremeniți la doar cîtiva pași. Mai privi o dată chipul cald al lui Zalm, îl recunoscînd, în sfîrșit, pe Oxis, bănuind lacrima din ochii lui Cebeilla și auzi tăcerea din glasul Maestrului, prezent și el acolo, pe stîncă.

Se întoarse apoi spre sine. El era încă acolo, în timp ce lumea lui pierea. În schimb, se născuse un zeu.

ÎNTRE LACURI

Trezește-te, băiete, e timpul! Hai, ți-ajunge atîta somn! Soarele-i sus, deasupra casei. Auzi guguștiucii cum se agită-n praf? Degeaba strîngi din pleoape, nu poți schimba nimic din ce-a fost, e timpul...

Au trecut două zile și două nopți deja, cît mai aștepți? La ce bun? Acum sînt aici cu tine... Stai în pat, tot una-mi e; dar e timpul să gîndești, copile. Te-ntorci la viața de școlar, asta vrei? La oraș, la poala mamei? Rămîi aici, rămîi cu mine pînă la sfîrșit. Nimic nu ne mai desparte, gîndește bine...

Ți-aduci aminte cînd ai pus piciorul înțîia dată în casa asta? Cînd ai venit în satul nostru? Nu cred... Erai prea mic, doar țîța și somnul dulce aveai în cap. Și tușa Lina te-a luat în brațe și te-a îngrijit și te-a crescut. Și-ai făcut primii pași aici, în bătătură, și-ai căzut și-ai plîns. Și curînd ai alesat.

Îți spun ca să te gîndești acum pentru tot restul vieții! Ai văzut ce poți să faci, ce ești în stare, puțini sînt cei aleși. Eu doar vorbesc, n-am altă putere; tu ascultă și alege acum.

Ai alergat, ai alergat prin toată ulița. Și-ai dat atunci peste Cuța țiganca prima oară, mai știi? Doi ani mai mare, te-a împins și-ai căzut. Drept în fund te-ai dus. Te-ai ridicat și te-a împins din nou. Și-apoi a rîs, și-ai rîs și tu. A rîs și văr-su, Ion Slătaru, și-ați alergat cu toții chiuind. Erau și ei copii la vremea aia, doar niște copii...

— Ești prost, ori ce? a zis ea.

Ți-aduci aminte ce-ați mai rîs? Așa i-ai cunoscut pe Mili, Tică, Ona, pe Ghiță, de-i ziceți Sîrbu, Maria, Adi și Vasile, veniți ca și tine la țară. Cu Vasile te-ai dus la școală, aceeași clasă, aceeași

bancă, același creion ros. Departe, la oraș, unde școala-i mai încăpătoare ca primăria noastră.

Și când te-ai întors, vacanța mare, un cap mai înalt și șapcă nouă, carte cu pagini dese la subsuoară, nimic n-a fost ca mai înainte. Cuța avea acum un semn pe-obraz, acolo unde baba Șchioapa i-a aruncat lumânarea aprinsă. Și-ar fi ars-o poate cu totul acolo, în ușa bisericii, de n-ar fi sărit popa cel tânăr s-o potolească. Că e păcat să spurci locul cel sfânt, fie că sufletul păcătos îți stă în cale.

Și-ai aflat multe în vara aia, chiar de n-ai știut că le-ai aflat. Ți-ai făcut prieteni noi, că acum Cuța și Ion nu mai umblau cu picii; Radu din clasa a patra era cu ei și le-arăta pădurea și lacurile, și tot ce tu nu puteai să vezi.

— Ești băiat cu carte acum, ți-a zis tușa, nu te-nhăita cu toată lumea.

Te-a mîngîiat pe frunte și ți-a pus în brațe plasa cu sticle. Să fugi la tanti Ana s-aduci lapte. Că vaca tușii era stearpă anul ală, ți-aduci aminte? Și tanti Ana îți dădea laptele și-ți spunea de toate. Ți-a zis de sat, cum s-a ridicat între lacuri, când lumea n-avea trenuri, ori drumuri drepte, ori lumină. Și locul era blestemat, așa au zis, că nimeni n-apuca bătrînețea, și-au vrut să plece. Au rămas doar cîțiva, și cei de-au rămas au trăit cu bine, mai mult ca-n alte părți, și satul a crescut peste pădure, în buza apei. Înțelegi acum?

Te strigă tușa Lina, e prînzul gata! Nu te dai jos din pat? Băiete, e timpul...

N-ai luat seama la tanti Ana, erau povești ce-ți spunea atunci. Cum a trăit s-apuce suta, cum știe fiecare piatră-n sat. Cum dincolo de lacuri e-o altă lume, cum satul e aparte. Și cum lumea o ascultă și ea le dă sfaturi. Erau povești ce spunea bătrîna, tu erai băiat cu școală...

Ți-a spus de baba Șchioapa și de tovarăși, de ta-su care-a murit în pușcărie. Și ea a stat doi ani acolo și-au bătut-o tovarășii și i-au rupt piciorul. Și s-a întors oloagă-n sat, și singură. Săracă s-a

întors, și nici acum nu uită pământurile ei, lacurile ei, pădurile ei. Și s-a uscat apoi, că nimeni nu s-a mai uitat la ea; și s-a uscat cu casele țiganilor în ochi, case ridicate pe grădinile lui ta-su, cu cărămizi din conacul lui ta-su.

Te strigă iar! Chiar vrei să zaci pînă la apus, copile?

Așa ai zăcut și astă-iarnă, cu zăpada pînă-n geam, cu ceaiuri calde și cu miere. Nu era boală, ci doar lene. De Anu' Nou ai stat în pat cu o carte-n mînă; povești peste oceane, sălbatici din trecut. Și-atunci Cuța ți-a bătut în geam, iar tu ai stins lumina. De teamă, nu-i așa? Luna ți-o arata în fereastră ca ziua-n amiaza mare; avea și semnul pe obraz, în partea dreaptă, o lacrimă de foc. Și-a rîs de tine, și-ai rîs și tu. În noapte și-a desfăcut cojocul, apoi și-a tras bluza-n sus. O clipă, poate două, ai stat privind în luna plină. Și-a rîs de tine și tu n-ai mai rîs deloc.

A strîns masa tușa, să știi. Nimic pînă diseară...

Și anul trecut, ți-aduci aminte? Tot tanti Ana ți-a zis de Gheorghe, bărbat în toată firea, care umblă acum cu Cuța, Ion și Radu cît e ziua de lungă. Cît să aibă? Douăzeci? Poate mai mult. L-au căutat să-l ia-n armată, dar el a fugit. L-au căutat apoi cu cîini și polițai, de s-a ascuns în lacuri. Știi toată zarva, l-au dat și la ziar. O zi a stat în apă și cu toții au crezut că s-a dus. Dar el a ieșit în noapte și doar de foame a ieșit, a zis lumea. Da, tanti Ana a vorbit cu popa cel bătrîn, care a vorbit cu fiu-su la oraș și i-au scos o hîrtie că nu-i întreg la cap. Și-așa a rămas Gheorghe în sat.

Cît mai stai întins? La ce-ți folosește, te întreb...

N-ai stat în pat acum două nopți; o săptămînă, și-ai fi plecat înapoi la școală. Fără mine, fără griji. Înapoi la viața de oraș. Dar ai ieșit să vezi scandalul, că Șchioapa tot țipa în noapte. Durerea morții, ce să-i faci. La anii ei, doar lumînări i-au

aprins vecinii, nici nu s-au gândit să cheme doctorul de peste deal. Și-au stat de veghe și-au trimis vorbă la popă să vină. Cel bătrîn, că cel tînăr e plecat din sat acum.

Da, mai nimeni n-a dormit de țipetele ei. Tu te-ai tras lîngă gard pentru o clipă. Și-ai vrut să pleci apoi; dar ai văzut trupurile goale, încordate în beznă, de cealaltă parte a casei. Cei patru erau la pîndă, țiganca în față. I-ai văzut clar, iar ei te-au văzut pe tine. N-au zis nimic, nici tu. Au privit spre lacuri și tu ai făcut la fel. Ai simțit la fel. Venea, era aproape, tot mai aproape, înotînd în întuneric.

— Pleacă! a țipat Cuța numai pentru tine.

— Rămîi, băiete! ți-am șoptit pentru prima oară.

Și ai rămas; ai fi rămas și fără îndemnul meu, sînt sigur de asta.

S-a apropiat cu urlete neauzite, cu aripi sfișiate scurgîndu-i-se din genunchi. Nu erau aripi ca toate aripile; băteau pe dos, străduindu-se să-l țină la pămînt, cu ghearele poticnite în țărîna mocirlită de ploaia serii. S-a apropiat plîngîndu-și foamea, cu ochii întinși pe fața topită între umeri. Nu erau ochi ca toți ochii; priveau înăuntru, orbi, sorbind lumea către întuneric.

S-a rotit în jurul casei, adulmecînd strigătele morții. Adulmeca prin tot trupul împrăștiat peste grădină, printre ulucile umede, în drumul pe care venise. Atunci i-au sărit în spinare. Cuța, Radu, Ion și Gheorghe, ultimul cît toți ceilalți trei la un loc. Ai împietrit în clipa aia, așa-i? Sfirșitul nu poate fi înfruntat, atîta lucru știai și tu, băiat cu carte...

Dar ei îl înfruntau. Țiganca nebună, ai văzut-o cum își vîră mîinile pînă la coate în ochii care nu erau ochi. Cei doi băieți atîrnau fiecare de cîte o aripă; iar Gheorghe se încolăcise precum un șarpe, tot una cu mîinile rămurite. Mîini care nu erau mîini ca toate mîinile; se întorceau în același loc din care plecau, crescînd umeri peste umeri.

Și erau prea slabi ca să-l dovedească, oricât s-ar fi străduit, răcnetele lor contopindu-se cu ale lui într-o tăcere surdă. Atunci ți-ai lepădat hainele, chiar înainte ca eu să-ți spun, și le-ai sărit în ajutor. Țipătul tău a acoperit totul, groaza ți-a întărit mușchii. Aripile au cedat cu scrișnete groase, au cedat odată cu voința ta. I-ați dat drumul. I-ați dat drumul să se ridice, tras către norii care acopereau satul. Și s-a spart în mii de bucăți când norii l-au atins, împrôșcând totul. Ți-ai acoperit fața cu amîndouă mîinile. Degeaba, așa-i? Păcura se întinsese peste voi cinci, întrîndu-vă în ochi, în gură, în piele. Nimic altceva nu era atins, doar voi.

— Spre lac, a șoptit fata, și-ați alergat după ea.

Ai fi alergat oricum, ai fi alergat după ea toată noaptea.

— Doar apa lacului ne spală, ți-a zis Ion mai târziu, scufundați departe de mal. Din lacuri se nasc, aici trebuie să se întoarcă...

E timpul, băiete, e timpul să alegi. Amîni asta din clipa în care tușa Lina ți-a spus în zori că Cel de Sus i-a mai dat zile Șchioapei. Amîni chiar din clipa în care Cuța te-a tras la mal și ți-a spus să nu te mai întorci niciodată în sat. Da, încă poți să uiți totul, să pleci acasă și să nu mai pui piciorul aici, între lacuri. Să-ți îngropi vocea mea adînc în cap, să ignori demonii arătați numai celor aleși. Să nu mai privești niciodată în urmă...

OLD CITY

Anotimpurile

Totul a reînceput pentru Peter după înmormîntare, cînd toate lucrurile lumești ar fi trebuit să se stingă pentru el, definitiv și fericit. Lumînările cu halogen împrăștiau mirosul de palid și trist, aruncau umbre efemere pe tavanul înalt și gol, asemenea nenumăratelor clipe care strînse fragil laolaltă îi schițaseră viața lungă și bogată. Brusc definitivă și fericită. Șapte fii și două fiice, douăzeci și patru de nepoți, cincizeci și opt de strănepoți. Șirul schimbător al stră-strănepoților îl pierduse cu ani în urmă, dar era suficient să-și coboare privirea asupra unuia și o voce interioară îl numea drept propriu-i sînge.

Rînd pe rînd îl îmbrățișaseră, începînd cu Marion, acum aproape la fel de bătrînă ca și el, chiar dacă trăsăturile fine ale feței n-o arătau. Primul născut, primul sărut primit pe obraz. Nu mai avea lacrimi de împărtășit și se bucurase pentru asta, n-ar fi vrut să le îngreuneze și mai mult despărțirea. Muzica funerară lăsase loc în fundal Anotimpurilor, ultimă dorință, definitivă și fericită. De o sută patruzeci și opt de ori anotimpurile se înșiruiseră în calea sa, mai puțin ultima iarnă, acum doar la început. Fiecare anotimp mai frumos, unic, definitiv și fericit. Trist totuși, firava sa memorie le amestecase, le întinase pe la colțuri, le furase culoarea și aroma. Doar cîteva se mai zbăteau în vacarmul de amintiri. O vară în care bunica îl urechease pentru că prădase cireșul cel mare, cu burta crăpîndu-i și mîinile ferfeniță. O alta în care Ben atinsese argintul olimpic, cu lacrimi pentru aurul pierdut și bucurie

oarbă. O toamnă în care sărutase pentru prima dată, stîngaci și încrezător. O iarnă în care Marion țipase către lumea largă, o alta cu picior rupt și schiuri vechi. O primăvară fără flori, doar praf stelar și gravitație zero. Tot ce mai rămăsese din anotimpurile sale, colecția ce-i luase mai mult de o viață să o strîngă.

Era memoria lui cea care îi pune capăt zilelor, în ciuda tuturor transplanturilor, implanturilor și surogatelor care-l aduseseră pînă în acea clipă. Nu metalul rece, nu straturile amorfe, nu siliciul îmbogățit, ci propriul său creier îl trăda. Definitiv. Și totuși fericit. Mai bine să plece cu amintirea caldă a ceea ce a fost, cu zîmbetul încă viu, cu privirea aproape clară și cu prietenii aproape.

Ultima îl sărută Monica. Insistase să facă acest pas împreună, dar el o refuzase. Mai erau multe anotimpuri de numărat pentru ea. Așezat, închis în costumul confortabil și negru, cu pleoapele lăsate între el și lumea trecută, gustă buzele subțiri și fierbinți ca pe sigiliul celor mai bine de o sută de ani petrecuți împreună. Și totuși trișase, jumătate din sărut era pentru prima lui soție, foc mistuitor care-i pornise cu adevărat viața, forțîndu-l să cadă în golul nesfîrșit, definitiv și fericit.

Flăcările holografice îl înveliseră apoi, sorbindu-l dincolo. Încă mai răsuna ecoul aplauzelor cînd porțile se închiseră în urma sa, cu un zgomot moale, liniștitor, doar cît să-l asigure că totul se terminase. „Fii binevenit în Paradise City!“ îl pătrunse o voce, aproape covîrșitor. Definitiv și fericit.

— Repede! — o mîină îl înșfăcă dureros, săltîndu-l cu totul, forțîndu-l să stea pe propriile-i picioare. Repede, pînă nu vin mașinile!

Deschise ochii, își dilată plămîinii și lăsă amintirile să se stingă. Tot ce văzu, mirosi și simți era ea, cu jumătate de cap mai scundă, zgîlțîndu-l

încontinuu. Fiorii îl treziră rapid. Era stresul trecerii, ori senzația de abis pe care i-o inspira femeia? N-ar fi putut spune în acele clipe.

— În sfârșit, se opri ea, văzându-l lucid. Ce ai de vânzare?

Peter clipi cu gura pe jumătate deschisă, cercetînd-o atent, mai mult pentru a cîștiga timp. Timp pentru ce?

— Un ceas, un inel, insistă ea. Un plasture... Dă-mi să văd – îl smuci din nou, violent.

— Lasă-l în pace! tună cineva în spatele lui. Lasă-l, altfel o să aibă Green ceva de spus despre asta!

Femeia se topi din fața lui, reapărînd lîngă zidul care se ridica la aproape zece metri distanță. O urmări hipnotizat cum se scurgea pe lîngă cărămizile roșii, cu ochii fixați asupra lui, ca o feline urmărindu-și prada. Arăta de cel mult patruzeci de ani, dar aparențele erau înșelătoare, știa asta prea bine. O frumusețe palidă și fierbinte în același timp, cu ochii uriași, de un verde intens, gata să sară din orbite, animale cu voință proprie. Și foame. Sălbăticie totală, de parcă sufletul i-ar fi fost scos de tot, curățat, întors pe dos și pus la loc. Iar ea îi zîmbi brusc, cu chipul schimbat complet.

— N-o lua în seamă, auzi el și se întoarse spre cei doi ajunși în dreptul lui. Bine ai venit, Peter, vorbi primul dintre ei, un bărbat de culoare, cu părul complet alb, tuns scurt. Eu sînt Fred, iar el este Milan.

— Bine ai venit! zîmbi Milan, scund și gras, fără urme vizibile ale vîrstei. Noi sîntem... comitetul de primire, ca să spun așa.

Peter înclină din cap într-un salut reflex, încă fără grai. Un robot din seria AF își făcuse apariția lîngă ei, însoțit de hîrîitul hidraulic specific. Nu mai văzuse de mult timp unul funcțional, așa că îl privi cu un licăr de plăcere în ochi. Gazdele sale îl așteptară tăcute ca el să revină la ele, apoi îi făcură semn spre microbuzul ce aștepta. Urcară pe

platformă, în timp ce robotul se strecură înăuntru. AF erau excelenți șoferi, chiar el avusese grijă de asta.

Mașina se puse în mișcare silențios, defilînd printre zidurile ce flancau drumul preț de cîteva sute de metri. Apoi priveliștea se deschise larg, lăsîndu-l să savureze întreaga vale. Valea Paradisului. Mii de hectare de pădure pe flancul stîng, mii de hectare de pajiște pe cel drept, învăluind orașul ce se năștea în fața lor. Iar pe fundal, sprijinind cerul de azur, Muntele Alb, cu tiara sa de nea. Chiar sub talpa lui, pe jumătate ascuns vederii de clădiri, lacul. Un loc cum numai zeii savurau în vremurile mitice, un loc anume destinat muritorilor prezentului. O primăvară veșnică, își dădu seama brusc și își înghiți un suspin. Pentru el se terminaseră anotimpurile. Definitiv și fericit.

Străzile se întretăiau periodic, dar nu la unghiuri perfecte, suficient cît să ascundă impresia de artificial. Micul rîu care răsărea cînd și cînd sub poduri de piatră străjuite de felinare din fontă adăuga un aer rustic. Peter vedea oameni pretutindeni, aglomerînd piețele mici, terasele cu doar trei, patru mese, parcurile brăzdate de alei sinuoase. Majoritatea mergeau pe jos, cîtiva pe biciclete. Foarte puțini foloseau mașinile, același tip de microbuz ca și cel în care erau ei. În două sau trei locuri zărise cîte un AF, singura amintire a lumii rămase în urmă. Un soare blînd spăla orice lucru, oricît de mic, nivelînd griji, alinînd dureri. Exact așa cum i se promisese. Sudul Italiei în mijlocul lui mai.

— O să-ți placă aici, spuse Milan în stînga sa. Totul e la locul său, nimic care să te deranjeze... apogeul evoluției umane. Juniori au avut grijă de cel mai mic detaliu.

— Juniorii? tresări Peter, dîndu-și seama că era primul său cuvînt.

— Aşa-i numim aici – zîmbi Fred în cealaltă parte – pe ceilalţi, de dincolo.

— Juniorii, repetă Peter şi zîmbi la rîndul său. Juniorii...

*

Pentru Milan totul începuse la înmormîntarea străbunicului său. Bătrînul care-l ţinuse pe genunchi atunci cînd el încă nu putea să meargă, acoperindu-i creştetul cu răsuflarea grea şi rară, născută parcă din adîncurile pămîntului. Omul de fier, cum îl numeau prietenii. Nemuritorul, cum şopteau pe la colţuri nepoţii. O sută doi ani se agăţase de viaţă, fără să cunoască implanturi, droguri sau alte trucuri. „Le sînt dator“, îi mărturisise doar lui, atunci cînd începuse să păşească alături de el în grădină. „Trebuie să trăiesc cît pentru trei, altfel n-am făcut nimic... Aştia nu ştiu, dar am trei vieţi în mine de trăit.“

Îi încredinţase taina care-l purtase zi după zi pînă dincolo de sfîrşit. Îi povestise despre fratele său mai mare, Milan, băiatul de nouă ani pe care nimic nu-l speria, şi despre Kara, sora firavă care de-abia învăţase să vorbească. Şi despre bombardierele supersonice care lăsaseră moartea peste satul lor. Şi cum din trei fraţi rămăsese doar unul singur. Unul cu trei vieţi de trăit. „Cînd am deschis ochii astăzi am spus: Bună dimineaţa, Kara, ziua asta-i pentru tine. Şi mîine voi trăi în numele lui Milan... Apoi Kara. Aşa se cuvine.“ Ascultase povestea de multe ori, cu cuvinte diferite dar mereu aceeaşi. „Şi tu cînd mai trăieşti, bunicule?“ întrebuse cînd crescuse suficient cît să înţeleagă. „Cînd florile de măr plesnesc în luna lui aprilie, în fiecare an e ziua mea.“

Cînd preotul cu haine ciudate îşi terminase vorbele şi mai ciudate, trei cruci ridicaseră la mormîntul lui. Aşa ceruse cu ultimele cuvinte, nimeni nu ştia de ce. Doar el ştiuse. Şi atunci pricepuse el cu adevărat moştenirea primită. Că

trebuia să trăiască cât mai mult, pentru el, pentru celălalt Milan, cel curajos, și pentru Kara cea mică. Să continue ceea ce ploaia de foc încercase să fure cu atîta vreme în urmă, pe pămînturi ale căror nume se pierduse.

Se smulse din gînduri cînd îl zări pe Fred conducîndu-l pe Peter către masa lor. Nou-venitul era pierdut, se vedea ușor. Pierdut cu adevărat. Și prea bătrîn ca să-și dea seama de asta.

— Faimosul Peter Stassi, spuse Green, ridicîndu-se și întinzînd mîna, iar Milan îl imită. O adevărată bucurie să te întîlnesc, chiar și în aceste circumstanțe. Eu sînt John Greenwood... Green, pentru prieteni. Pe Milan l-ai cunoscut deja.

Peter mormăi un salut, apoi luă loc în fața lor, alături de Fred.

— Ce-ți pofteste inima?

— Un... ceai cu gheață, veni cu greu răspunsul.

— Un tonic pentru mine, adăugă Fred, iar Green tastă comanda pe monitorul atașat discret pe colțul mesei. Un AF veni prompt cu cele cerute.

Milan urmări o vreme cum se conturează discuția, cu Green aruncînd banalități, iar Fred îngînîndu-l. Rareori două-trei cuvinte din partea nou-venitului. O epavă, oftă el tăcut, aproape nimic de recuperat. Peter era bătrîn cu adevărat. Așteptase prea mult înainte să ia decizia. Ochii încețoșați i se mișcau cu greu iar gura îi rămînea mai tot timpul deschisă pe jumătate. Cu o zi înainte, cînd îl ridicaseră de la poartă, sperase din tot sufletul că moliciunea din el era doar rezultatul trecerii, șocul despărțirii de cei dragi.

Ar fi trebuit să-i întrerupă, să le spună că n-avea nici un rost să-și piardă timpul, dar asta ar fi însemnat să se dea bătut și nu-și putea permite așa ceva. Ascultă accentul australian al lui Green, urmele de portugheză din graiul lui Fred, topindu-se în murmurul domului. Ar fi dorit să fi reținut și el particularitățile strămoșilor, dar de mic copil se

amestecase în gloata coastei de est, încercînd să nu atragă atenția în nici un fel, încercînd să trăiască cît mai bine și cît mai mult. Exagerase totuși și acum regreta. Particularitățile adaugă savoare vieții, dar înțelesese asta ceva mai tîrziu.

— Sper că ne vom înțelege foarte bine, Peter, ridică Green glasul, făcîndu-l atent. Un om de valoare ta poate fi... deosebit de folositor.

— Eu? Eu nu...

— Toate cunoștințele tale, vreau să zic.

Brusc chipul lui Peter căpătă culoare, dar nu culoarea pe care și-ar fi dorit-o ei.

— Eu... eu nu mai sînt ce-am fost, își rosti el crudul adevăr. Am uitat multe... uit multe lucruri. Vezi, nu mai știu... multe... Nu mai știu numele primului meu nepot. A luat argintul la Olimpiadă, asta îmi amintesc. Patru sute de metri garduri, îmi amintesc. Dar numele...

— Ben, interveni Milan. Ben îl cheamă.

Peter căscă gura și mai larg, apoi suspină fericit, fără lacrimi, fără zgomot.

— Sînt sigur că ne vom mai vedea, încheie Green, în timp ce Fred îl ajuta pe Peter să se ridice de la masă.

Milan îi urmări tăcut cum se amestecau în mulțimea forfotitoare din centrul domului. Centrul domului, centrul orașului, centrul Paradisului. Paradisul bătrînilor, orașul bătrînilor, domul bătrînilor. Cavoul colectiv pe care civilizația grăbită îl oferise celor prea leneși ori prea confuzi ca să moară.

— Ce facem? veni întrebarea. Ce facem? repetă Green cu un amestec de furie, deziluzie și îndîrjire.

Asta aprecia la el, îndîrjirea oarbă, negîndită, care-l împingea înainte. Mai întîi lovea, apoi se uita dacă lovise unde trebuie. Ar fi ros un munte cu mîinile goale, doar să descopere că un altul și mai mare îi stătea în cale. Asta ura la el, nu-i era teamă

că va greși, deși greșea aproape mereu. Refuza să învețe din greșeli, le ignora în mod voit.

— Ți-aș fi spus de ieri, dar am vrut să-l vezi cu propriii tăi ochi: e terminat!

— Ei, nici chiar așa... Nimic care să nu se poată corecta cu puțin Brown Juice. Am văzut și situații mai rele.

— Încăpățînarea nu rezolvă nimic, replică Milan. Una este să recuperezi sistemul cognitiv, alta este să recuperezi memoria pierdută. Ceea ce nu există nu poate fi găsit, ca să fiu mai clar!

Celălalt rumegă ideea o vreme, apoi reluă:

— Ce șanse sînt ca unul dintre puținii designeri în viață să ajungă aici?

— Teoretic, zero.

— Ce șanse sînt ca Peter să fie recuperat?

— Teoretic, zero.

— Ce avem de pierdut?

— Teoretic, nimic, acceptă Milan.

— Ce avem de cîștigat?

Nu mai răspunse. Își aținti privirea asupra AF-ului care se strecura printre mese nepăsător și precis. Milioane de astfel de exemplare umpluseră lumea cu mult timp în urmă. Se dovediseră aproape indestructibile, aproape de neînlocuit. Cînd apăruseră noile generații, mulți refuzaseră să renunțe la vechile AF-uri. Prea uzate moral, mașinile lăsaseră loc treptat altora mai performante. Reciclarea lor se ridica însă la o sumă fabuloasă și nimeni nu se arătase dornic să o facă. Atunci un contabil cu ceva imaginație găsise soluția ideală: proliferarea orașelor-paradis putea absorbi surplusul creat. Cîteva mii de exemplare pentru fiecare oraș plus o rezervă imensă de piese de schimb.

O mașină atît de simplă, o ultimă problemă de rezolvat. Și Peter Stassi trebuia să aibă soluția.

*

O mușcătură adâncă în brațul drept, apoi un zbucium fără de sfârșit. Așa se pornise calvarul, transformat treptat în pasiune, în plăcere dureroasă. O gloată de diavoli, care mai de care mai avid, care mai de care mai feroce, se îngrămădisise pe trupul său obosit. Extrăgeau totul din el, nelăsând nici un colț neatins. Preludiul morții, gândise pentru numai o clipă, înainte ca forța absorbitoare să-i cotopească toate cotloanele minții.

Cînd lumina dimineții pătrunse prin geamul rămas întredeschis, Peter deschise ochii așa cum n-o mai făcuse de mult.

— Bine ai venit în Old City!

Stătea încă deasupra lui, cu genunchii adînc între coastele lui, cu sîinii ațintiți amenințător. O recunoscuse, o știa deja, femeia cu ochi verzi.

— Ai fost mort și acum ești viu, îi zîmbi ea, punctîndu-și cuvintele cu strîngerii dureroase în jurul sfîrcurilor lui.

— Cine ești? prinse el glas. De ce...

— De ce, ce? ripostă ea, sărind în patul elastic, căzînd lungă lîngă el, aproape inertă.

Îi simți răsuflarea rapidă pe obrazul stîng, pe ochiul stîng, pe tîmpla stîngă, șiroindu-se grăbită, parcă în căutarea unei fisuri. Îi urmări piciorul cum se ridică deasupra lui, cum degetul mare îi pipăie trupul uscat, cu o dexteritate uimitoare. Îi atinse pieptul, bărbia și se opri apăsător pe vîrful nasului. Ca un cîine întăritat, Peter deschise gura să muște din carnea albă, dar piciorul se retrase cu mult înainte ca dinții lui să clănțane în sec. Era atît de iute! Își aminti de felul în care se retrăsese pe lîngă peretele de cărămidă.

— Cine ești? insistă, întorcîndu-se să o privească.

— Cine sînt? repetă ea, făcîndu-și rotocoale în păr cu degetele lungi, ca un copil prins cu minciuna. Nimeni anume... Fiecare îmi dă ce

nume dorește. Dă-mi un nume! se răsti brusc, împungându-l cu genunchiul.

— Ochi Verzi, spuse el pe negîndite.

Ea se strîmbă și îl împinse, nemulțumită.

— Prea dulce! Am avut parte de nume mult mai interesante: Curvă Nebună, Piază Rea... ori Cățea Turbată.

Se ridică de lîngă el și coborî din pat, de data aceasta cu mișcări voit încete. Intră în baie, lăsînd ușa larg deschisă. El îi studie corpul felin, oarecum lat în umeri, cu urme ale vîrstei doar accentuîndu-i conturul. O urmări cum urinează din picioare, scărpinîndu-și insistent posteriorul. Cînd apa de la duș începu să risipească aburi ezitanți, Peter se răsuci spre fereastra de lîngă pat. Soarele căpătase puteri sporite, orbindu-l liniștitor.

Nu liniște simțea înăuntrul său, ci o revoltă mocnită. Se simțea folosit, înșelat. Aproape furios. Departe de liniștea cu care era obișnuit, departe de ceea ce se așteptase.

— M-ai drogat? o întrebă cînd ea ieși din baie.

— Brown Juice, cum altfel aș fi putut să scot ceva dintr-o gloabă ca tine?

— Cu ce drept? încercă el să ridice tonul, sculîndu-se pe jumătate dintre perne.

Se simți ridicol în clipa următoare, gol și neputincios.

Ea se opri uimită pentru un moment, cu mîinile prinse în prosopul din cap, cu stropi încă alunecîndu-i pe pîntecele încordat.

— Cu dreptul celui mai puternic! Moșulică, unde te crezi aici? îi zîmbi jumătate cald, jumătate amenințător. Oricum, o supradoză n-a făcut rău nimănui. Și, dacă nu greșesc, pentru ce-ai venit aici?

— Dar... de ce? De ce eu?

Părea că întrebarea o surprinsese, după gesturile cu care și ștergea părul. Dintr-odată se simți egala ei, sigur pe sine.

— Când te-am văzut la poartă, vorbi ea, n-am vrut să te sperii... mă grăbeam doar. Apoi am aflat cine ești... cine ai fost...

Orice urmă de încredere se topi în el. Cine a fost, cine este. Tot ce-și dorea era liniștea.

— Sînt lucruri folositoare în Old City pe care nou-veniții nu le apreciază, continuă ea. Nu au cum să știe... Mai bine profit eu decît alții. Sînt lucruri pe care le vei afla curînd despre Old City și ai să înțelegi.

— Old City... De ce Old City?

Femeia se așază pe colțul patului, trăgîndu-și pantalonii.

— Numele i se potrivește. Totul e vechi aici. Așternuturile astea, arată ea spre cearșafuri, se refolosesc la nesfîrșit. Casele au depășit suta de ani, chiar dacă lucesc a nou. AF-urile sînt și mai vechi. Noi cei de aici îi depășim doar în vechime. „Old City“ e foarte potrivit, nu crezi?

Spera încă în Paradise City, locul liniștii veșnice promis în reclame, dar nu-i mai spuse. Închise ochii, căutîndu-și calmul pierdut. Când îi redeschise era singur. Se sculă cu aceleași mișcări făcute de-a lungul anilor, se spală, se îmbracă, apoi ieși în aerul proaspăt de primăvară tîrzie. Micul apartament îi fusese repartizat la sosirea în oraș, iar AF-ul ce-l călăuzise îi înmînase și un card care să ateste acest lucru. Era cetățeanul acestui oraș, vechi sau nu, și era timpul să-i afle regulile.

Se așază la una dintre măsuțele terasei din colț, complet lipsite de clienți la acea oră. Spre uimirea sa, nu un AF, ci un bătrînel numai zîmbet se apropie aducîndu-i o prăjitură și un pahar de limonadă. Nu-și amintea să le fi comandat, dar nici nu protestă.

— Ce bine să te văd afară așa devreme, zău așa, spuse celălalt. Eu sînt Mario... cofetarul, accentuă el.

El îi întoarse zîmbetul, după care sorbi o înghițitură și gustă din prăjitură.

— Ei? întrebă Mario, căscînd ochii a nerăbdare. Cum e?

Amintirile îi jucau feste, ştia asta, dar ce mai conta? Nimic din memoria sa şubredă nu egala plăcerea de acum şi cofetarul putea vedea asta pe faţa lui.

— Nemaipomenit, confirmă. Ce-ai pus în ea?

Mario se așeză pe scaunul de alături, doborît de satisfacție. Se aplecă deasupra mesei, gata să se destăinuie.

— Toată viața am fost bancher, și nu dintre cei mărunți, zău așa. Dar n-am visat decît la clipa în care cineva ca tine mă va întreba ce-am pus în prăjituri... Poți să ghicești?

Gustă din nou, prelungind momentul. Ușor dulce la început, apoi o răbufnire amară, ștearsă de un dulce-acru total. Imposibil de uitat. Ceva din Ochi Verzi. Buzele ei.

— Vanilie...

— Vanilie, îngîină cofetarul.

— Și Brown Juice?

Mario rîse din tot corpul, îndelung.

— Totul se bazează pe Brown Juice aici. Altfel Old City n-ar mai fi un paradis, zău așa...

*

Pentru Fred nu existase un început anume. Și nici un sfîrșit. De cînd se știa, și se știa de ceva vreme, nu găsise un moment anume care să-i definească viața, nu găsise un singur act memorabil. În fiecare dimineață se trezise cu sentimentul unui nou început, în fiecare seară se așezase în pat cu senzația că mai murise un pic în acea zi, că șirul se scurtase fără ca el să trăiască de-adevăratelea.

Întotdeauna făcuse ceea ce se așteptase de la el. Își iubise și respectase părinții pentru că asta fac copiii bine-crescuți. Își terminase studiile *cum laude* pentru că toți cei din jur se așteptaseră ca el să reușească astfel. Se căsătorise pentru că familia

văzuse acest pas ca pe un lucru normal. Își construise o carieră pentru că altfel nu se putea pentru o persoană cu calitățile sale. Mai târziu, ca CEO, crescuse profituri și îmbogățise acționari pentru că asta i se ceruse. Schimbase secretare și amante pentru că așa se cuvenea unui om cu poziția lui. Murise când devenise o povară pentru cei din jur. Nu dezamăgise niciodată pe nimeni. O viață perfectă pe care el nu o trăise.

Iar acum Brown îi oferea șansa mult așteptată, dincolo de viață și dincolo de moarte. Șansa de a se schimba, de a trăi pentru sine însuși.

— Cît timp viața aici se desfășoară, în general vorbind, așa cum se așteaptă ei, juniorii n-au nici un interes să intervină. Pentru ei sîntem morți și n-au de ce să schimbe acest lucru, rosti Leslie, strîngînd paharul pe jumătate plin în mîinile tremurînde. Sîntem doar numere pentru ei, într-o statistică a morții... într-o afacere a morții.

Leslie li se alăturase pentru această discuție la insistențele lui Milan. Femeia își păstrase un chip ca de păpușă, în timp ce carnea de pe trup i se uscaseră pînă la oase. Mai mult ca sigur prin vene nu-i mai curgea de mult timp sînge. Poate doar Brown Juice. Conducea grupul format în laboratorul încropit de același Milan, o duzină de foști cercetători și medici, reziduuri ale progresului de dincolo.

El stătea alături de Peter, în timp ce Brown, Leslie și Milan îi priveau de cealaltă parte a mesei. Îl primise pe nou-venit în grijă și avea de gînd să nu-l scăpase din ochi în ultimele săptămîni. Tratatamentul aplicat de cățeaua lui Brown părea să dea roade, cel puțin asta era impresia lui.

— Au fost darnici, interveni Milan. Ne-au promis unul pînă la doi ani și este cît se poate de realist... Nimeni n-ar supraviețui mai mult date fiind condițiile în care ajungem aici. Oricum, sistemul e pregătit să acomodeze pînă la trei ani de viață pentru fiecare nou-venit, cu totul confortul și

cu toată asistența medicală necesară. Cu banii pe care i-am plătit, ei tot pot scoate un profit rezonabil.

Peter părea să nu înțeleagă cele explicate, dar cel puțin reușea să închidă gură și să simuleze interesul.

— La urma urmei, de ce ai venit aici? întrebă Brown. Puteai să alegi, ca marea majoritate, calea cea mai scurtă, somnul veșnic. Ce rost are să lungești agonia?

— Eu... eu vreau să-mi scriu memoriile, pe urmă...

— Serios? Memoriile unui om fără memorie? Peter, te păcălești singur. Ești aici în primul rînd pentru că nu vrei să mori... și în al doilea rînd pentru că ești suficient de bogat ca să-ți permiți acest lux!

— Eu...

Fred știa crudul adevăr și mai știa că numai după acceptarea acestuia lucrurile puteau merge mai departe.

— Ascultă, Peter, sînt poate milioane de oameni dincolo care nu vor apuca ziua de mîine. Lumea e dură și nedreaptă, chiar și după mii de ani de evoluție, nimic nu s-a schimbat fundamental. Noi putem alege între viață și moarte. Și cu toții am ales viața, fie și numai pentru o zi în plus. Uite, arată el spre ceilalți, Milan este aici de aproape paisprezece ani... Brown de peste zece, Leslie de opt ani...

— Se poate trăi mult și bine în Old City, interveni Milan, totul e să vrei!

— Sîntem cîteva sute care... la un oraș de cincizeci de mii e nimica toată, dar putem trăi, înțelegi?

Peter se uita rînd pe rînd la ei, ca un cîine înlănțuit pe nedrept, cerșind iertare.

— Pentru juniori sîntem doar numere, vorbi femeia. Fără nume, fără suflet, uitați. Cîtă vreme nu-i tulburăm cu nimic... Pacea statistică, zîmbi ea

pentru prima dată. Nu le pasă ce se întâmplă aici cîtă vreme numerele nu sînt tulburate. Numerele și profiturile...

— Pe scurt, adăugă Milan, am putea trăi și mai bine dacă am avea controlul resurselor, fără ca ei să știe. Intervenția lor în Old City este minimală, dar esențială. AF-urile fac totul aici, din punctul lor de vedere. Datele transmise de AF-uri sînt prelucrate de sistemul central, totul e automat. Pentru Juniori doar cifrele finale, profitul contează. Noi putem intra în sistem, dar nimic nu poate fi schimbat pe termen lung fără să se observe dincolo. AF-urile sînt mașini prea simple pentru a fi controlate individual, și prea multe. Singura șansă pe care o avem este interfața dintre sistem și AF-uri, iar acolo tu ești expertul.

Fred se întrebă dacă Peter înțelegea în sfîrșit ce i se cerea. Și mai ales dacă va face ceea ce i se cerea. Ar fi vrut să fie el în locul acestuia, să dețină cheia, să aibă un cuvînt de spus în ceea ce va urma.

— Ne trebuie controlul asupra Brown Juice, spuse Brown. Ai văzut și tu ce poate face o doză mărită... Gîndește-te cîți alții am putea trezi la viață!

— Sau omorî! spuse Peter și ochii îi străluciră, spre surprinderea lui Fred.

Brown îl privi cu o căldură aproape prietenească.

— Sînt deja morți, Peter, ai uitat? Morți, ca noi toți, de altfel...

*

— Lucrezi pentru Brown, vorbi Peter după ce îi eliberă buzele.

— Momentan, rînji ea, ochii nesătui dizolvîndu-l în verdele total.

O privea la rîndul său, neîncrezător și subjugat deopotrivă. Îi amintea de cineva, de cineva drag, însă nu știa de cine anume. Nu reușea

să-și amintească. Numele Ei. O lipsă dureroasă, o prezență mortală, o necunoscută absolută. Nedorită, dar reală, acută.

— Pentru Brown Juice?

— Nu numai, veni răspunsul. Nu e nimic altceva de făcut aici... în Paradis. Toți sînt ca tine, mumii ambulante. Sînt curioasă: cînd ai decis că e destul? Că nu mai merită să trăiești?

Îl ardea întrebarea, la fel cum sîinii ei îi pîrleau pielea cu sfîrcurile sfîșietoare.

— Anotimpurile...

— Poftim?

— Anotimpurile... Le-am pierdut șirul, gemu el.

Ar fi plîns, dar nu avea puterea.

Ochi Verzi se săltă, împingînd toate pernele sub ea. După care îl trase în brațele sale, așezîndu-i capul greu pe piept. Își plimbă unghiile tăioase prin părul rar, ciupindu-i apoi urechea scorțoasă.

— Îl iubești?

— Pe cine? Pe Brown? Nu fi prost! Nu valorează nimic. N-a făcut nimic toată viața lui decît să trăiască din banii moșteniți. Și să moară din ei. Milan e adevăratul creier. Le știu planurile mult mai bine decît își închipuie ei.

— Vor să ia orașul în stăpînire, să decidă soarta tuturor după bunul lor plac.

— Deja fac asta, ce-ți închipui? Le trebuie o doză triplă de Brown Juice ca să se mențină în funcțiune și cineva trebuie să plătească pentru asta... zi de zi. Dar nu contează, cîtă vreme numerele nu sînt deranjate. Pacea statistică, cum o numesc. Dar vor mai mult, mult mai mult. Ce știi despre renaștere?

Știa, își amintea acum. Brown Juice schimbase lumea. Lumea lor bogată și nepăsătoare, lumea celor care pășeau în spațiu, lumea celor care făceau averi din numere. Lumea anotimpurilor. Drogul schimbase totul, oferind speranță acolo unde orice altă tehnică medicală își

atinsese deja limitele. Cei care puteau plăti prețul, cei care își permiteau implanturi, cei care-și puteau prelungi viața se ridicaseră deasupra, și Brown Juice era instrumentul. Iar renașterea... era visul savanților nebuni, o nebunie pe care aceeași lume pragmatică o repudiasă cu violență.

— O nebunie...

— De ce? se răsti ea. De ce n-am putea opri îmbătrânirea creierului? De ce n-am trăi o mie de ani în loc de o sută? Cu suficient drog, totul e posibil. Deja sîntem dependenți, ce mai contează doza? Sîntem dependenți de atîtea lucruri, încît nimic nu mai e conform cu originalul.

— Riscurile, șopti el, îngropîndu-și fața între sîni.

— Riscuri? Fiecare e liber să-și asume ce riscuri dorește, de ce ar trebui societatea să îngrădească opțiunile?

Peter își amintea. Dezbateră atinsese dimensiuni globale înainte ca legile să-i pună capăt definitiv, cu douăzeci de ani în urmă, interzicînd orice cercetare în direcția renașterii. Brown Juice în sine era o mare controversă, bazat fiind pe celulele embrionice și accesibil numai celor bogați. O supradoză, urmată de rații zilnice de drog dincolo de toleranța normală a organismului, ar schimba, potențial, întreg ciclul celular, inclusiv cel al sistemului nervos. Se calculase un risc de circa 50% pentru un adult de patruzeci de ani – viață veșnică sau moarte rapidă, o loterie imorală. Șansele de reușită scădeau rapid odată cu vîrsta, dar pentru nou-născuți succesul era considerat deplin.

— „O rasă de supraoameni e împotriva Domnului“, au țipat toți bigoții, continuă ea cu îndîrjire. Toți sărăntocii ăia, ignoranți și fricoși... „O rasă a bogaților, o rasă a monștrilor!“ Unde e morala lor cînd milioane mor înainte de a face primul pas? De ce nu le-ar permite riscul de a trăi? Limitele biologice au fost deja atinse, următorul

pas în evoluție e logic, nu crezi? Imaginează-ți: călătorii stelare, chiar și cu tehnica de acum, când sute de ani nu ar însemna mare lucru. Imaginează-și câte ai face în cinci sute de ani în loc de cincizeci.

— Cincizeci e suficient, nu crezi? se ridică Peter. Nu e vina nimănui dacă nu ai făcut nimic cu viața ta!

Îi văzu ura din priviri, îi simți disperarea, apoi îl uimi căldura cu care îl învălui. Ea îl ridică ca pe prunc, așezându-l blînd alături, întinzîndu-i picioarele, lăsîndu-i palmele obosite pe piept.

— Ai avut o viață fericită, Peter, știu asta. Cum poți măsura așa ceva? Urmași care să te păstreze în memorie... Prieteni care te-au însoțit mereu, așa-i? Ai schimbat ceva în lumea asta, ceva de care toți își vor aminti. Peter Stassi... Ce altceva ți-ai dori? Poate o moarte eroică? zîmbi ea, mîngîindu-i obrazul. O a doua șansă? Nu, la ce ți-ar folosi, doar ai făcut totul atît de bine de la prima încercare.

Ce-i mai trebuia? Ochi Verzi văzuse ceea ce el refuzase, ceea ce el amînase proteste, ascunzîndu-se în spatele neputinței. Îi zîmbi, apoi își pipăi antebrațul stîng, găsind ușor implantul. Apăsă calm, așteptînd somnul. Liniștea promisă. Fericit și definitiv.

Cînd degetele ei îi ridicară pleoapele, același verde crud îl întîmpină, urmat de un sărut dulce la început, după care apăsă amar și ușor dulce-acru la sfîrșit. Brown Juice topit și resădit în trupul său. Cînd încercă să vorbească, degetele ei îi acoperiră gura.

— Ai răbdare, antidotul încă lucrează. Moș prost, credeai c-am să te las să mori? Ești al meu acum...

*

Pentru Ochi Verzi totul începuse cînd, în ciuda soției și a celor doi copii, făcuse pasul dorit

dintotdeauna. Într-un fel înmormântase vechiul eu, pentru a se regăsi renăscută, scăpată de trupul meschin care îl încătușase atîția ani, fără nume, fără obligații. Liber și liberă în același timp.

Lăsase în urmă o viață mediocră, cu restricțiile pe care le aducea. În locul unei neveste șterse, nu foarte deștepte, nu foarte grase și nu foarte cicălitoare, primise zeci și sute de parteneri, de la cei mai sălbatici la cei mai rafinați. În locul unei slujbe ordinare, prea monotone ca să-l tulbure, prea bine plătite ca să o schimbe și prea simple ca să ducă undeva, alesese cele mai extravagante activități. În locul gemenilor cruzi, atît de potriviți familiei sale, atît de necondiționat iubitori și atît de previzibili în fiecare pas ce avea să urmeze, întâlnise copiii lumii, cu tot ce aduceau ei, în bun și rău, în speranță și deznădejde.

Cu capul adîncit acum între picioarele uscate ale lui Brown, își măsura ritmul în gemetele lui. Plăcerea adevărată vine prin durere, înțelesese asta în clipa transformării și nu uitase să-și practice crezul cu fiecare ocazie. Plăcere și durere, balansul dintre ele dădeau vîrsta reală.

— Cum merge... cu Peter? suspină bărbatul și ea se opri doar cît să-l privească.

— E ca nou...

O smuci grăbit, cu mîna încordată în ceafa ei. Singura calitate a sa care merita apreciată, violența cu care lua ceea ce dorea. În lumea morților, Brown era singurul care reușea să o domine. Dintre puținii care se zbăteau să-și prelungească agonia doar el avea chemarea necesară. Fred era doar copia ștearsă a unui bărbat, un lacheu mereu în căutare de stăpîn. Urma orbește orice comandă a lui Brown și primea recunoscător orice îi oferea ea. Milan se ferea de orice și de oricine, iubindu-și prea mult sinele. Peter, se întreba din ce stofă era făcut Peter, noul Peter.

Ceilalți, îngrămădiți în laboratoarele improvizate, își măcinau zilele între eprubete,

măsurându-le în doze de Brown Juice. Iar restul... De multe ori pleca în noapte, dînd buzna la întîmplare, luînd cu forța ce găsea. O supradoză rezolva chestiunea de obicei, trezind vigori uitate. Unii cedau definitiv, numere într-o statistică oarbă, alții reveneau rapid la starea de vegetație care-i ocrotea primitoare. Iar ea nu stătea să judece, lua doar ceea ce poftea și era recunoscătoare pentru puținul primit. Pentru asta Old City era un paradis. Și pentru Brown Juice.

Cînd Brown își trase pantalonii, ea se ridică molatic, întîlnind privirea seacă a lui Milan, proptit în ușa. Oare de cînd era acolo?

— Leslie și Fred ne așteaptă în laborator.

Îi lăsa să plece, nu-i păsa în acel moment de ce se întîmplă. Brown, Fred și Milan, un trio desprins parcă din clasici. Regele morților, cîinele său credincios și liantul care ținea totul la un loc. În fond, acum totul se reducea la Peter, unica lor șansă de reușită. Ea mai putea să aștepte aici, în lumea de dincolo, atîta vreme cît izvorul de Brown Juice rămîne nesecat.

Era după-amiază cînd ieși în strada largă, sub soarele blînd de primăvară. Avea dreptate Peter, după o vreme lipsa anotimpurilor devine apăsătoare. Chiar și pentru ea. Îl găsi în parcul din apropierea apartamentului lui, pe malul lacului, cu picioarele în apa pînă la glezne, aruncînd bucăți de pîine rațelor ce se îngrămădeau zgomotoase lîngă el. Își scoase pantofii și se așeză alături, nu înainte de a-l săruta pe părul acum negru.

— Cum e?

— Îmi amintesc multe, vorbi el. Chiar și numele primei soții... ți-am zis că-l uitasem? Lora... Îmi amintesc prieteni vechi, întîmplări, lucruri parcă din viața altcuiva.

— AF-urile, ce-ți amintești despre ele?

Se grăbea, deși n-ar fi trebuit. Probabil că bărbatul o ura acum pentru că-i refuzase moartea. Dar ura era bună, ura pune lucrurile în mișcare.

Așa cum Brown Juice împinge oasele șubrežite și zgâlțâie neîncetat inimile putrede.

— E o eroare... E greșeala mea, îmi amintesc. O greșeală minoră legată de interfață – nici un sistem de AF-uri nu poate depăși douăzeci de mii de exemplare. Adică cuplate la același sistem central. Evident, nu s-a atins niciodată această cifră, iar eroarea a fost ignorată de producători și utilizatori deopotrivă.

— Deci?

— Nu știu... nu reușesc să-mi amintesc din ce constă eroarea, continuă el, ferindu-și privirea.

Citea oare frică pe chipul lui? Frica era bună, mai bună ca ura. Frica te face să arzi intens. Clipă de clipă.

— O să-ți amintești, ai să vezi. Sînt sigură!

Îi strînse mîna, furîndu-i apoi un sărut, ca o puștoaică amorezată. Rîse pentru sine, privind la bătrînii care se mișcau agale pe alei. Peste lac, la o măsuță de piatră, doi jucau șah. Sau dame. Ce conta? Milan cel gras văzuse marele adevăr: în Old City nimic nu mai conta. Trecut, societate, morală, inhibiții, totul era pierdut. Și totul era posibil. Atîta timp cît numerele nu erau deranjate.

*

— O zi așa frumoasă, mai rar, zău așa!

Marco își păstra figura jovială zi și noapte, bănuia el, ca pe o emblemă a visului împlinit. Ce simplu ar fi fost dacă și el și-ar fi dorit să devină cofetar. Sau brutar. Sau bijutier, precum coreeanul în al cărui atelier intrase cu o zi în urmă. Peter sperase doar să așterne pe hîrtie toate cîte i se întîmplaseră într-aproape un secol și jumătate. Iar acum, că amintirile se întorceau să-l bîntuie, nu mai era deloc sigur. Nu mai era sigur de nimic. Old City întorsese lucrurile cu fundul în sus. Cu fiecare dimineată se simțea mai bine, mai tînăr, mai nerăbdător. Și Ochi Verzi era mereu acolo, storcîndu-l de vlagă noapte de noapte, ajutîndu-l să

renască în fiecare zori de zi. Ea dispărea apoi, lăsându-i ore lungi de căutare. Căutare.

Își luă la revedere de la cofetar, după care se ridică de la masă și porni cu pași mari spre centru. Fred îi trimisese doar un mesaj de data aceasta, nu se mai obosise să-l însoțească. „Green vrea să-ți vorbească. La prânz, în același loc“, găsisese pe monitor și nu fusese deloc surprins. Ochi Verzi îl avertizase.

Traversă o bună parte a orașului pentru a ajunge la locul întâlnirii și la acea oră străzile erau pline ochi. Mii de seniori, răposați în ochii celor de dincolo, conturi așteptând să fie închise dintr-o zi într-alta. Peter evita pe cât posibil să-i privească. Îi aminteau de sine. Ca și el, aleseseră această viață postumă, amânând inevitabilul cât mai mult timp cu putință. Cei mai mulți dintre ei erau doar corpuri ambulante, mîinate doar de instincte primare, de Brown Juice și de AF-uri.

Domul central atrăgea privirea de dincolo de valea micului râu care tăia Valea Paradisului. Poduri arcuite conduceau spre piețele-satelit ce-l înconjurau. La ultimul etaj, mereu la aceeași masă, Green trona deasupra tuturor. La fel și în acea zi, așteptându-l. Fred, Milan și Leslie îl însoțeau. Lîngă ei era și Ochi Verzi, neobișnuit de calmă, aproape împietrită, cocoțată pe scaunul înalt tras aproape de la bar.

Peter îi salută scurt și se așeză, grăbindu-se să deschidă discuția.

— Vestea bună este că interfața poate fi controlată, în principiu.

— Și cea proastă? zîmbi subțire Green, întîmpinîndu-i privirea.

— Eroarea... eroarea care ar permite acest control... nu-mi amintesc din ce constă. Nu reușesc, asta e!

Studiase tot ce găsisese în arhiva orașului referitor la AF-uri. Computerul păstra majoritatea celor publicate, chiar dacă trecuseră peste nouăzeci

de ani de la lansarea modelului. În fapt, baza de date era în mod voit axată pe trecut, cele mai recente date disponibile în Old City fiind vechi de douăzeci de ani. Oricum, nimic folositor, nimic care să-l îndrume. Succesul modelului AF fusese în același timp și piatra sa de mormânt. Rămas în funcțiune atît de mult timp, cu doar minore îmbunătățiri, nimeni nu pierduse timpul și energia pentru a căuta probleme acolo unde nu existau, cel puțin aparent. Cînd noile generații se impuseseră, tehnologia lor era deja cu totul schimbată, AF-urile intrînd direct în istorie.

Pe fața lui Green putea citi îndîrjire; poate și furie. Milan etala doar dezamăgire, Leslie deznădejde. Fred nu părea să exprime ceva anume, iar Ochi Verzi îl privea ciudat. Nu încurajator, ci doar ciudat. Îi promisese să-l ajute oricare ar fi fost rezultatul întrevederii, dar ce erau promisiunile în Old City?

— Mai încearcă, își dresă Milan glasul. Memoria are propria ei cale...

— Nu... nu văd la ce-ar ajuta, sincer.

Peter simțea că era viața lui în joc și nu avea de gînd să cedeze fără luptă. Noua lui viață. Era suficient să fie readus la vechea doză de Brown Juice și va reveni o legumă ca toți ceilalți, fără un cuvînt de spus, fără măcar să știe că are ceva de spus. Avea nevoie de drog, nu-i păsa cum și pe seama cui era obținut, avea nevoie!

— Dar se poate și altfel, spuse el hotărît. E o problemă tehnică, la urma urmei, voi găsi o soluție pe măsură!

— Sigur, se învioră Green, orice ajutor e binevenit.

— Trebuie să testez cîteva unități. Știu în principiu ce caut.

— Dincolo de lac e depozitul AF-urilor, spuse Milan scărpinîndu-și barba, ar trebui să găsești tot ce ai nevoie printre piesele de schimb.

Zîmbeau cu toții, agățându-se de promisiunea lui. Ce altceva puteau face? Iar el controla acum lucrurile.

— Când totul va fi rezolvat, continuă el, mă gîndesc...

Așteptă ca toți să-și întoarcă privirile asupra sa, apoi reluă:

— Mă gîndesc că pot fi folositor. Adică împreună putem face multe, cum ați spus și voi. Mă gîndesc la renaștere.

Se răsuciră spre Ochi Verzi, dar ea părea indiferentă, rece. Doar când privirile li se întâlneau îi observă rînjetul felin.

— Bineînțeles, Peter, dar ce credeai? Chiar voiam să-ți propunem, spuse Milan, iar el îi primi minciuna zîmbitor.

— Sigur, nu-ți face griji, doar ești între prieteni acum! aprobă și Green.

— Sigur, îngîmă brazilianul.

*

Milan îi sfătuisese să evite orice contact direct cu AF-urile funcționale. Foloseau o barcă pneumatică, pentru a nu atrage atenția. Ochi Verzi, Fred și cu el traversau lacul zi de zi pentru a ajunge la depozit. Femeia vîslea de fiecare dată, și o făcea cu plăcere. Nici unul dintre ei nu se oferise să o ajute după ce văzuseră cu ce viteză despica apele.

Securitatea zonei era ca și inexistentă, o greșeală ușor de înțeles pentru Peter. Cine s-ar fi așteptat ca muribunzii fericiți din oraș să tulbure liniștea locului? Veneau periodic AF-uri pentru controlul automat, sau forțat, atunci când rutinele interne detectau probleme în funcționare. Intrau de obicei doar în sala de depanare, restul magaziilor rămînînd neatînse pentru lungi perioade de timp. Stive nesfîrșite de subansamble, metodic sortate și aranjate pe categorii.

Clădirile aveau un singur nivel, ușor de parcurs, și flancau parțial crematoriul și parțial minireactorul care hrănea întreaga vale. Compact, eficient, autonom pentru un mileniu. O investiție ce se amortiza cu fiecare clipă, crescând profiturile acționarilor. Cu banii plătiți pentru câteva luni de amorteală în orașele-paradis, sate întregi din alte colțuri de lume ar fi trăit decenii întregi. Peter cochetase o vreme cu ideea de a se retrage în Mars Paradis, dar chiar și lui costul i se păruse dincolo de orice limite.

Găsiseră un colț retras, cu șanse minime de a fi descoperiți, și acolo improvizară un banc de testare. Ochi Verzi alerga printre rafturi, aducându-i componente, în timp ce Fred făcea pe paznicul. După o săptămână aveau deja o rețea funcțională, cu șapte microunități cuplate la calculatorul adus pe post de sistem central. Peter îl luase din apartamentul său; era un model portabil, vechi, dar suficient pentru ceea ce avea nevoie.

După două săptămâni, rețeaua ajunsese la treizeci de microunități, fără ca el să găsească nici un indiciu.

— Ce rost are? se întoarce spre ea. Pentru ce, te întreb?

Femeia îl privi nedumerită, apropiindu-se.

— Toată treaba asta cu Renașterea... ce șanse avem? În fond, e o aberație!

Îl aținti cu acea privire hipnotică, gheață și foc. Nu era furie, nu era ură, nu era amenințare. Doar violență pură. Apoi totul trecu, iar Peter înțelese. Femeia fără nume, fără trecut, numai ochi verzi. Forța de care era capabilă, agilitatea și viteza neobișnuite chiar și pentru un atlet.

— Tu?

— Mi-au depistat o tumoră pe creier, spuse ea, așezându-se alături. Toate intervențiile au eșuat. Tumoră a revenit mereu. După cinci ani de stat în spitale mi s-au terminat banii. Toată medicația, terapia... cunoști povestea. Doar Brown Juice mă

mai ținea în viață, însă doza infimă nu putea face prea mult. Atunci m-am hotărât. Cu ce bani am mai găsit, cu ce-am mai împrumutat, am reușit să-mi organizez înmormântarea. Am obținut un preț bun, zîmbi ea, pe baza faptului că aveam sub șase luni de trăit. M-am programat într-o săptămână, apoi am pierdut o zi ca să sparg un cont privat. Durează cam zece zile să fie descoperit furtul.

— Iar în zece zile ai fi fost deja dusă, completă Peter.

— Exact! Pentru un preț bun, un așa-zis doctor m-a asistat. Un spital improvizat în jungla amazoniană, îți poți închipui? Am avut noroc, am renăscut. Și iată-mă aici, în Old City.

— Unde Brown Juice curge liber. Ceilalți știu? arată el spre brazilianul care moțăia între două cutii, la numai zece pași depărtare.

— E singurul motiv pentru care mă tolerează, fii sigur de asta!

Da, ea era dovada vie a șansei care îi aștepta. O dovadă pe care nici el nu o putea ignora.

— Mai sînt și alții?

— Aici? Nu. Dincolo... cine poate ști?

După o lună rețeaua crescuse la peste trei sute de bucăți. Și tot fără ca nimic să se schimbe. Munca devenise rutină. Cupla unitățile în mod automat, lăsîndu-și gîndurile să se învîrtească în jurul lui Ochi Verzi. Vedea la ea o cu totul altă înfățișare, trupul viguros, elastic, voința sălbatică, atît de repede schimbătoare. Renăscută. Promițătoare.

O dată la două-trei zile se întâlnea cu ceilalți, repetîndu-le aceleași lucruri. Era aproape, simțea asta, dar oare cît de aproape? Green nu spunea nimic anume, dar era suficient să-i citească ochii. Nerăbdare, amenințare, furie.

La sfîrșitul celei de a cincea săptămîni atinsese deja limitele calculatorului folosit să gestioneze microunitățile.

— Mîine aducem unul mai puternic. Milan are cu siguranță ceva mai bun, promise Fred.

Peter continuă să mărească rețeaua din inerție. Și atunci sesiză primele anomalii. Aleator și spontan, unitățile surplus se separau în subrețele, scăpînd controlului central. Și era atît de simplu! Pentru unități centrale puternice, cum erau cele din fabrici, orașe sau nave, capacitatea critică era de ordinul zecilor de mii, deci departe de orice risc, în timp ce sistemele mici cedau mult mai repede.

— Ai găsit, spuse Ochi Verzi, urmărindu-i chipul.

— Cum? se apropie și brazilianul.

— Uite, arată el spre ecran. AF-urile se desprind din rețeaua supradimensionată, rămîn active și se reorganizează în stand-by.

— Dar sistemul orașului are o capacitate uriașă, spuse Fred neîncrezător. Nu văd cum îi putem afecta capacitatea.

Femeia îi făcu semn să se oprească și, trăgînd calculatorul lîngă ea, derulă fereastră după fereastră. Reduse treptat viteza conexiunii, în timp ce tot mai multe microunități se desprindeau autonom. Peter nu-și ascunse surprinderea. Oare cîte surprize îi mai ascundea?

— Fred, spuse ea, nu atacăm unitatea centrală, ci conexiunea dintre ea și AF-uri.

Peter aprobă, apoi se întoarse în sine. Dacă în urmă cu o sută de ani și-ar fi dat seama că o conexiune slăbită ar fi trebuit să inducă automat oprirea completă a fiecărui robot, nimic n-ar mai fi fost posibil. Își amintea acum că descoperise eroarea la doi ani după lansarea modelului pe piață. Licențele de fabricație erau deja vîndute, zeci de mii de exemplare produse, iar șeful departamentului lor decisese că riscurile erau infime și strict teoretice, la ce bun să acționeze în vreun fel. Frank Doyle era numele lui, își amintea, și nu-l suferise niciodată.

*

Green și Fred erau primii care se supuneau Renașterii. Urmau el și Milan. Apoi, în timp, ceilalți, lista crescînd zi de zi. Acum nu făcea decît să aștepte. Cel puțin grăsanul era înăuntru cu Leslie, supraveghindu-i pe cei doi clipă de clipă.

Pentru Peter așteptarea avea un gust întunecat-sclipitor, de perpetuă excitare. I se explicase procedura, nefirească prin însăși simplitatea ei. O doză de Brown Juice de cel puțin zece ori peste nivelul tolerabil îi inducea organismului starea de șoc. Asistenții trebuiau să facă tot posibilul, de la infuzia de nutrienți pînă la resuscitarea cardiacă, pentru a menține pacientul în viață fără a reduce concentrația drogului. Perioada critică dura de la două-trei zile pînă la șapte-opt. Majoritatea datelor proveneau de la experiențe pe animale, cu droguri adaptate speciilor respective. Nu exista cale de întoarcere, rezultatul era moartea sau Renașterea. Milioanele de celule piereau, în timp ce alte milioane își începeau regenerarea grăbită, bătălie pur statistică. Chiar și în victorie, stabilitatea mentală a celor renăscuți era o loterie la rîndul ei.

— Fred a cedat, îi șopti Ochi Verzi după ce-l prinse între coapse.

Nimic altceva, doar năvala cu care-l poseda. Peter gemu, poate pentru Fred, poate pentru sine. Ori poate doar de plăcere, nici el nu mai știa. Femeia nu se mai dezlipise de el în ultimele zile și îi era recunoscător pentru asta. Alături de ea se simțea viu pînă în măduva oaselor, parte din nesfîrșit. Alături de ea, prizonieră atotputernică în valea celor duși.

După încă două zile erau în dom, față în față cu Milan și Leslie. Nu prea era nevoie de cuvinte.

— Renașterea părea reușită, vorbe totuși bătrîna cu trup tremurător. Speram la o recuperare rapidă... Apoi a izbucnit! suspină ea.

Nebunia totală, nearticulată, lucrul de care se temeau cel mai mult. O reorganizare necontrolată a creierului era oricînd posibilă, știau asta.

— Un risc asumat, conchise Milan, și Peter nu avu nici o îndoială că el fusese cel care aplicase injecția letală.

Peter îi urmă în sala improvizată chiar la subsolul domului, în timp ce valuri succesive i se spărgeau în spatele orbitelor. Nu riscase niciodată mai mult decît își putea permite să piardă, dar era altceva acum, cînd alesese deja moartea. Trecură pe lîngă camerele strîmte și reci, departe de moleșeala veșnică de afară, întîmpinînd privirile îngrijorate ale celor din echipa lui Milan, cei care amenajaseră locul, cei care acumulau Brown Juice, cei care înrobiseră AF-urile, cei care sperau la o nouă viață.

Se întinse pe unul dintre paturi după ce își lepădă hainele, urmărind apoi cum se dezgolește trupul rotund al lui Milan. Ca o umbră, Leslie se strecura printre instrumentele medicale înghesuite între pereții coșcoviți de umezeală. Leslie, cea despre care nu aflate mare lucru. Născută, trăită și gata să moară în laborator, fără familie ori prieteni, fără glas. Participase la crearea Brown Juice, primul și singurul drog biologic, atotputernic, dar numele ei se pierduse printre altele atît de glorioase. Nimeni nu s-ar fi obosit să-i dedice măcar cîteva rînduri.

Simți răsuflarea pătrunzătoare a lui Ochi Verzi și se întoarse să-i prindă privirea. Găsi înțepătura perfuziilor și un surîs. O promisiune. Ea va fi acolo, gata să-l readucă la viață. Pentru a cîta oară?

Peter închise ochii, lăsînd drogurile să-i aștearnă liniștea. În ultimele săptămîni trăise intens, dincolo de puterile celui care fusese. Lucrase cu Milan și cîțiva dintre oamenii lui zi și noapte. Ochi Verzi îi ajutase și ea. Creaseră o oglindă falsă în rețeaua locală, apoi o încărcaseră

în cea principală. Sistemul principal continuase să primească informații, imagini ale unei activități aparent normale dinspre roboți, în timp ce ei gătuiau conexiunea cu aceștia. O întrerupere bruscă a legăturii ar fi dezafectat instantaneu toate mașinile, alertând totodată computerul principal. Ar fi durat luni întregi să repornească AF-urile și să le controleze individual, iar Juniorii ar fi intervenit cu siguranță să restabilească ordinea. Așa, numerele rămăseseră netulburate pentru cei de afară, în timp ce ei preluaseră controlul roboților autodesprinși din rețeaua neputincioasă. Old City era sub controlul lor. Putea trece acum...

„Putea trece acum“, repetă gândul, ca un ecou nedorit. Sub pleoape se îngrămădi lumină, oarbă.

— Milan? deschise gura grea.

— Stai liniștit, șopti Ochi Verzi, dar el ghici patul gol de alături.

Primi un sărut ușor dulce, apoi amar, acru la sfârșit. Și ridică pleoapele. Prin ușa întredeschisă zări capete curioase, ascultă șușoteli. Unul din patru, o șansă pe care mulți o vor urma.

— O să fie bine, Peter, îi vorbi ea. Vom fi fericiți aici. Orașul e al nostru acum, orice e posibil. Vei trăi ca un rege, vei trăi...

— Regina mea, zîmbi el, apoi trase aer în piept cu o forță nebănuită, pregătindu-se.

Cu fiecare răsuflare îl părăsea moartea, cu fiecare bătaie a inimii nemurirea îl apropia. Cine era acum? Va avea tot timpul să afle. Va sta din nou să petreacă anotimpuri, să le socotească trecerea. Ori poate nu, își va crea propriul său loc în univers, cu cireși mereu în rod. Mereu în rod sau poate nu. Nimic nu era definitiv. Mai ales fericirea.

DESPRE AUTOR

Bogdan-Tudor Bucheru s-a născut la 1 septembrie 1972, în Moreni, județul Dâmbovița. A absolvit Facultatea de Fizică a Universității București în 1995, apoi două masterate în fizică și unul în electronică. În prezent lucrează la Delta Energy Systems în Tucson, Arizona. Este unul dintre administratorii site-ului www.AtelierKult.com.

A debutat în 1996 în revista *Anticipația*, cu povestirea „Omul pe care l-am cunoscut“.

Este prezent în antologiile *România SF 2001* (ProLogos, 2001), *KULT – Cronicile sîngelui* (ProLogos, 2001), *KULT – Vremea demonilor* (revista Ficțiuni, nr.5/2001), *Alte lumi, alte legende* (Media-Tech, 2002), *KULT – Radharc* (Millennium Press, 2005), *AtelierKult. Povestiri fantastice* (Millennium Press, 2005), *Dansînd pe marte și alte povestiri fantastice* (Millennium Press, 2009).

Volume publicate: *Atingerea* (Omnibooks, 2001; ediția a 2-a Millennium Books, 2011), *Anotimpurile* (Millennium Books, 2011) - proză scurtă.

Antologii editate: *Alte lumi, alte legende* (Media-Tech, 2002), împreună cu Cătălin Sandu.

Table of Contents

[Title page](#)
[AL TREILEA VIS](#)
[AFACERE DE FAMILIE](#)
[DIAVOLUL ALB](#)
[MOȘTENIREA](#)
[IROQUOIS](#)
[ZALM PER OXIS](#)
[ÎNTRE LACURI](#)
[OLD CITY](#)
[DESPRE AUTOR](#)

Table of Contents

Title page	1
AL TREILEA VIS	5
AFACERE DE FAMILIE	33
DIAVOLUL ALB	48
MOȘTENIREA	108
IROQUOIS	161
ZALM PER OXIS	176
ÎNTRE LACURI	222
OLD CITY	227
DESPRE AUTOR	257